

Dedicație

Această carte este dedicată minunatei mele soții, Barbara. Noi suntem căsătoriți atât în căsnicie, cât și în lucrare. Am călătorit în lumea întreagă împreună, instruind liderii în domeniul evanghelizării și ucenicizării. Barbara a petrecut multe ore ajutându-mă să scriu această carte.

Dumnezeu a folosit-o pentru a împărtăși Vestea cea Bună cu musulmanii. Ea a făcut acest lucru prin studii biblice personale, cât și prin coordonarea unor conferințe speciale de echipare în domeniul evanghelizării în națiuni musulmane. Ea este un partener credincios și Îl iubește pe Hristos cu toată inima ei, cu toată mintea ei și cu tot sufletul ei. Sunt privilegiat și onorat să o am pe ea ca soție incredibilă. Ea este ceea ce eu numesc „darul plin de har al lui Dumnezeu”.

Mulțumiri

Aș dori să le mulțumesc unor persoane speciale.

În primul rând fiicei mele, Christy A. Brawner, care a lucrat cu sârguință asistându-mă în editarea acestei cărți. Ea predă limba engleză în Memphis, TN, și Îl slujește pe Hristos în biserica ei locală. Este o soție și mamă dedicată și Îl iubește pe Domnul cu toată inima ei, cu toată mintea ei și cu tot sufletul ei. Fără ajutorul ei această carte nu ar fi fost gata să fie tipărită.

În al doilea rând, aș dori să-i mulțumesc Dr.-ului Stan May, profesor de misiune la Mid-America Baptist Theological Seminary din Memphis, TN. Dr. May este cel care m-a invitat să predau Islamul și Evanghelizarea Musulmanilor la seminarul său. Dumnezeu l-a folosit pentru a mă ajuta să devin mai conștient și mai implicat în evanghelizarea musulmanilor.

Îi sunt profund recunoscător Dr.-ului May pentru că l-a permis lui Dumnezeu să-l folosească pentru a mă așeza pe calea aceasta.

În al treilea rând, aș dori să le mulțumesc editorilor mei, Louis și Kay Moore de la Hannibal Books. Ei mi-au fost de mare ajutor în scrierea cărților. Dumnezeu îi folosește pentru publicarea unor cărți creștine deosebite. Vreau să le mulțumesc pentru că mi-au dat oportunitatea de a lucra și sluji alături de ei. Ei sunt slujitori ai Domnului iubitori și plini de har.

Conținut

Cuvânt înainte

Introducere

Provocarea

Partea I: Bazele

Capitolul 1

Fondatorul: Mahomed

Capitolul 2

Cartea sfântă, Coranul

Partea a II-a: Crediințele lor

Capitolul 3

Stâlpii credinței islamice

Capitolul 4

Șase credințe de bază

Capitolul 5

Dumnezeu – *Allah*

Capitolul 6

Isus – *Isa*

Capitolul 7

Păcat și mântuire

Capitolul 8

Viața de dincolo

Partea a III-a: Pietrele de încercare

Capitolul 9

Pietrele de încercare

Partea a IV-a: Împărtășindu-ți credința

Capitolul 10

Două chei

Capitolul 11

Sfaturi practice

Capitolul 12

Om al păcii

Capitolul 13

Arată dragostea lui Dumnezeu într-un mod practic

Capitolul 14

Abordarea lui Isus

Capitolul 15

Împărtășind Evanghelia

Anexă

Vestea Bună a lui Isus

Șase versete care explică Evanghelia

Note de subsol

Bibliografie

Cuvânt înainte

Acum trei ani, în timp ce mă uitam pe un blog de misiune, mi-a sărit în ochi următoarea afirmație: „Wade Akins este un plantator de biserici exemplar. De obicei încerc să ascult ce are el de spus.” Această postare a unui misionar din America Centrală mi-a atras atenția. Am reflectat asupra acestei afirmații în două sensuri: în primul rând, *cum îl știa acest misionar pe Wade Akins din moment ce Dr. Akins nu a lucrat în mod considerabil în regiunea Americii Centrale? În al doilea rând, este această descriere îndrăzneată, „plantator de biserici exemplar”, adevărată?*

Gândindu-mă bine, vă pot asigura că afirmația acestui tânăr misionar este întru totul corectă. Printre plantatorii de biserici/misionarii din multiple denominații, Dr. Wade Akins a devenit cunoscut drept unul care practică ceea ce predică. Deoarece au o experiență de zeci de ani în acele regiuni, el și soția lui, Barbara, au fost în stare să instruiască atât misionari, cât și laici, în arta evanghelizării și plantării de biserici. În lumea misiunii, Wade și Barbara Akins sunt două persoane care merită ascultați.

După o lucrare remarcabilă încununată cu succes în America de Sud, în care au fost înființate fără exagerare mii de biserici documented, Dr. Akins a început să instruiască biserici de pe fiecare continent al lumii. Cu toate acestea, prim planul lucrării sale căreia i-a dedicat mult din timpul său a devenit lumea musulmană. Interviewând musulmani care au câștigat suflete pentru Hristos, Dr. Akins a început să investigheze cum să câștige alți musulmani pentru Hristos.

Pe lângă aceste interviuri, ani la rândul, nu-l întâlneai pe Dr. Akins fără vreo carte despre islam în mână. În această perioadă de studii și pregătire, Dr. Akins și Barbara au continuat să instruiască biserici din țări predominant romano-catolice, atee, hinduse, budiste și musulmane. Ei se găseau mereu în vreun avion, în drum spre un loc oarecare pentru a instrui credincioși pentru Domnul. În această perioadă, numărul de biserici documented în urma slujirii lor a crescut la peste 10.000.

Acum, după mulți ani de cercetări și experiență personală, Dr. Akins ne-a oferit această carte, *Cum să-ți împărtășești credința*. Într-o lume literară în care majoritatea cărților despre religiile lumii au de-a face cu biografii, cronologii și teorii generale, Dr. Akins ne-a oferit un manual PRACTIC cu sfaturi precise despre cum putem conduce un musulman la Hristos. Imboldul cărții este acela de a duce oamenii din sfera teoretică în cea practică, pentru ca ei să fie încrezători atunci când împărtășesc credința lor cu alții.

Speranța și rugăciunea mea este ca dumneavoastră să puteți lua aceste idei practice despre evanghelizarea musulmanilor și să le aplicați în viața de zi cu zi. Dr. Akins ne-a

oferit câteva mijloace prin care putem să-L arătăm pe Hristos celor 1,3 miliarde de musulmani care au nevoie cu disperare să știe că Dumnezeu îi iubește și că ei sunt esențial de importanți pentru El.

În Hristos,

Dr. Jeff Brawner

Profesor Asistent de Studii Teologice, Istoria Bisericii și Misiune

Mid-America Baptist Theological Seminary, Memphis, TN

Introducere

Provocarea

Câștigarea musulmanilor pentru Hristos este o mare provocare. Această carte este pentru aceia care au dorința de a câștiga lumea lor pentru Hristos, însă n-au nicio idee despre cum să împărtășească credința lor cu musulmanii. Pentru a fi un martor eficient pentru cei care au crescut în islam, trebuie să înțelegi următoarele șase lucruri:

- Fondatorul islamului
- Cartea sfântă a religiei musulmane – Coranul
- Credințele dogmatice de bază ale islamului
- Aspectele culturale și sociale ale religiei
- Barierele fundamentale sau pietrele de poticnire pe care musulmanii le au față de Evanghelie
- Strategii practice de evanghelizare care Îl vor prezenta pe Hristos oamenilor din acea religie

Această carte nu are de-a face cu „teoria”, ci este o carte „practică” care va împărtăși „cum să” evanghelizezi eficient musulmanii. Când cititorii termină această carte, ei vor ști cum să abordeze prietenii lor musulmani și cum să-L împărtășească pe Hristos cu aceștia.

Această carte despre islam și evanghelizare ar fi putut avea o mie de pagini lungime, însă a fost scrisă pentru pastorul și laicul care nu au timpul necesar să petreacă sutele sau chiar miile de ore necesare pentru a înțelege totul despre islam, dar care vor totuși să fie martori eficienți pentru Hristos.

După părerea mea, nu trebuie neapărat să înțelegeți totul despre islam pentru a fi martori eficienți. Cu toate acestea, trebuie să înțelegeți câteva aspecte de bază. Într-un mod foarte practic, această carte va acoperi aceste aspecte fundamentale, astfel încât cititorii să fie bine echipați pentru a-și împărtăși credința cu musulmanii.

Evanghelizarea musulmanilor este o provocare, deoarece dacă musulmanii se convertesc la Hristos, ei sunt considerați „apostați” și pot suferi pedepse foarte severe care au ca rezultat ostracizarea din partea familiilor, comunităților și societăților lor, sau poate chiar moartea.

Din două motive distincte majoritatea dintre noi nu ne implicăm în evanghelizarea musulmanilor:

- În primul rând, ne este frică. Frica este cauza principală pe care Satan o poate folosi pentru a ne împiedica să împărtășim credința noastră cu oricine, dar în special cu musulmanii.
- În al doilea rând, suntem neinformați. Nu știm nimic sau știm prea puține despre islam și despre cum să ne relaționăm cu musulmanii. Sper că Dumnezeu va folosi această carte pentru a elimina amândoi acești factori din viața dumneavoastră și că Dumnezeu vă va folosi pentru a-L împărtăși pe Hristos musulmanilor.

Din propriile experiențe, am ajuns să constat că a vorbi cu musulmanii despre Hristos este foarte ușor. Majoritatea musulmanilor sunt foarte deschiși și dispuși să vorbească despre religia lor. Lor nu le e rușine. Ei nu sunt timizi când vorbesc despre Allah, dumnezeul lor. Ei nu sunt sfioși în încercarea de a te converti pe tine. Ei sunt îndrăzneți în mărturia lor.

Așadar, cum să abordezi musulmanii? Cum să împărtășești credința ta cu un musulman, astfel încât acesta să înțeleagă Evanghelia? Cartea aceasta te va învăța cum să faci aceste lucruri.

PARTEA I
BAZELE

Capitolul 1

Fondatorul, Mahomed

Fondatorul islamului a fost un om numit Mahomed. El s-a născut la circa 570 de ani după nașterea lui Hristos. El s-a născut în orașul Mecca, aflat acum în Arabia Saudită.

Cum era Arabia înainte de Mahomed? În Arabia trăiau evrei, creștini și păgâni. Mecca avea un altar local numit *Kaaba*, care adăpostea numeroși idoli păgâni.

Nașterea și copilăria sa la Mecca

Conform tradiției, Mahomed s-a născut pe 20 aprilie 570 d.Hr. (sau 26 aprilie, conform șiiților) drept Muhammad Ibn Abdullah (fiul lui Abdullah Muddalib). El făcea parte din tribul Qurayș. Numele mamei lui era Amina.ⁱ

Tatăl său a murit înainte de nașterea sa. Mama sa, Amina, a murit când Mahomed avea 6 ani. A fost crescut de unchiul său, Abu Talib.

Soții

Unchiul său i-a sugerat să lucreze pentru o văduvă bogată pe nume Khadija. Ea avea cu 15 ani mai mult decât el și l-a angajat ca vânzător ambulant, să meargă în Siria și să facă comerț cu bunurile ei. Khadija a fost atât de impresionată de faptul că Mahomed, prin munca lui, i-a dublat averea, încât l-a cerut în căsătorie.ⁱⁱ

Când avea 25 de ani, s-a căsătorit cu Khadija, care avea 40. Ei au avut doi fii, care amândoi au murit la vârste fragede, și patru fiice. El a lucrat ca administrator al afacerilor ei cu Siria. Căsătoria aceasta i-a ridicat statutul social și a ajuns să facă parte din elita bogătașilor din Mecca.ⁱⁱⁱ

Când Mahomed avea 50 de ani, Khadija a murit. Timp de 25 de ani el a cunoscut o singură femeie, care a fost cel mai mare susținător al său. După moartea sa, însă, el s-a căsătorit cu alte femei astfel încât în cele din urmă a avut cel puțin 13 soții, dintre care una avea doar 6 ani. Numele celei mai tinere soții ale sale a fost Aisha; această căsătorie a fost consumată când ea avea 9 ani. Bărbații musulmani au voie să aibă până la patru soții, însă Mahomed a declarat că Allah a făcut o excepție specială pentru el. De-a lungul vieții lui,

Mahomed a făcut numeroase excepții de la regulile și legile pe care el le-a stabilit pentru toți ceilalți musulmani.

Prima lui revelație

Datorită bogăției lor, i s-a permis mai mult timp să viziteze o peșteră renumită din Muntele Hira, care se afla la trei mile distanță de Mecca. El urma să petreacă acolo câte o lună în fiecare an. În peșteră, se înfășura într-un veșmânt, stătea de veghe noaptea și repeta numele lui Allah.^{iv}

În 610, la vârsta de 40 de ani, în timp ce se afla în peștera din Muntele Hira, Mahomed a primit prima sa revelație, în timpul lunii Ramadan. El a pretins că revelația era din partea îngerului Gabriel, care i-a vorbit în limba arabă.

Mahomed credea că Gabriel urma să fie intermediarul comunicațiilor dintre el și Allah. Ulterior, aceste revelații au devenit scripturile sfinte ale musulmanilor, Coranul.

Într-o noapte în timpul lunii Ramadan, când se ruga, a avut o viziune. El a pretins că Gabriel a rostit cuvântul *Iqra*, care înseamnă „citește” sau „proclamă” sau „recită”. Mahomed a răspuns că nu știa să citească. Cu toate acestea, el a recitat cuvintele îngerului. Această faimoasă revelație este consemnată în Coran 96:1-5.^v

Această primă revelație a demarat o serie de revelații care au continuat din când în când în următorii 22 de ani, până la moartea sa în anul 632 d.Hr. El a pretins că a primit alte 113 de astfel de revelații. Adepții săi le-au memorat și le-au scris apoi pe ce găseau la îndemână. După moartea sa, aceste revelații au fost adunate în ceea ce acum se numește Coran.

Îndoielile sale

Conform spuselor Aishei, ulterior soția sa preferată, Mahomed și-a exprimat o mare durere față de Khadija deoarece el se îndoia de sursa acestor revelații.^{vi} El i-a repetat Khadijei temerile lui inițiale, „Vai de mine, sunt eu poet sau posedat”.^{vii} Prin *poet*, el se referea la cineva care primește viziuni extaziate, posibil chiar demonice.

Mahomed a fost atât de copleșit de frică și disperare, încât a avut de gând să se sinucidă. Khadija avea un văr, numit Waraqa, care era preot creștin. Când Khadija i-a spus lui Waraqa ce a experimentat Mahomed în peștera din Hira, el i-a confirmat că Mahomed este cu adevărat un profet și că nu este posedat de demoni.^{ix}

Fără grija Khadijei și ajutorul lui Waraqa, lumea nu ar fi știut niciodată de Mahomed sau de islam.^x

După ce Waraqa a murit, Mahomed a fost atât de afectat încât a mers pe vârful munților cu intenția de a se arunca. Gabriel a apărut înaintea lui și a spus, „O Mahomed! Ești cu adevărat Mesagerul lui Allah.” Inima lui Mahomed s-a liniștit astfel și el s-a întors acasă.^{xi}

La un moment dat, Mahomed a spus că Gabriel i-a adus *Sura* 93:1-3. După aceea, revelațiile au avut loc frecvent; Mahomed nu s-a mai îndoit de-atunci încolo de sursa revelațiilor sale.

Dr. Emir Caner consideră că îndoielile lui Mahomed sunt foarte îngrijorătoare. El scoate în evidență faptul că este tulburător faptul că un profet important se îndoiește de sursele revelațiilor sale profetice.^{xii}

Propovăduirea sa la Mecca

Mahomed a început să predice la Mecca. Mesajele sale făceau apel la oameni, ca ei să se închine singurului Dumnezeu adevărat, Allah. El le cerea să renunțe la idoli lor și să-l recunoască pe el ca profet.

El a devenit cel care „îndeamnă”. La început, propovăduirea lui era simplă. El propovăduia *monoteismul* (există un singur Dumnezeu). Din cauză că oamenii respingeau mesajul său, el a amenințat păgânii de la Mecca cu nimicirea (*Sura* 21:11-15). (Observație: Capitolele din Coran se numesc *Sure*; pe tot cuprinsul aceste cărți vom folosi acest termen.)

Defăimătorii lui l-au întrebat de ce nu a făcut minuni. El le-a spus că minunea lui a fost Coranul.

Persecuția sa în Mecca

În cel de-al zecelea an al misiunii sale, soția sa, Khadija, a murit. Ea avea 65 de ani; la acea vreme el avea 50. Cu doar câteva luni mai târziu a murit și unchiul său, Abu Talib. Aceștia au fost cei doi suporteri-cheie ai lui.

A început apoi o persecuție verbală asupra sa. Oamenii l-au acuzat că este mincinos, nebun și posedat de demoni. Principalul său asupritor a fost unchiul său, Abu Lahab. Când Abu a respins mesajul său, Mahomed a folosit un limbaj foarte violent pentru a-l blestema pe el și pe soția sa. În *Sura* 111:1-5, el s-a referit la unchiul său drept „Tatăl flăcărilor”. Unchiul și soția lui au fost condamnați la Focul cu flăcări.

Fuga sa – Hegira

Pe 16 iulie 622, Mahomed fuge de la Mecca la Medina

Aceasta este cea mai faimoasă dată din islam – anul Fugii la Medina, la 270 de mile spre nord. Este începutul calendarului islamic, 1 AH¹.

Această nouă sectă a înfuriat liderii de la Mecca. Pentru a pune capăt noii credințe, ei au plănuțit să-l asasineze pe Mahomed. Mahomed și Abu Bakr, unul dintre primii convertiți ai lui Mahomed, împreună cu ceilalți musulmani au fugit din Mecca. Pe parcursul drumului s-au ascuns în peșteri până ce au ajuns la Medina.^{xiii}

La vârsta de 53 de ani, pe 24 septembrie 622, a ajuns în siguranță la Medina. A fost bine-primit în regiune, deoarece acolo exista o puternică tradiție de monoteism iudaic.

Medina era diferită de Mecca. Mai mulți oameni, printre care și mulți evrei care trăiau acolo, au crezut într-un singur dumnezeu.^{xiv}

Cu toate acestea, trei triburi iudaice i-au făcut probleme. Așadar, toți evreii au fost considerați idolatri și au fost ulterior atacați de războinicii lui Mahomed. Ei au fost înrobiți și li s-a cerut să plătească taxe pentru că nu s-au convertit la islam.^{xv}

Evreii, la rândul lor, căutau un semn care să dovedească faptul că el este cu adevărat un profet, însă Mahomed nu a putut oferi nicio dovadă. El nu a putut să facă nici măcar o minune ca semn că era profet.

Așadar, a încercat să folosească Vechiul Testament ca o modalitate de a-i impresiona pe evrei. Cu toate acestea, cunoștințele sale despre istorisirile din Vechiul Testament nu erau corecte. El nu avea cunoștințe personale legate de scripturile evreiești.

De exemplu, Coranul redă poveștile sale cu privire la confruntarea dintre Moise și Faraon. În primele 89 de capitole, el menționează acest eveniment de 27 de ori. Cu alte cuvinte, la fiecare 3,3 capitole din Coran, el a repetat această poveste. Încă niciodată nu a inclus cea mai importantă componentă a poveștii – Paștele.

Prin urmare, cum ar putea evreii să accepte ca profet al lor un om care nu știa nimic despre Paște și nici nu înțelegea semnificația sărbătorii?

În continuare urmează alte exemple:

Coranul specifică faptul că Adam și Eva nu au păcătuit într-o grădină pământească, ci că au păcătuit în rai. Mahomed a spus că Adam și Eva au fost alungați pe pământ după ce au păcătuit (*Sura 7:19-25*).

Conform lui Mahomed, Haman, un persan din cartea Estera, a fost un partener al Faraonului în Egipt, cu 900 de ani înainte, în vremea lui Moise (*Sura 28:8*).

¹ AH – abrevierea latină pentru *Anno Hegirae* (după hegiră) (n.tr.)

Mahomed l-a confundat pe Împăratul Saul, menționat în 1 Samuel, cu Ghedeon, care în Judecători 7:7 a ales 300 de războinici din 10.000 de bărbați în funcție de cum beau apă (*Sura* 2:249-250).

Cum se putea aștepta Mahomed ca evreii să accepte „revelațiile” sale când el propovăduia erori categorice cu privire la Vechiul Testament într-un oraș în care nenumărați evrei cunoșteau aceste istorisiri? Răspunsul lui la refuzul evreilor a fost acela de a-i ucide.^{xvi}

Constituția sa de la Medina

La scurtă vreme după ce Mahomed a ajuns în Medina, în septembrie 622, prima lui sarcină a fost aceea de a consolida diversele clanuri arabe și triburi evreiești într-un front comun. El a avut un succes răsunător în unificarea diverselor facțiuni redactând o nouă constituție.^{xvii}

Acest document este cunoscut drept Constituția de la Medina. Acest document a declarat existența unei comunități de oameni (*umma*) care îl considerau pe Allah drept Dumnezeu, iar pe Mahomed drept profetul lui Allah. Cu toate acestea, el nu a câștigat susținerea evreilor.

Mahomed devine un războinic

Adepții săi aveau foarte puține în ceea ce privește mâncarea și îmbrăcămintea. Era esențial pentru el să obțină bani pentru a-și finanța noua sa teocrație. Năvălirea asupra celorlalte triburi și prădarea acestora era un lucru obișnuit pentru triburile arabe ale vremii. În *Sura* 9:73, care spune: „O, profetule, luptă împotriva necredincioșilor și fățarnicilor și fii aspru cu ei! Gheena va fi sălașul lor și ce sfârșit trist vor avea ei”, Allah i-a dat permisiunea de a jefui caravanele aflate în drum spre Mecca.

El a început să trimită grupurile sale de prădători. Aceste razii au făcut posibil ca noua religie să rămână în funcțiune și au început să modeleze teologia islamică. Au fost consemnate nu mai puțin de 25 de astfel de razii. Mahomed însuși a participat la multe dintre acestea.^{xviii}

Ibn Warraq spune că „în această perioadă, Mahomed nu era altceva decât șeful unei comunități de jefuitori, nefiind dispus să-și câștige existența în mod cinstit”.^{xix}

Una dintre razii a fost la Nakhla, o așezare nu departe de Mecca. Mahomed însuși nu a fost prezent, însă jefuitorii săi au atacat caravana în luna sfântă de Rajab. Însă în timpul acestei luni era interzisă lupta.

În *Sura 2:217*, Mahomed a primit o nouă revelație de la Allah. Mahomed a justificat atacul care a avut loc în luna sfântă. Justificarea spunea că a te opune atacului ar fi o ofensă și mai gravă decât încălcarea sfintei luni de Rajab. De câteva ori în întregul Coran, Allah face pentru Mahomed excepții speciale de la legi date anterior.

Robert Spencer scrie: „Această revelație a dus la un principiu islamic: binele a ajuns să se identifice cu orice era spre beneficiul lui Mahomed, indiferent dacă încălca sau nu legile morale sau alte legi. Legile morale și cele zece porunci au fost date la o parte în favoarea principiului a ce este mai avantajos”.^{xx}

Ruptura față de evrei

Evreii l-au respins și ridiculizat pe Mahomed, astfel că el a schimbat Coranul să afirme că musulmanii nu mai trebuiau să se roage cu fața spre Ierusalim, ci spre Kaaba, la Mecca (*Sura 2:142* și *Sura 2:125*). Anumite posturi și sărbători evreiești au fost și ele eliminate. El a început să-i acuze pe evrei că și-au modificat propriile Scripturi.

Bătălia sa de la Badr: o bătălie cheie în islam

Coranul raportează o bătălie majoră numită Bătălia de la Badr, care a avut loc în martie 624. Aceasta este o bătălie la care Mahomed a participat. În acel moment, Mahomed a realizat că evreii constituiau o reală amenințare față de puterea sa care creștea încetul cu încetul; această bătălie a marcat un adevărat punct de cotitură.^{xxii}

Mahomed a aflat că o mare caravană a tribului Qurayș avea mulți bani și că înainta în direcția lor, dinspre Siria. Le-a spus adeptilor săi să meargă și să o atace.^{xxiii}

Mahomed avea 300 de bărbați; tribul Qurayș avea aproape 1.000. Cele două grupuri s-au întâlnit într-un loc numit Badr. Musulmanii erau întrecuți numeric cu mai mult de trei la unu.^{xxiv} În Coran, Mahomed i-a învățat pe oamenii săi că loialitatea lor față de islam întrece orice legătură omenească (*Sura 9:23-24*, *59:22-23*).

Patruzeci și cinci de bărbați din tribul Qurayș au fost uciși; printre ei erau și câțiva bărbați de seamă din Mecca. Șaptezeci și cinci au fost luați prizonieri. Musulmanii au pierdut doar paisprezece oameni.

Victoria de la Badr a constituit un punct de cotitură pentru musulmani. Mahomed a pretins chiar că armatele de îngeri li s-au alăturat musulmanilor pentru a distruge tribul Qurayș și că se pot aștepta la un ajutor asemănător și în viitor (*Sura 3:123-125*).

O altă revelație a lui Mahomed din partea lui Allah a scos în evidență faptul că loialitatea față de Allah și nu puterea militară a adus victoria la Badr (*Sura 3:13*).

Sura 8:17 susține că la Badr musulmanii nu au fost altceva decât instrumente pasive.

Capitolul 8 din Coran este dedicat în întregime reflecțiilor de la bătălia Badr. Este intitulat, „Prada de război” sau „Captură”. La Badr a existat o pradă atât de mare de război, încât a apărut gelozia între războinici. Acest lucru a creat o așa mare diviziune, încât Mahomed a primit încă o dată o revelație din partea lui Allah.

Allah a avertizat musulmanii să nu considere că prada de la Badr aparține altcuiva decât lui Mahomed, „trimisul” (*Sura 8:1*). Unii au constatat ulterior că această afirmație a lui Allah este extrem de avantajoasă pentru Mahomed.

Mahomed a păstrat o cincime pentru sine și a împărțit restul prăzii în mod egal printre musulmani (*Sura 8:41*). Allah a spus că aceasta este răsplata lui Mahomed pentru ascultarea de care a dat dovadă (*Sura 8:69*).

Deja, în perioadă bătăliei din 624, musulmanii deveniseră o forță pe care păgânii din Arabia au fost nevoiți să o ia în considerare. Musulmanii au început să sădească teroare în inimile oamenilor pe care îi considerau dușmanii lor. Mahomed a pretins că el este ultimul dintre profeți; și victoria de la Badr era confirmarea sa.

Această bătălie a fost urmată de multe altele în care Mahomed a încercat să elimine evreii. *Sura 47:4* afirmă că oricine i se opune lui Mahomed și noii sale religii merită să sufere o moarte umilitoare prin decapitare, dacă este posibil. „Atunci când îi întâlniți în luptă pe aceia care nu cred, loviți gâturile lor, iar când îi slăbiți pe ei, legați-i strașnic în lanțuri!” (*Sura 47:4*).

După ce a eradicat evreii din Medina, Mahomed a progresat rapid spre țelul său final: cucerirea Meccăi.^{xxv}

De la cel care avertiza doar tribul Qurayș să se lepede de idoli și să se închine singurului dumnezeu, Mahomed a devenit un războinic care lupta pentru Allah.

Astfel a fost pusă temelia nu doar pentru cucerirea finală a Meccăi și Arabiei, ci în cele din urmă pentru cucerirea întregii lumi, până când toți vor fi aduși în supunerea față de Allah. Acesta este scopul islamului.

Cucerirea Meccăi

În 628, Mahomed și liderii de la Mecca au semnat un tratat de pace pe 10 ani. Acest faimos tratat este cunoscut drept „Tratatul de la Hudaibiyah”. Tratatul îi acorda lui Mahomed și urmașilor lui permisiunea de a face pelerinaje la Mecca. Tratatul stipula, de asemenea, că cele două părți nu se vor lupta una cu cealaltă timp de 10 ani.

În 630, tribul Qurayş din Mecca a încălcat armistițiul și a ucis câțiva aliați de-ai lui Mahomed. El a fost atât de indignat încât a pregătit o armată de 10.000 de bărbați care să mășăluiască la Mecca și să măcelărească pe oricine opunea rezistență.

Mahomed a intrat în oraș și a întâmpinat puțină opoziție. El a mers direct la Kaaba și a încercuit-o de șapte ori călare pe cămila sa. Apoi, el a ordonat ca ușa să i se deschidă. El a intrat în sanctuarul pietrei, a luat un idol de lemn în formă de porumbel și a împrăștiat its decaying material on the ground.

El a spus: „adevărul a venit și minciuna a încetat”. El a șters picturile de pe pereți; acestea includeau reprezentări ale lui Hristos și ale fecioarei Maria; în felul acesta, Kaaba a fost curățită de idoli păgâni.

El a stat apoi în picioare la ușa Kaabei și li s-a adresat meccanilor care îi cereau milă. El a spus: „Nu este alt dumnezeu decât Allah...”^{xxvi}

Atunci a fost ferm stabilit centrul islamului. Mahomed a poruncit ca toți musulmanii să facă un pelerinaj la Kaaba; până în ziua de astăzi, piatra Kaaba este un punctul central al credinței islamice. În fiecare an, milioane de oameni merg să se roage în jurul ei.^{xxvii}

Anii săi de pe urmă și moartea sa

După acest eveniment, lucrurile au început să se schimbe. Femeile au început să poarte văluri, cum făceau soțiile lui Mahomed.

El a câștigat respectul celor de la Mecca. Alte triburi s-au alăturat *ummei* – comunitatea islamică. El a condus o armată de 30.000 de bărbați împotriva tribului Tabuk. El a adus toată Arabia sub controlul său.^{xxviii}

Mahomed a posedat toată Arabia. Creștinilor și evreilor li s-a permis să-și practice credințele, însă trebuiau să plătească o taxă (*Sura* 9:29). A fost una dintre cele mai mari realizări ale sale, deoarece făcând aceasta a reușit să unifice o puternică națiune sub islam; până în ziua de astăzi lucrul acesta rămâne la fel.^{xxix}

În februarie 632, Mahomed a făcut ultimul său pelerinaj de la Medina la Mecca. S-a întors acasă la el în Medina și a petrecut ultimele sale zile cu soția sa, Aisha. Pe 8 iunie 632, la vârsta de 63 de ani a murit de o moarte naturală, bruscă. Nu a avut nici un fiu, nici un moștenitor și nu a numit nici un succesor. A fost îngropat la el acasă.

Concluzie

Cine a fost Mahomed? Trebuie urmat Mahomed ca un exemplu perfect de ascultare de Dumnezeu? Aceasta este marea întrebare a istoriei religiilor. Musulmanii spun „da” – el a

fost un adevărat profet al lui Dumnezeu și exemplul perfect al comportamentului moral pentru omenire.

După moartea lui Mahomed, islamul s-a răspândit rapid prin lupte și cuceriri. Nordul Africii, care era în mare parte creștin, a fost cucerit cu sabia în numele islamului. Acești războinici islamici și-au îndreptat armele către alte părți ale lumii cum ar fi Europa, Orientul Mijlociu și Asia. Stăpânirea militară a islamului asupra oamenilor săi a fost și este până în prezent foarte puternică. Acest important element fundamental al islamului creează o presiune acută pentru o persoană care trăiește într-o regiune dominată de o majoritate islamică, de a nu se converti la vreo altă religie. Acest lucru face din islam o religie a fricii. Toți musulmanii trebuie să se întrebe care ar fi consecințele, nu doar pentru ei înșiși ci și pentru familiile lor, dacă ei ar lua în considerare convertirea la o altă religie. Cu toate acestea, Duhul Sfânt al lui Dumnezeu este mai puternic decât armatele oamenilor. 1 Ioan 4:18 spune, *dragostea desăvârșită izgonește frica.*

În ciuda fricii de persecuție și moarte, există musulmani care în prezent își pun încrederea în Hristos. Ei sunt eliberați de zidul de întuneric ridicat de un singur om, Mahomed.

Capitolul 2

Cartea sfântă, Coranul

În timpul unui zbor către o națiune africană am avut ocazia să discut cu un musulman care stătea lângă mine despre islam.

Am întrebat, „Știi care este problema voastră în islam?”

El a răspuns, „Care?”

Am spus, „Nu aveți un Nou Testament care să anuleze toate acele legi vechi și scripturi violente.” Apoi i-am explicat că Isus a împlinit legea și a înlocuit crudele consecințe ale Vechiului Testament cu dragostea și iertarea.

Ce este Coranul? Ce este în el? Ce fel de învățături dau naștere la violență pretutindeni în lume?

Biblie spune, *La început era Cuvântul. ... Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi* (Ioan 1:1, 14). Creștinii cred că Dumnezeu s-a revelat pe Sine în persoana lui Isus Hristos. Isus Hristos este veșnic.

În islam, „la început era Cuvântul și Cuvântul a devenit o CARTE”. Pretutindeni în Coran ni se reamintește că această carte este în întregime de la Allah însuși, care i-o revelează profetului său, Mahomed.^{xxx}

Coranul este temelia credinței islamice. Fără o înțelegere a Coranului, nu este posibilă înțelegerea islamului. Cuvântul *Coran* înseamnă „recitare”. Musulmanii cred că pe parcursul unei perioade de 23 de ani, îngerul Gabriel i-a dat Coranul lui Mahomed^{xxxi} (*Sura 25:32, 17:106*).

Pentru musulmani, Coranul este veșnic. Cu alte cuvinte, din punctul lor de vedere, Coranul a existat dintotdeauna și nu are început. Acesta este de asemenea și un atribut al lui Dumnezeu. Dumnezeu este veșnic. El nu are început și nu va avea sfârșit.

Musulmanii cred că Coranul revelează întreaga înțelepciune a lui Allah. Este adevărat, onorabil, glorios, fără greșală, protejat de duhuri rele, oferă călăuzire și este o carte pe care doar Allah Însuși ar putea s-o producă. Așadar, este o carte sfântă care trebuie respectată și venerată.

Mahomed a comunicat aceste revelații doar pe cale orală. Cât timp a fost în viață, a fost considerat gura de vorbire a lui Allah; el nu a considerat că este nevoie să scrie revelațiile

sale. Cu toate acestea, după moartea lui, a apărut nevoia de a colecta și compila revelațiile sale finale în formă scrisă.

Colectarea Coranului

În 633, la circa un an de la moartea lui Mahomed, a avut loc bătălia de la Yamamah. În această bătălie, un număr mare de musulmani care au memorat Coranul au fost uciși.

Primul Calif (lider) a fost Abu Bakr. El i-a cerut unui bărbat pe nume Zaid Ibn Thabit să adune într-o singură carte diversele fragmente de Coran. Zaid a spus că le-a adunat de pe pergamente, tulpini de frunze de curmali și din amintirile bărbaților. În cele din urmă a finalizat munca sa și a realizat ceea ce noi numim acum Coranul.^{xxxii}

Cel de-al treilea Calif, Uthman, a trimis în fiecare provincie musulmană câte o copie a materialelor adunate și a poruncit ca toate celelalte materiale din Coran să fie arse.^{xxxiii}

Capitole și versete

Coranul este puțin mai scurt decât Noul Testament. Are 114 capitole numite *Sure*. Optzeci și șase i-au fost revelate lui Mahomed în perioada meccană. Douăzeci și cinci i-au fost revelate lui Mahomed în timp ce locuia la Medina.

Surele nu sunt aranjate în ordine cronologică, nici nu sunt în vreo ordine logică. A indica data corectă a anumitor *Sure* este un lucru dificil.

Așadar, anumite *Sure* de la sfârșitul Coranului au fost de fapt scrise într-o perioadă anterioară de timp. Unele dintre primele *Sure* datează de mai târziu.

Fiecare *Sură* are, de asemenea, un titlu care adesea derivă dintr-un cuvânt sau o frază din cadrul capitolului. De exemplu „Vaca” și „Smochinul”, etc. În majoritatea cazurilor, aceste titluri nu indică tema capitolului.

Fiecare *Sură* este împărțită în versete care se numesc *ayat*. Fiecare *Sură* începe cu *bismillah*, adică: „În numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător”.

Câțiva erudiți occidentali au clasificat de obicei Coranul în funcție de două etape: perioada meccană și cea medinană.^{xxxiv}

Pentru a înțelege Coranul, este nevoie să se știe că a fost scris în aceste două perioade de timp distincte: perioada meccană și perioada medinană.

Perioada meccană

În timpul acestei perioade din lucrarea lui Mahomed, el a fost în principal cel care „îndeamnă” (*Sura* 87:9). El avertiza oamenii în ceea ce privește idolatria; revelațiile sale îi îndemneau pur și simplu pe oameni să creadă într-un singur dumnezeu, Allah și în faptul că el era profetul său. Versetele despre pace se regăsesc în această secțiune.

El a predicat, de asemenea, și despre Ziua Judecății. El a descris în mod grafic destinul iadului pentru toți cei care sunt pierduți. El a predicat despre viitorul celor mântuiți în Paradis.^{xxxv}

La începutul lucrării sale, Mahomed nu a atacat dumnezeii păgâni din Mecca într-un mod violent.

Perioada medinană

Ulterior, el a predicat în orașul Medina. Acolo, atât rolul său, cât și revelațiile sale, s-au schimbat. În Medina, el a devenit un „războinic”; acesta este locul în care cititorul găsește versetele despre violență și război.

Mahomed a înființat o „religie politică și a devenit <<frumosul model>>”. Multe versete specifică faptul că el, împreună cu Dumnezeu, trebuie să fie ascultat. Acesta este un punct cheie deoarece el s-a așezat la egalitate cu Dumnezeu. El și Dumnezeu trebuiau să fie ascultați (*Surele* 33:21, 4:80, 33:56).

Legile islamice, etica islamică și sistemul de justiție islamic au fost dezvoltate în cea mai mare măsură în timpul acestei perioade.^{xxxvi}

Un aspect important legat de această perioadă este că Mahomed s-a rupt total de credințele iudaică și creștină ale vremii sale, deoarece adepții celor două nu l-au acceptat ca adevărat profet al lui Dumnezeu. Denunțând atât evreii, cât și creștinii, revelațiile lui au devenit din ce în ce mai puternice și mai violente.

Abrogări

Coranul are o doctrină numită *abrogare*. Dacă această doctrină nu este înțeleasă, cei care aud despre ea pot deveni foarte confuzi în ceea ce privește islamul.

Această doctrină susține faptul că revelațiile ulterioare ale lui Mahomed le *abrogă* (le declară nule și fără valoare) pe cele anterioare.^{xxxvii} Cu alte cuvinte, în perioada în care predica la Mecca, perioadă de la începutul slujirii sale, Mahomed făcea o anumită declarație. Apoi, după mutarea la Medina, spunea altceva care anula tot ce spusese anterior.

Această doctrină a *abrogării* creează confuzie pentru cititorul modern dintr-un motiv foarte simplu și anume faptul că *Surele* nu sunt în ordine cronologică. La o simplă citire a Coranului, cititorul modern nu poate stabili care revelație a fost anterioară și care a fost ulterioară. Așadar, o *Sura* ulterioară în ceea ce privește plasarea sa în Coran poate de fapt să fie abrogată de o *Sura* aflată înaintea sa în Coran, însă scrisă ulterior.

Mahomed spunea pur și simplu că „Allah i-a revelat” aspectul respectiv; astfel el putea schimba lucrurile pe măsură ce dezvolta religia.

De exemplu *Sura* 2:106: „Dacă Noi anulăm un verset sau îl facem uitat, aducem altul mai bun decât el sau asemenea lui. Nu știi că Allah este cu putere peste toate?”

Sura 13:39: „Allah șterge sau întărește ceea ce voiește și la El se află mama Cărții.”

Sura 47:35 face apel la musulmani, să fie oameni ai păcii.

Acest verset îl contrazice pe cel din 9:5, care se numește Versetul Sabiei. Când a fost întrebat cu privire la această contradicție, vărul lui Mahomed, Ibn Abbas a spus că 9:5 a abrogat 47:35.^{xxxviii}

În mod constant, ni se spune că islamul nu are nimic de-a face cu violența și cu terorismul global. Problema este că în Coran se găsesc atât versete de pace, cât și de violență. Pe care din aceste versete ar trebui să le credem? Pe care ar trebui să le creadă un musulman practicant?

Trebuie să înțelegem că „versetele păcii” au fost scrise când Mahomed predica la Mecca la începutul lucrării sale. În acel moment, islamul avea doar un grup mic de aderenți.

Ulterior, acest grup s-a mutat la Medina și a devenit din ce în ce mai puternic. În Medina, cuvintele lui Mahomed împotriva infidelilor, creștinilor și evreilor au devenit aspre, din cauză că ei l-au respins ca adevărat profet al lui Dumnezeu. El i-a învățat pe adepții lui să practice violența împotriva necredincioșilor – împotriva celor care l-au respins pe el și mesajul lui.

Pentru teroriști, aceste versete violente abrogă versetele de pace, deoarece versetele violente au apărut ulterior în revelațiile lui Mahomed. Aceste versete ulterioare sunt cele pe care Osama Bin Laden și alți teroriști le folosesc să-și justifice actele teroriste.

Unii musulmani moderni încearcă să aducă o reformă Coranului și să plaseze aceste versete în contextul istoric al vremii. Din nefericire, aceștia sunt o minoritate; musulmanii radicali îi numesc „eretici”.

Musulmanii consideră Coranul ca fiind veșnic. Este cuvântul final al lui Dumnezeu; cuvintele din Coran sunt pentru toți oamenii din toate timpurile. Ele nu pot fi schimbate în nici un fel pentru a însemna altceva decât ceea ce au însemnat în vremea lui Mahomed. Acest lucru creează o problemă dificilă pentru musulmanul moderat al prezentului.

Un alt exemplu al abrogării se găsește în *Sura 2:142* și *2:125*.

În *Sura 2:142*, Mahomed le poruncește musulmanilor să se roage îndreptați spre Ierusalim. După ce evreii de la Medina l-au respins ca profet adevărat al lui Dumnezeu, el s-a mâniat pe ei. Apoi a primit o altă revelație de la Allah și le-a poruncit musulmanilor să se roage îndreptați spre Mecca (*Sura 2:125*). Astfel, *Sura 2:125* abrogă *Sura 2:142*.

Numeroase versete ulterioare abrogă versete anterioare. Acest concept al abrogării contrazice conceptul conform căruia Coranul este veșnic și nu poate fi schimbat.

Legea Sharia: Cheia înțelegerii islamului

Majoritatea erudiților occidentali ai islamului sunt de acord că majoritatea covârșitoare a musulmanilor detestă terorismul și actele teroriste și nu susțin folosirea religiei islamice ca fundament pentru astfel de acte.

Cu toate acestea, toți musulmanii trebuie să creadă în legea islamică, numește *legea Sharia*. Ce este legea Sharia? Sharia derivă direct din Coran, așadar toți musulmanii sunt obligați să creadă în legea islamică, sau legea Sharia.

Legea Sharia reprezintă lista de porunci și legi despre care musulmanii cred că își au originea în Allah și că fac parte din Coran. Acestea i-au fost revelate lui Mahomed și controlează toate aspectele vieții: religioasă, socială, politică și guvernamentală.

Obiectivul islamului este acela ca întreaga omenire să fie guvernată de legea Sharia. Pentru ca oamenii să înțeleagă islamul, ei trebuie să priceapă că acesta este mai mult decât un sistem spiritual de credință.

Legea Sharia este indispensabilă înțelegerii ideologiei, guvernului, economiei și instituțiilor sociale islamice. Sharia aplică teologia islamică în viața de zi cu zi a unei persoane. Islamul propovăduiește faptul că legea Sharia exprimă voia universală a lui Allah pentru omenire.

Musulmanii au o obligație sfântă de a impune Sharia în toate națiunile pământului. De aceea, islamul intră în conflict cu idealurile guvernelor și cu ordinea socială a națiunilor libere de pretutindeni din lume.

Legea Sharia oferă o perspectivă clară asupra obiectivelor islamului pentru ordinea politică și socială a lumii. Islamul este un întreg stil de viață; legea Sharia nu este compatibilă cu idealurile de libertate.

De exemplu, în islam nu există conceptul separării bisericii de stat. Femeile care comit adulter sunt închise în casă pentru tot restul vieții lor. Multe dintre regulile Sharia sunt în opoziție drastică cu Cuvântul lui Dumnezeu, în special în ceea ce privește modul în care

sunt tratate femeile, drepturile omului în general și libertatea religioasă. Anumite națiuni controlate islamic pedepsesc cu moartea musulmanii care se convertesc la creștinism sau la orice altă religie.

Scopul islamului este acela de a implementa legea Sharia în toate națiunile pământului. Musulmanii îl consideră pe Allah drept suveran; nimic de pe pământ nu se poate compara cu el. Fiecare om și fiecare națiune trebuie să se supună legilor lui Allah; orice act de răzvrătire împotriva legilor lui Allah trebuie eradicat.

Satul islamic se bazează pe principiul că toată autoritatea îi aparține lui Allah; fiecare națiune trebuie să aibă un sistem politic (*manhaj*) care exprimă suveranitatea lui Allah, bazat pe legea Sharia. Acest lucru înseamnă că atât oamenii, cât și națiunile, trebuie să se supună în totalitate legilor lui Allah.

Din această perspectivă, statele seculare trebuie să fie respinse și sunt considerate idolatre. Acest conflict între perspectiva occidentală și cea islamică asupra lumii este adevărata problemă cu care se confruntă lumea politică.^{xxxix}

Coranul și evreii

Odată, când eram în Malaysia, am discutat cu un musulman din Arabia Saudită; el m-a întrebat imediat ce credeam despre evrei. Era ostil, în mod deschis, față de evrei. Când Îl propovăduim pe Hristos unui musulman trebuie să fim conștienți de faptul că persoana respectivă poate avea prejudecăți împotriva evreilor. Prejudecățile acestea ale musulmanilor își iau rădăcina în Coran.

Sura 2:63-65 Evreii neascultători vor fi transformați în porci. De asemenea, în *Surele 5:59-60, 7:166*.

Sura 2:87 Ei sunt aroganți.

Sura 2:96 Ei sunt cei mai lacomi oameni de pe pământ.

Sura 2:109 Ei încearcă să aducă răul asupra oamenilor și să-i îndrume greșit.

Sura 5:13 Allah i-a blestemat.

Sura 5:33 Ei se silesc să facă rău pe pământ.

Sura 5:41 Ei ascultă orice minciună.

Sura 5:78 Ei sunt blestemați.

Sura 9:29 Ei trebuie să plătească o taxă pentru faptul că nu sunt musulmani.

Coranul și violența

Ne putem întreba de ce teroriștii musulmani comit atât de multă violență. Când citim Coranul, înțelegem imediat bazele violenței.

Peste 100 de versete le cer musulmanilor să lupte împotriva infidelilor, creștinilor și evreilor și să-i omoare. Dacă Isus Hristos le-ar fi spus o singură dată urmașilor Săi să ucidă musulmanii, în nici un caz creștinismul nu ar fi considerat „o religie a păcii”. Mai jos sunt enumerate doar câteva dintre versetele din Coran despre luptă, ucidere și violență.

Capitolul 9 reprezintă un îndemn la război împotriva evreilor și creștinilor.

- *Sura 2:191-193* Lupta este obligatorie.
- *Sura 2:193* Luptați până când întreaga lume este cucerită de islam.
- *Sura 2:216* Lupta nu este opțională.
- *Sura 4:95* A lupta este mai bine decât a rămânea acasă.
- *Sura 4:100* Celor care luptă pentru Allah le este garantată răsplata.
- *Sura 8:12* Luptați împotriva infidelilor.

Coranul și grupurile de oameni împotriva cărora trebuie luptat sau care trebuie uciși

- *Sura 4:75* Luptați cu cei care îi asupresc pe alții.
- *Sura 4:91* Ucideți pe oricine părăsește islamul.
- *Sura 9:29* Ucideți creștinii și evreii.
- *Sura 47:3* Luptați împotriva necredincioșilor.
- *Sura 66:9* Luptați împotriva ipocriților.

Coranul și femeile

- *Sura 2:223* Soțiile sunt ca un „câmp” pentru soții lor.
- *Sura 2:230* Un bărbat nu se poate recăsători cu soția sa de care a divorțat anterior, decât dacă și ea se căsătorește cu altcineva și divorțează de acela.
- *Sura 2:282* Mărturia și cuvântul unei femei valorează jumătate din cele ale unui bărbat.
- *Sura 4:11* Femeile obțin jumătate din moștenirea unui bărbat.
- *Sura 4:34* Femeile trebuie bătute dacă nu ascultă de soții lor.
- *Sura 4:43* Atingerea unei femei îl poate face pe bărbat necurat din punct de vedere ceremonial, până în momentul în care acesta se spală înainte de rugăciune.
- *Sura 5:6* Atingerea unei femei îl poate face pe bărbat necurat.

- *Sura 24:33* Sclavele nu ar trebui să fie forțate să practice prostituția, decât dacă ele sunt dispuse să facă acest lucru.

Coranul și sclavia

Sclavia exista înainte de Mahomed; el a inclus acel sistem și în islam. Islamul tolera sclavia. Prin lege, un sclav era privit ca o persoană inferioară. În perioada imperiilor islamice, mii de sclavi albi au fost aduși din Siria și Asia Centrală. Femei tinere, frumoase, erau aduse din Spania, Italia, Egipt, Africa de Nord și Arabia de Sud.^{x1}

- *Sura 4:25* Bărbații se pot căsătorii cu sclavele lor.
- *Sura 33:50* Sclavele sunt un dar prețios pe care Allah li-l face bărbaților musulmani.
- *Sura 33:52* Bărbaților li se permite să întrețină relații sexuale cu sclavele lor.

Coranul este considerat Cuvântul etern al lui Dumnezeu; el nu poate fi schimbat sau actualizat. Așadar, aceste perspective asupra sclaviei rămân în Coran și sunt în vigoare și astăzi.

Contradicții și greșeli din Coran

În Coran se găsesc multe contradicții și greșeli. În *Sura 4:82*, Coranul spune, „Oare nu cugetă ei la Coran? Dacă ar fi el de la altcineva decât de la Allah, ar găsi în el multe nepotriviri!”

Acest verset spune că dacă Coranul are contradicții sau greșeli, atunci nu este de la Dumnezeu. În această carte vom menționa doar câteva dintre ele. Aceste contradicții și greșeli dovedesc faptul că această carte nu este de la Dumnezeu.

• Cuvintele lui Allah

Sura 2:106 spune că ele pot fi schimbate. Spune, „Dacă Noi anulăm un verset sau îl facem uitat, aducem altul mai bun decât el sau asemenea lui. Nu știi că Allah este cu putere peste toate?”

Sura 6:115 spune că cuvintele lui Allah nu pot fi schimbate. „Cuvântul Domnului tău a fost plin de adevăr și dreptate. Nu este nimeni care să schimbe Cuvintele Sale, iar El este Cel care Aude Totul Atoateștiutor!”

• Religie

Sura 2:256 „Nu este silire la credință!”

Sura 2:193 „Luptați-vă cu ei până ce nu va mai fi necredință și credința va fi numai în Allah!”

- **Primul musulman**

Sura 7:143 Moise a fost primul musulman.

Sura 39:12 Avraam a fost primul musulman.

- **Fiul lui Noe**

Sura 11:42-43 Fiul lui Noe a fost unul dintre cei care s-au înecat la potop.

Sura 21:76 Familia lui Noe a fost salvată de la înec.

- **Fratele Mariei**

Sura 19:27-28 o numește pe Maria, mama lui Isus, sora lui Aaron. Este imposibil ca Aaron, fratele lui Moise, să fie fratele Mariei.

- **Defăimarea femeilor**

Sura 24:4-5 „Pe aceia care defăimează muieri cinstite și apoi nu aduc patru martori, biciuți-i cu optzeci de lovituri și nu mai primiți mărturie de la ei niciodată, căci sunt nelegiuți. Afară de aceia care se căiesc și se îndreaptă, căci Allah este Iertător, Îndurător!”
Cu alte cuvinte, li se oferă iertare celor care defăimează femeile.

Sura 24:23-25 Nu li se oferă iertare. „Aceia care defăimează femei evlavioase, preacurate și dreptcredincioase vor fi blestemați atât în această viață, cât și în Viața de Apoi și vor avea parte de chin mare.”

Care variantă este corectă: iertarea sau neiertarea?

- **Pedeapsa pentru adulter**

Sura 4:15 Femeile sunt închise în casă pentru tot restul vieții. „Împotriva acelor care preacurvesc dintre muierile voastre, chemați să facă mărturie patru dintre voi. Iar de au mărturisit, atunci țineți-le închise în case până la moarte sau Allah va porunci pentru ele altă cale. *Sura 4:16* Bărbații sunt lăsați liberi dacă „se căiesc și se îndreaptă”

Sura 24:2 Femeile trebuie biciuite. „Pe cea care preacurvește și pe cel care preacurvește biciuiți-i pe fiecare cu câte o sută de lovituri. Și să nu vă apuce mila de ei în împlinirea legii lui Allah...”

Care variantă este corectă: biciuirea celor doi sau închiderea în casă a femeii?

Coranul conține atât de multe contradicții și greșeli, încât Robert A. Morey a scris o carte pe acest subiect.

Ar trebui non-musulmanii să ardă exemplare din Coran? Bineînțeles că nu trebuie să le ardem. Trebuie să citim Coranul și să îl demascăm! Ar trebui să-i încurajăm pe oameni să citească Coranul și să-l lăsăm să vorbească de la sine. Cititorul Coranului va descoperi că a trăit odată un fals profet pe nume Mahomed. El a pretins că a primit revelații de la un dumnezeu fals, Allah. El a creat o religie falsă. El a creat un sistem de credință care a răspuns cu violență tuturor celor care i s-au opus și care conduce miliarde de oameni în iad, deoarece fondatorul acestuia l-a respins pe Isus Hristos ca adevăratul Domn și Mântuitor al lumii.

PARTEA a II-a
CREDINȚELE LOR

Capitolul 3

Stâlpii credinței islamice

Islamul are cinci stâlpi de bază ai credinței. Unii oameni adaugă un al șaselea stâlp. Este înțelept să fim foarte familiarizați cu toate aceste șase valori de bază ale islamului. Majoritatea musulmanilor cunosc foarte bine aceste valori, chiar dacă nu știu alte informații în plus despre credința lor.

Declarația de credință

Cum devine cineva musulman? Trebuie doar să rostească următoarea declarație: „Nu este alt Dumnezeu decât Allah și Mahomed este trimisul lui Dumnezeu”. Această declarație se numește „*shahada*”. Această declarație de credință este o formulă simplă pe care toți musulmanii trebuie să o pronunțe. Este cea mai des repetată propoziție din islam și este rostită în fiecare zi în timpul rugăciunilor.

Rugăciunea

Rugăciunile obligatorii sunt efectuate de cinci ori pe zi și reprezintă o legătură directă între închinător și Dumnezeu. Acestea se numesc „*salat*”. Musulmanii se roagă de cinci ori pe zi îndreptați spre Mecca: în zori, la amiază, după-amiază, la apus și seara târziu. Aceste cinci rugăciuni impuse conțin versete din Coran și sunt rostite în arabă, limba Revelației. Rugămintele personale, însă, pot fi făcute oricând, în limba proprie a celui care se roagă.

De asemenea, musulmanii sunt obligați să facă un ritual de curățare a anumitor părți ale corpului lor înainte de rugăciune. Musulmanul trebuie să-și curețe capul, fața, scalpul, urechile, nasul, mâinile, brațele până la cot și picioarele.

Cu toate că închinarea în comun la moschee este preferabilă, musulmanul se poate ruga aproape oriunde, ca de exemplu pe câmp, în birou, în fabrică sau la universitate.^{xli}

Chemarea la rugăciune sau *Adan* se traduce în felul următor:

Dumnezeu este mare.

Dumnezeu este mare.

Dumnezeu este mare.

Dumnezeu este mare.

Mărturisesc că nu este nimeni vrednic de închinare decât Dumnezeu.

Mărturisesc că nu este nimeni vrednic de închinare decât Dumnezeu.

Mărturisesc că Mahomed este trimisul lui Dumnezeu.

Mărturisesc că Mahomed este trimisul lui Dumnezeu.

Veniți la rugăciune!

Veniți la rugăciune!

Veniți la izbândă!

Veniți la izbândă!

Dumnezeu e mare!

Dumnezeu e mare!

Nu este nimeni vrednic de închinare decât Allah.

Milostenia

Un principiu important din islam este că totul îi aparține lui Dumnezeu; așadar bogăția le este încredințată ființelor umane. Musulmanilor li se cere să dea 2,5% din venitul lor ca act caritabil. Aceasta poate fi sub forma hranei oferite cerșetorilor. Acest principiu se numește „*zakat*” și înseamnă „a fi pur”. A dăruii înseamnă să-ți purifici sufletul.^{xlii}

Postul

În fiecare an, în luna Ramadan, toți musulmanii postesc de la răsăritul soarelui, până la apus. Ei se abțin de la hrană, băutură și relații sexuale cu soțiile/soții lor. Postul acesta se numește *sawm*.

Bolnavilor, bătrânilor, celor aflați în călătorie, femeilor aflate în perioada menstruală, care sunt însărcinate sau care alăptează, li se permite să ia o pauză în timpul postului și să recupereze un număr egal de zile de post ulterior în anul respectiv, dacă se însănătoșesc și sunt în putere. Copiii încep să postească (și să-și facă rugăciunile) când ajung la pubertate; mulți însă încep mai devreme.^{xliii}

Motivele pentru post sunt atât auto-curățirea, cât și auto-controlul.^{xliv} Desprinzându-se de confortul lumesc, persoana care postește se concentrează asupra scopului său în viață, fiind în mod constant conștientă de prezența lui Dumnezeu. În *Sura 2:183*, Coranul afirmă: „O, voi cei care credeți, v-a fost statornicit vouă Postul, așa cum le-a fost prescris și celor dinaintea voastră – Poate că veți fi cu frică!”

Pelerinajul

Mecca reprezintă cel mai sfânt loc din islam. În timpul vieții sale, fiecărui musulman, dacă este apt atât fizic cât și financiar, i se cere să călătorească la Mecca. În fiecare an, din fiecare colț al pământului, peste două milioane de oameni merg la Mecca. Pelerinajul se numește *hajj*. *Hajj*-ul îmbunătățește șansele de mântuire ale individului, îi curăță sufletul și îndepărtează păcatul.^{xlv}

Hajj-ul anual începe în cea de-a 12-a lună a anului islamic (care este lunar, nu solar, astfel încât *hajj*-ul și Ramadanul pot uneori să cadă vara, iar alteori iarna). Pelerinii poartă haine speciale – veșminte simple care înlătură deosebirile de clasă sau cultură, astfel încât toți sunt egali în fața lui Dumnezeu.

Ritualul *hajj*-ului include încercuirea Kaabei de șapte ori. De asemenea, musulmanii reconstituie fuga lui Mahomed la Medina. Apoi pelerinii ies în câmpiile vaste ale Arafatului (o întindere mare de deșert din afara Meccăi) și se roagă împreună pentru a primi iertarea lui Dumnezeu - acest lucru este adesea este perceput drept o avanpremieră a Zilei Judecării.

Încheierea pelerinajului este marcată de un festival, numit *Id al Adha*, care este sărbătorit în comunitățile musulmane de pretutindeni prin rugăciune și oferirea și primirea de daruri.

Cei cinci stâlpi ai islamului definesc identitatea de bază a musulmanilor. Pe lângă acești cinci stâlpi, în tratarea corectă a subiectului islam, trebuie să abordăm alte două credințe fundamentale. Acestea sunt *Jihadul* și legea Sharia sau legea islamică.

Jihadul – Războiul Sfânt

Când a încercat să cucerească Kuweitul, Saddam Hussein a făcut apel la un *Jihad* împotriva Americii, deoarece Statele Unite au apărat drepturile Kuweitului. În mare parte *Jihadul* a eșuat, însă nu în totalitate. Rezultatul final a constat în peste 100 de acte de terorism comise în întreaga lume, cât și în demonstrații în masă împotriva Occidentului. Aceste demonstrații au avut loc de la un capăt la celălalt al multor națiuni islamice.^{xlvii}

Mass-media vorbește mult despre *Jihad*. Uneori este numit cel de-al șaselea stâlp al islamului. *Jihadul* este o valoare fundamentală a islamului și este una dintre cauzele principale ale terorismului în lumea noastră modernă. Ce este Jihadul?

Islamul împarte lumea în două părți: prima este *dar al islam*, care înseamnă „casa păcii”. Pacea este pentru cei care se supun islamului.^{xlviii} Așadar, când auzim că islamul este o religie a păcii, acest lucru înseamnă pur și simplu că o persoană are parte de pace „dacă” el sau ea s-a supus lui Allah.

Cel de-al doilea fel în care musulmanii percep lumea este *dar al harb*, ceea ce înseamnă „casa războiului”. Aceasta îi privește pe oamenii care sunt fie ignoranți, fie neascultători față de Allah. Ei locuiesc într-un teritoriu de nesupunere sau de război.^{xlix} Acești oameni trebuie să intre în „casa păcii”, chiar dacă pentru atingerea acestui țel este folosită forța.

Jihad provine de la cuvântul *jahada*, care înseamnă „a se strădui”. Când o persoană practică *Jihadul*, el sau ea se străduiește cu toată puterea și din tot sufletul în slujba lui Allah. Persoana respectivă „se silește sau forțează din răspuțeri pe calea lui Dumnezeu”.¹

- ***Jihadul major***

O tradiție din islam spune că Mahomed s-a întors odată dintr-o bătălie și a declarat că s-a întors de la „*Jihadul minor*” la „*Jihadul major*”. El a declarat că „*Jihadul major*” era o luptă împotriva sinelui.

Versetele din Coran susțin acest punct de vedere. *Sura* 5:16, spune „Prin ea Allah îi călăuzește pe căile păcii și mântuirii pe aceia care caută mulțumirea Lui. Și El îi scoate din întunericiuri la lumină, prin grația Sa, și îi călăuzește pe un drum drept.”

În cadrul islamului există, de asemenea, o formă a *Jihadului* care presupune o luptă pentru îmbunătățirea comunității. Îmbunătățirea educației este un bun exemplu al acestui tip de *Jihad*.

- ***Jihadul minor***

În Coran există multe alte texte care susțin „*Jihadul minor*”, care înseamnă începerea unui război în numele lui Allah, împotriva dușmanilor săi și ai islamului.^{li}

Scopul islamului este acela de a aduce toți oamenii în supunere față de Allah, ca toată lumea să poată locui în „casa păcii”. *Jihadul* este o modalitate de împlinire a acestui scop. *Sura* 2:244 afirmă „Așadar, luptați pe calea lui Allah și să știți că Allah este Cel care Aude Totul, Atoateștiutor.”

Coranul prezintă *Jihadul* ca fiind violent; musulmanii înțeleg că este o luptă de a aduce dreptate și pace pe pământ. Lunga istorie a islamului a dezvăluit că *Jihadul* este un război împotriva celor considerați dușmani ai islamului.^{lii}

Pentru musulmani, Mahomed este exemplul model cu privire la cum trebuie să trăiască. *Sura 33:21* afirmă „Ați avut voi în Trimisul lui Allah o pildă frumoasă, pentru cel care nădăjduiește în Allah și în Ziua de Apoi și Îl pomenește pe Allah mereu.”

El este exemplul tuturor musulmanilor. Dacă dorim să aflăm sursa actelor violente din islam, nu trebuie să privim în altă parte decât la fondatorul religiei, Mahomed.^{liii}

Pentru a-și finanța noua religie, Mahomed a condus numeroase atacuri, precum cowboy-ii Jesse și Frank James în vechiul Vest Sălbatic. Orice ar fi făcut musulmanii era justificat, din moment ce cauza lor era dreaptă. Musulmanii cred că doar luptând în *Jihad* pot primi iertarea de toate păcatele lor.

Bătălia de la Badr menționată în *Sura 3:121-148* din Coran, a reprezentat primul exemplu practic a ceea ce a devenit cunoscut drept doctrina islamică a *Jihadului*; este o doctrină care deține cheia înțelegerii conflictelor de astăzi.^{liv}

Nu toți adepții lui au fost dispuși să pună mâna pe sabie. Așadar, Allah a anunțat care sunt stimulentele pentru cei care luptă pentru cauza lui Allah. *Sura 3:195* afirmă, „Domnul lor le-a răspuns: <<Eu nu las să se piardă nici o faptă plinită de vreunul dintre voi, bărbat sau muiere, deopotrivă unul cu altul! Iar pe cei care au pribegit, care au fost alungați din căminele lor, care au fost prizoniți pe calea Mea, care au luptat și au fost omorâți voi sa-i ispășesc de faptele lor rele și să-i fac să intre în Grădini pe sub care curg pâraie, drept răsplată din partea lui Allah.>> La Allah se află bună răsplată.”

Cu cine trebuie să se lupte ei? *Sura 9:29* spune „Luptați împotriva acelor care nu cred în Allah și nici în Ziua de Apoi...”. Această poruncă este în vigoare astăzi și va înceta doar atunci când dușmanii sunt „subjugați” și plătesc o taxă de protecție dacă nu se supun islamului. Acest program al taxelor leagă islamul de stat. Cu alte cuvinte, nu doar că islamul este o religie politică din punct de vedere teologic, ci practica islamului creează o politică fiscală care îi conferă islamului statutul de religie politică.^{iv} (In other words, not only is islam theologically a political religion, but the practice of islam creates a fiscal policy that instates islam as a political religion)

Mahomed a oferit prescripția pentru victoria asupra dușmanilor săi (infidelilor) – în *Sura 2:216* care spune „V-a fost prescrisă lupta, chiar dacă ea vă este neplăcută. Or, se poate întâmpla ca voi să urâți un lucru care este bun pentru voi și să iubiți un lucru care este rău pentru voi. Dar Allah știe, în timp ce voi nu știți.”

Versetul Sabiei

Sura 9 este o predică vastă pe subiectul războiului împotriva infidelilor. Versetul 5 din *Sura 9* este numit de obicei „versetul sabiei”.

Versetul sabiei afirmă „Iar când se vor încheia lunile cele sfinte, atunci omorâți-i pe idolatri oriunde îi aflați! Prindeți-i, împresurați-i și întindeți-le lor orice cursă! Însă dacă ei se căiesc, împlinesc Rugăciunea [*As-Salat*] și achită Dania [*Az-Zakat*], atunci dați-le lor drumul, căci Allah este Iertător, Îndurător!”

Versete despre *Jihad*

Coranul are peste 100 de versete despre război. Dacă Isus Hristos le-ar fi spus o singură dată ucenicilor Lui să ucidă musulmanii (bineînțeles că nu le-a spus niciodată), cu nici un chip creștinismul n-ar fi considerat o „religie a păcii”.

Mai jos sunt enumerate doar câteva din aceste versete din Coran despre luptă, ucidere și violență. Dacă împărtășești aceste versete cu un musulman și persoana respectivă spune „Scoți versetele din context”, atunci cere-i pur și simplu musulmanului să-ți explice contextul acestor versete. Ascultătorului tău îi va imposibil să facă acest lucru, pentru că în Coran există prea puțin context, sau deloc. Fiecare *Sura* este o unitate în ea însăși. *Surele* nu se află într-o ordine cronologică sau în vreo ordine în funcție de subiectul lor. Înșiruirea *Surelor* nu are absolut nicio ordine.

Sura 2:191: Ucideți infidelii oriunde îi găsiți. „Omorâți-i unde-i prindeți și alungați-i de acolo de unde v-au alungat!... Dar nu luptați împotriva lor aproape de Moscheea Al-Haram, doar dacă ei se luptă cu voi în ea. Iar dacă luptă împotriva voastră, omorâți-i, căci aceasta este răsplata celor fără de credință!”

Sura 2:193: Luptați până când întreaga lume este cucerită de islam. „Luptați-vă cu ei până ce nu va mai fi necredință și credința va fi numai în Allah!”

Sura 3:140: Rană pentru rană. „Dacă ați primit o rană, și ceilalți oameni au primit răni asemenea ei.”

Sura 3:169 afirmă că cei care mor luptând, vor mânca la masa lui Allah. „Să nu crezi că cei care au fost uciși pe calea lui Allah [martirii] sunt morți! Dimpotrivă, ei sunt vii la Domnul lor și sunt bine dăruiați [din roadele Raiului].”

Sura 4:76: Luptați împotriva prietenilor lui Satan. „Cei care cred, luptă pe calea lui Allah, iar cei care nu cred, luptă pe calea lui Taghut (răului). Așadar, luptați împotriva aliaților lui Șeitan, căci vicleșugul lui Șeitan este, neîndoielnic, slab!”

Sura 4:95: Celor care luptă pentru Allah li se acordă o poziție mai înaltă. „Allah vine cu mai mult har asupra celor care luptă cu bunurile și sufletele lor decât asupra celor care rămân în casele lor.”

Sura 8:39: Luptați împotriva celor idolatri. „Și luptați împotriva lor până ce nu va mai fi ispită și până ce religia va fi în întregime pentru Allah.”

Sura 9:73: Luptați împotriva infidelilor. „O, Profetule! Luptă împotriva necredincioșilor și fățarnicilor și fii aspru cu ei! Gheena va fi sălașul lor și ce sfârșit trist vor avea [ei].”

Sura 9:123: Luptați împotriva necredincioșilor. „O, voi cei care credeți! Luptați împotriva necredincioșilor de lângă voi...”

Sura 47:4: Tăiați capetele infidelilor. „Atunci când îi întâlniți [în luptă] pe aceia care nu cred, loviți gâturile lor, iar când îi slăbiți pe ei, legați-i strașnic în lanțuri! Apoi, fie îndurare, fie răscumpărare, până ce războiul se sfârșește. Astfel, iar de ar voi Allah, El s-ar răzbuna pe ei. Însă El vă încearcă pe unii prin alții. Iar acelora care sunt uciși pe calea lui Allah, El nu le va lăsa faptele lor să fie în deșert.”

Dr. Braswell, fost profesor în Teheran, Iran, afirmă: „*Jihadul* devine o modalitate de a convinge, de a constrânge, de a subjuga și de a tolera până când islamul este instituit”.^{lvi} Odată ce o națiune este controlată de islam, asupra tuturor non-musulmanilor este impusă o taxă (*Sura 9:29*).

Comparați viața și vorbele lui Mahomed cu cele ale lui Isus: „*Dar Eu vă spun: să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. Oricui vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa. Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două. Celui ce-ți cere dă-i; și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine.*” (Matei 5:39-42)

Capitolul 4

Şase credinţe de bază

Pe lângă cele şase credinţe fundamentale ale musulmanilor, toţi musulmanii de pe pământ sunt de acord cu următoarele şase credinţe esenţiale.

Allah

Musulmanii cred într-un SINGUR Dumnezeu – Allah. El este transcendent, care înseamnă că este superior şi deasupra tuturor. Dumnezeul musulman, Allah, este distant atât faţă de creaţia Sa, cât şi faţă de oameni. El nu îşi exprimă iubirea faţă de umanitate.

Îngeri

Îngerii sunt fiinţe invizibile care îndeplinesc ordinele lui Dumnezeu. Ei nu sunt superiori fiinţelor umane, deoarece oamenii sunt consideraţi cea mai înaltă formă a creaţiei lui Dumnezeu. Musulmanii cred că Allah a revelat Coranul, cartea sfântă a musulmanilor, prin îngerul Gabriel.

Musulmanii cred, de asemenea, că pe lângă îngeri, există alte fiinţe spirituale, numite *djinni*. *Djinnii* sunt fiinţe inteligente şi pot să aleagă între bine şi rău. Există *djinni* musulmani şi non-musulmani. *Djinnii* non-musulmani se luptă împotriva dreptăţii şi îi fac pe oameni să urmeze căi greşite.^{lvii}

Profeţi

Musulmanii cred în 124.000 de profeţi. Coranul menţionează numele a doar 25. Unii dintre aceştia sunt Adam, Avraam, Moise şi Isus.

Coranul îl menţionează pe Isus de 79 de ori. El pare să aibă un statut ceva mai înalt decât ceilalţi, cu excepţia lui Mahomed.^{lviii}

Mahomed este profetul final. Mahomed este numit „sigiliul profeţilor”.^{lix} Musulmanii cred că toate învăţăturile tuturor profeţilor care au fost înainte de Mahomed s-au pierdut sau au fost corupte. Pentru a îndrepta toate aceste învăţături, Allah a trebuit să îi reveleze lui Mahomed adevărul său şi mesajul său final. Revelaţiile sale se găsesc în Coran.^{lx}

Coranul și Cărțile Sfinte

Musulmanii cred că Vechiul și Noul Testament au fost Cărți Sfinte din partea lui Dumnezeu. Ei cred că Biblia a fost modificată și coruptă. Coranul i-a fost revelat lui Mahomed prin îngerul Gabriel și este mesajul final al adevărului pentru întreaga omenire. Musulmanii cred că, la fel cum Allah nu a fost creat, la fel și Coranul nu a fost creat și este etern.^{lxi}

Predestinare

Musulmanii cred că tot ceea ce se întâmplă este datorită voii lui Allah. Atât binele, cât și răul, sunt predestinate de Allah.^{lxii}

Ziua Judecății

Musulmanii cred că în Ziua Judecății Allah va pune pe un cântar faptele bune și rele ale fiecăruia. Musulmanii care au fost buni vor merge în Paradis, DACĂ Allah voiește acest lucru. Ei nu au siguranța vieții veșnice chiar dacă au făcut multe fapte bune. Islamul nu permite ispășirea păcatelor.

Capitolul 5

Dumnezeu – Allah

Dacă în calitate de creștini ar trebui să ne referim sau nu la Dumnezeu drept *Allah* este un aspect controversat. Vom privi lucrurile din două perspective: una teologică și alta lingvistică.

În primul rând, să privim la aspectul teologic. Este Dumnezeul islamic, Allah, același cu Dumnezeul nostru, Iehova (numit și *Yahweh* și alte nume evreiești)?

Iată câteva întrebări:

- Crezi că Isus a murit pe cruce pentru păcatele noastre? Coranul spune „nu”.
- Crezi că Isus a înviat din morți? Coranul spune „nu”.
- Crezi că Isus este Dumnezeu? Coranul spune „nu”.
- Crezi că Dumnezeu este un Tată? Coranul spune „nu”.
- Crezi că Dumnezeu este Duhul Sfânt? Coranul spune „nu”.

Dumnezeul nostru S-a revelat pe Sine în trei persoane: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt. Dumnezeul islamic, Allah, nu poate fi sub nicio formă același cu Dumnezeul nostru. Dumnezeul nostru este Dumnezeul adevărat, viu, creator al universului, care ne iubește atât de mult încât L-a trimis pe Fiul Său să moară pe cruce pentru păcatele noastre.

În al doilea rând, putem studia aspectul lingvistic. În engleză, cuvântul pentru Dumnezeu este *God*. În portugheză, cuvântul pentru Dumnezeu este *Deus*. În spaniolă, cuvântul pentru Dumnezeu este *Dios*. În swahili, cuvântul pentru Dumnezeu este *Mungo*. În vietnameză, cuvântul pentru Dumnezeu este *Duc Chua Troi*.

În engleză, indiferent de religia fiecăruia, creștini evanghelici, evrei, budiști, mormoni, martori ai lui Iehova, atei și hinduși, cu toții folosesc cuvântul *God*. *God* este cuvântul pentru Dumnezeu.

Responsabilitatea noastră este aceea de a interpreta cine este Dumnezeu în lumina Scripturii. Dezbateră nu este cu privire la cuvântul *Dumnezeu*, ci cu privire la Cine este El. Mormonii folosesc cuvântul *Dumnezeu*, însă au o înțelegere total diferită a cuvântului decât creștinii evanghelici.

Allah este cuvântul în limba arabă pentru *Dumnezeu*. În limba arabă nu se poate rosti cuvântul *Dumnezeu* altfel decât *Allah*. Creștinii din națiunile musulmane folosesc cuvântul *Allah*, în sens lingvistic, pentru a se referi la Dumnezeu. Cu toate acestea,

conceptul lor cu privire la Allah nu este același cu al unui musulman. Indonezia, de exemplu, are cea mai mare populație islamică de pe pământ; în cărțile lor de cântări și în Bibliile lor, creștinii indonezieni folosesc cuvântul *Allah* pentru a se referi la Dumnezeu. Cuvântul *Allah* este folosit în toate Bibliile în limba arabă și este folosit de către milioane de creștini de pretutindeni din lume, în sensul lingvistic, dar nu și în cel teologic.

Ce cred musulmanii despre dumnezeul lor, Allah?

Allah este „transcendental”. Acesta este un punct important și o diferență majoră între islam și creștinism.

Acest lucru înseamnă că Allah este deasupra creației sale. În islam el este atât de separat de creația sa, încât el nu poate fi cunoscut. Conform acestui concept, musulmanii sunt „agnostici”.

Un musulman poate cunoaște doar legile lui Allah, dar nu-l poate cunoaște niciodată pe Allah într-un mod personal. Un adept al islamului nu poate avea o relație personală cu Dumnezeu Creator.

În opoziție, întregul fundament al credinței creștine este acela că Îl putem cunoaște pe Dumnezeu. Ioan 17:3 afirmă că viața veșnică înseamnă cunoașterea lui Dumnezeu. Acest verset spune: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” Creștinismul se bazează în întregime pe această relație, însă islamul nu este așa. Islamul se bazează pe supunerea față de revelația lui Dumnezeu.

Un al doilea aspect major cu privire la credințele din islam cu privire la Allah este acela că el este „unul”. Musulmanii cred în unicitatea lui Dumnezeu. Cel mai mare păcat pe care îl poate comite cineva este să asocieze natura lui Dumnezeu cu creația sau cu omenirea. Să alături un partener sau un asociat lui Dumnezeu se numește *shirk*. Allah își revelează voia (legile lui) omenirii, însă nu se revelează pe sine sau natura sa.^{lxiii}

Așadar, când creștinii spun că Isus este Dumnezeu, pentru musulmani acest lucru este considerat o blasfemie. Acest lucru înseamnă să-L asociezi pe Dumnezeu cu omenirea. Musulmanii cred despre creștini că se închină la trei Dumnezei: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt.

Capitolul 6

Isus – Isa

Cine este Isus Hristos? Aceasta este cea mai importantă întrebare a vieții. Ioan 1:1 spune: *La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.* În Ioan 1:14 scrie: *Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.* Așadar, Isus este Dumnezeu! Isus este Dumnezeu-Om. Isus este Domn! Isus este Mântuitorul nostru! Isus este viața veșnică! Isus este Mielul lui Dumnezeu!

Musulmanii se referă la Isus drept *Isa*. Musulmanii nu cred în Isus, cel din Biblie. Ei cred câteva adevăruri despre el, dar nu toate. Cine este acest Isus al lor?

Musulmanii cred că...

Isus este fiul Mariei.

În Coran acest titlu apare de 23 de ori, iar în Biblie o singură dată.

Sura 4:171 afirmă „O, voi oameni ai Scripturii! Nu exagerați în privința religiei voastre și nu spuneți despre Allah decât adevărul! Mesia Isus, fiul Mariei, este (doar) trimisul lui Allah, cuvântul Său pe care El l-a transmis Mariei și un duh de la El. Credeți, așadar, în Allah și în trimișii Săi. Și nu spuneți „Trei!”.

Isus s-a născut dintr-o fecioară.

Musulmanii cred faptul că Maria era fecioară când Isus s-a născut. *Sura 3:47* spune, „Ea a zis: <<Doamne, cum să am un copil fără să mă fi atins un bărbat?>>”

Isus este Mesia.

Sura 3:45 spune, „Îngerii au zis: <<O, Maria! Allah îți vestește un Cuvânt din partea Lui: numele lui va fi Hristos Isus (al-Masih, Mesia)>>.”

Cuvântul *Mesia* înseamnă „Unsul”. Cu toate acestea, musulmanii nu conferă același înțeles ca și creștinii acestui cuvânt. Ei neagă faptul că Isus este Dumnezeu. Pentru musulmani, termenul *Mesia* este doar un nume personal.^{lxiv}

Isus este doar un profet.

Sura 19:30 spune, „Eu sunt robul lui Allah! El mi-a dăruit Scriptura și m-a făcut profet.”

Isus este numit o singură dată *profet* în Coran. De zece ori el este numit un *trimis* sau un *apostol*.^{lxv}

Isus este Cuvântul lui Dumnezeu.

Sura 4:171 spune că Isus este „trimisul lui Allah, cuvântul Său.”

Cărturarul islamic al-Ghazali spune că acesta este un titlu și că nu înseamnă că Isus este Dumnezeu, ci se referă doar la faptul că Isus a fost creat în pântecele Mariei prin poruncă divină.^{lxvi}

Isus este Duhul lui Dumnezeu.

Sura 4:171, „O, voi oameni ai Scripturii”, făcând referire la evrei și creștini și încercând să le corecteze gândirea afirmă că Isus este „un duh de la El (Allah)...”

Musulmanii nu consideră că acesta este un duh divin, ci cred doar faptul că Isus reprezintă un suflet creat de Allah.^{lxvii} De șapte ori Coranul folosește cuvântul *duh* făcând referire la Isus. Acesta este numit Duhul Sfințeniei sau Duhul Sfânt (*Sura* 2:87, 253, 5:110). Alteori, Dumnezeu suflă duhul Său asupra Mariei și ea îl concepe pe Isus (*Sura* 4:171, 19:17, 21:91, 66:12)^{lxviii}.

Isus a făcut minuni.

Surele 3:49 și 5:100 spun că Isus a fost un vindecător și că El a înviat oameni din morți. Musulmanii nu cred că aceste minuni dovedesc faptul că Isus este Dumnezeu. Ei spun că Allah i-a dat lui Isus puterea de a face minuni.^{lxix}

Isus nu a fost Fiul lui Dumnezeu și nu este Dumnezeu.

Sura 25:2 spune, „Acela căruia Îi aparține împărăția cerurilor și a pământului, care nu Și-a atribuit copil și nu are asociat la împărăție.”

Ca Isus să fie Fiul lui Dumnezeu, acest lucru implică faptul că Allah a avut relații sexuale cu o parteneră (Maria), care a rezultat în nașterea lui Isus. Pentru un creștin, acest lucru este absurd. Niciun creștin nu crede acest lucru. Cu toate acestea, musulmanii sunt învățați că noi credem acest lucru. *Sura 6:101* spune, „Cum să aibă El un fiu, de vreme ce El nu a avut o soață?”

Cu privire la Ioan 3:16, versiunea King James în limba engleză spune „*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul său fiu zămislit...*” Problema este la termenul *zămislit*. Un apologet musulman a afirmat „Musulmanul face excepție de la cuvântul *zămislit*, deoarece a zămisli este un act făcut de animale, aparținând funcțiilor sexuale ale animalelor. Cum putem să-i atribuim o asemenea calitate josnică lui Dumnezeu?”^{lxx}

Sura 112:3 spune, „El nu zămislește și nu este născut.”

Creștinii cred că termenul de *Fiul al lui Dumnezeu* este un titlu care se referă la Isus ca fiind divin și uman. *Fiu* se referă la umanitatea lui Isus; *Dumnezeu* se referă la divinitatea Sa. Isus este Dumnezeu-Om. El este „Cuvântul care a devenit trup”. Acest lucru nu se referă la idea că Dumnezeu a întreținut relații sexuale cu Maria și a produs un fiu.

Isus nu a fost răstignit, nici nu a înviat din morți.

Eram odată cu Barbara în Iordania și avem un ghid arab care ne ducea cu mașina. Întotdeauna era politicos și binevoitor. Am început să i-L propovăduim pe Hristos; el a spus, „Nu cred că Isus a murit pe o cruce. Iuda este cel care a murit.” La acea vreme nu cunoșteam credințele islamice și acest lucru a fost un șoc pentru mine.

Evreii, hindușii, budiștii, ateii și toți oamenii din toate religiile cred că omul Isus din Nazaret a murit pe o cruce în afara Ierusalimului, în jurul anului 33 d.Hr. Ei nu cred că El a murit pentru păcatele noastre, însă ei cred că Isus a murit fizic.

Cu toate acestea, musulmanii nu cred nici măcar că Isus a murit din punct de vedere fizic. Ei cred că El a fost schimbat și că altcineva a murit. Ei nu au căzut de acord însă cu privire la cine a fost persoana care a murit efectiv. Unii, la fel ca șoferul nostru, cred că a fost Iuda. Unele tradiții spun că Allah l-a făcut pe Iuda să arate ca Isus și că Isus a fost luat la cer.^{lxxi} Unii cred că Baraba este cel care a murit. Musulmanii nu au ajuns la o înțelegere unanimă cu privire la cine a murit pe cruce în acea zi. Creștinii știu, însă, că în acea zi Isus Hristos din Nazaret a murit pentru păcatele noastre ale tuturor.

Sura 4:157 spune, „Și din pricina vorbelor lor: <<Noi l-am omorât pe Mesia Isus, fiul Mariei, trimisul lui Allah!>>, în vreme ce ei nu l-au omorât, nici nu l-au răstignit pe cruce.”

Isus nu mântuiește de păcat.

Sura 39:7 spune, „Și nu va purta nici un [suflet] păcătos povara altuia.”

Comentariul asupra Coranului spune, „Nimeni nu-ți poate lua povara, nici nu-ți poate purta păcatele. Ispășirea vinei altuia ar fi nedreaptă. Va trebui să te întorci la Allah în viața de apoi. Vei afla că El știe tot ce ai făcut în această viață și întreaga semnificație a ei.”^{lxxii} Musulmanii spun, „Cum ar putea pedeapsa unui singur om să fie aplicată tuturor oamenilor?”

Acest verset afirmă că Isus nu a murit pentru păcatele noastre. El nu a fost substitutul pentru păcat, așa cum spune Biblia. Biblia ne învață că *Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor* (Isaia 53:6). *2 Corinteni 5:21* spune, *Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.*

Isus va reveni a doua oară.

Musulmanii cred în cea de-a doua revenire a lui Isus (*Sura 43:61*). El îi va nimici pe toți cei care nu acceptă islamul drept religia adevărată. El va domni 40 de ani, apoi va muri și va fi îngropat lângă Mahomed la Medina. În Ziua de Apoi, El va învia împreună cu toți bărbații și toate femeile.

Capitolul 7

Păcat și mântuire

Odată, în cadrul unei întâlniri cu câțiva erudiți islamici într-o moschee, ei au scos în evidență faptul că niciunul dintre profeții lor nu au comis niciodată un păcat. Ei au mai spus și faptul că Adam a fost un profet.

Atunci eu am întrebat, „Cum rămâne cu Adam? El a păcătuit când l-a neascultat pe Dumnezeu în Grădina Edenului.”

Ei au răspuns, „Nu, nu a păcătuit; el a făcut o greșală.”

Barbara și cu mine am fost odată în Tanzania și călătorind într-o remorcă am observat mai mulți lei sălbatici la marginea drumului. Când m-am ridicat în picioare să fac o poză, un leu imens s-a ridicat și a scos un răcnet asurzitor. Era cu siguranță sălbatic!

Să presupunem că aș avea un pui de leu ca animal de companie. I-aș da lapte, m-aș juca cu el și l-aș crește. Ulterior i-aș da carne să mănânce. Să presupunem că ar deveni prietenul meu cel mai bun. Apoi, într-o zi, dintr-o dată, fără niciun motiv, ar mârâi, m-ar mușca de gât și m-ar ucide. De ce ar face acest lucru? Un leu este capabil să facă acest lucru, pentru că se naște cu această natură. Un leu este născut ca să fie sălbatic. Acest lucru este natural și de înțeles.

La fel este și cu omenirea. Natura fiecărei persoane este să păcătuiască. La școală nu ne-a învățat nimeni cum să păcătuim. Pur și simplu creștem și nu ne ascultăm părinții, mințim, poftim, furăm și avem în inimile noastre mândrie, amărăciune, gelozie și mândrie.

Cu toții moștenim o natură păcătoasă pe care am primit-o de la Adam când el a păcătuit. Păcatul lui Adam se numește „păcatul originar”; a fost transmis mai departe la copiii copiilor lui și nou și copiilor noștri de astăzi.

Biblia ne învață că suntem păcătoși prin natura noastră și prin alegerea noastră și că suntem cu toții vinovați înaintea lui Dumnezeu și avem nevoie de un Mântuitor.

Musulmanii neagă acest lucru. Islamul învață că „păcatul originar” nu există și că nu ne naștem cu o natură păcătoasă. Acest lucru este opusul a ceea ce ne învață Biblia în Romani 7:15-25.

Musulmanii cred că oamenii pot păcătui, însă că aceasta este alegerea lor și nu este din cauza naturii păcătoase. Cel mai mare păcat dintre toate se numește *shirk*. *Shirk* înseamnă

să-i atribui un partener lui Dumnezeu. *Sura 4:116* afirmă, „Allah nu iartă să I se facă semeni, dar iartă orice, în afară de aceasta, celui care voiește El. Acela care îi face lui Allah semeni, acela s-a rătăcit departe!”^{lxxiii}

În islam, mântuirea se obține prin fapte. Niciun musulman însă nu va avea siguranța că este mântuit și că va petrece veșnicia în Paradis. Când destinul etern al cuiva se bazează pe fapte, el sau ea nu poate ști cu siguranță unde își va petrece veșnicia.

Musulmanii cred că fiecare va sta față în față cu Allah la sfârșitul veacurilor și că va trebui să dea socoteală de acțiunile sale. *Sura 3:185* spune că în acea zi fiecare își va primi răsplata.

Apoi, dumnezeul musulman, Allah, va judeca oamenii pe cântar. Cântarul este folosit pentru a pune în balanță faptele bune ale cuiva cu cele rele. Allah va avea o „Carte a faptelor”. Apoi el va judeca dacă persoana respectivă va merge în cer sau în iad.

Această decizie va fi luată după bunul plac al lui Allah, pentru că islamul propovăduiește predestinarea. În arabă se numește *qadar*, adică „destin”. Acest lucru înseamnă că Allah știe deja totul și că El a decretat tot ceea ce se întâmplă în lume în conformitate cu voia și înțelepciunea Lui.^{lxxiv}

Musulmanii speră că Allah le va accepta sufletele, dacă sunt întrunite următoarele trei condiții:

- Dacă îl acceptă pe Allah ca singurul dumnezeu și pe Mahomed ca profet al său.
- Dacă fac fapte bune și urmează regulile impuse de Allah.
- Dacă le este predestinat de Allah să meargă în Paradis.^{lxxv}

Așadar, musulmanii pot crede în Allah și în Mahomed și pot face tot ce le stă în putință să urmeze toate legile islamice și totuși să nu fie predestinați de către Allah să meargă în Paradis. Până în Ziua Judecării, un aderent al islamului nu va ști niciodată dacă el sau ea face parte dintre cei „aleși”.

În opoziție cu islamul, Biblia ne învață că suntem păcătoși atât prin natura noastră cât și prin alegerile noastre și că nu ne putem mântui singuri făcând fapte bune. Mântuirea este un dar gratuit din partea lui Dumnezeu (Efeseni 2:8-9). Biblia spune că există O SINGURĂ plată pentru păcat – doar UNA. Și aceasta este moartea. Romani 6:23 spune, *Fiindcă plata păcatului este moartea...* . Biblia ne învață că *pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi* (Romani 5:8). El a înviat din morți (Romani 10:9).

Allah iartă pe cine alege el. Isus îi iartă pe toți păcătoșii care se întorc la El prin credință și care își predau viețile și sufletele în mâna Lui ca Domn și Mântuitor. Romani 10:9 este cel mai clar verset din Biblie care explică cum poți obține mântuirea. Acest verset spune, *Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.* A-L mărturisi pe Hristos ca Domn înseamnă să-ți predai

viața în controlul lui Isus. Asta înseamnă pocăință. A crede în inima ta este credința adevărată.

În islam, oamenii „speră” că pot merge în cer. În creștinismul biblic, *Cine are pe Fiul are viața* (1 Ioan 5:12).

Capitolul 8

Viața de dincolo

În Coran, moartea și judecata sunt subiecte frecvente. *Sura 3:185* spune, „Fiecare suflet va gusta moartea, desigur voi veți primi [întreaga] voastră răsplată în Ziua Învierii!”

Sura 6:93 spune, „... în chinurile morții, în vreme ce îngerii întind mâinile lor, [zicând]: <<Lăsați să iasă sufletele voastre! Astăzi veți primi răsplata...>>”

Pentru un necredincios, moartea este înfricoșătoare. *Sura 8:50* spune, „Și de-ai vedea cum îngerii iau sufletele celor care nu cred! Îi lovesc peste fețe și peste spate, [zicând]: <<Gustați din chinul Focului!>>”

Toți cei ce cred în islam trebuie să aștepte viitoarea înviere. Între moarte și înviere, oamenii se află într-un somn adânc. Musulmanul nu va ști dacă va merge în rai (paradis) sau în iad. În islam, musulmanii nu au NICIO siguranță a mântuirii, CU EXCEPȚIA persoanelor care devin martiri pentru Allah.

Înviere și judecată

Pentru musulmani, învierea și judecata au loc în aceeași zi. În afară de subiectul unicității lui Dumnezeu, Coranul se referă la ziua judecății mai mult decât la oricare alt subiect. Ziua judecății este descrisă în multe moduri variate. Este *ziua mâniei*, *ziua deciziei* și *ziua adevărului*.

Musulmanii cred că Allah îi va învia pe toți cei care au murit. *Sura 75* se numește *Sura Învierii*. *Surele 82 și 84* descriu, de asemenea, învierea. Atunci vor avea loc dezastre naturale. Mormintele se vor deschide. Pământul va pieri.^{lxxvi}

În ziua din urmă, Allah va suna din trâmbiță. Toate trupurile din morminte vor fi reunite cu sufletele lor; cu toții vor sta înaintea lui Dumnezeu să fie judecați. *Sura 17:13-14* spune, „Și fiecărui om i-am legat de gât faptele sale. Iar în Ziua Învierii vom scoate pentru el o carte pe care el o va găsi deschisă. [Și i se va zice lui]: <<Citește cartea ta! Astăzi tu ești de ajuns ca să fii pentru tine socotitor>>”

Cu toții vor fi față în față cu Allah și vor da socoteală de toate faptele lor. *Sura 3:185* spune, „...voi veți primi [întreaga] voastră răsplată în Ziua Învierii.” Ceea ce înseamnă că în acea zi fiecare își va primi răsplata lui/ei.

Allah îi va judeca pe oameni pe cântarul dreptății absolute. Cântarul este folosit pentru a pune în balanță faptele bune și cele rele ale omului. Allah va deschide „Cartea faptelor” și va face judecata cu privire la locul în care se va duce acesta, în rai sau în iad.

Dacă faptele bune cântăresc mai mult decât cele rele, atunci acea persoană va merge în rai, însă și această decizie este luată de Allah după bunul lui plac.

Dacă faptele rele sunt mai grele, persoana respectivă va fi aruncată în focurile iadului (*Sura 23:102-103*).

Paradis/Rai

Bărbatul musulman care ajunge în rai se va bucura de un loc cu desfătări incredibile. Bărbaților credincioși le sunt promise chiar și femei tinere, frumoase. Ei vor bea vin în timp ce stau culcați pe divanuri moi, catifelte (*Sura 37:45-47*).

Paradisul islamic este același lucru cu ceea ce creștinii numesc *rai* – viață după moarte. Paradisul islamic conține elemente importante precum fecioare frumoase, băieți tineri, apă, vin, fructe și bogăție.

Femei și fecioare – raiul lui Mahomed este un loc senzual.

Mahomed a scos în evidență pentru adepții săi faptul că în paradis vor primi fecioare neatinsse. Odată ce adepții săi ajung în rai, ei pot să-și schimbe într-un mod foarte convenabil soțiile, pentru relații sexuale mai plăcute și mai proaspete cu virgine frumoase. *Sura 37:48-49*, „Și vor avea lângă ei fete neprihănite, cu priviri scurte și cu ochi mari, frumoși. Semănând cu niște ouă păstrate cu grijă.”

Sura 44:51-55 În Paradis se află femei cu ochii mari pentru bărbații musulmani.

Sura 52:17-20 Cei drepti vor fi în grădini, scăpați de pedeapsa focului. *52:20*, „Întinși pe paturi rânduite! Și Noi le vom da ca soațe hurii cu ochii mari.”

Sura 55:56-57, „În ele sunt [hurii] neprihănite, pe care nu le-au atins înainte de ei nici oameni, nici djinni. Așadar, pe care dintre binefacerile Domnului vostru le tăgăduiți?”

Sura 55:70-77, „În ele se află fecioare virtuozose și frumoase...”, „Pe care înainte de ei nu le-au atins nici oameni, nici djinni.”

Sura 56:35-36, „Noi le-am creat pe ele desăvârșite și le-am făcut pe ele neprihănite.”

Tineri

Sura 52:24 spune, „Și se vor plimba printre ei pentru a-i servi feciori ca niște mărgăritare bine păstrate.”

Sura 56:17 spune, „Și se vor plimba printre ei feciori veșnic tineri.”

Sura 76:19 spune, „Vor trece printre ei băieți veșnic tineri, care, când îi vezi, crezi că sunt mărgăritare înșirate.”

Apă și vin

În deșerturile uscate ale Arabiei erau crize de apă pură; vinul era un bun extrem de prețios. Mahomed le-a promis adeptilor săi apă pură din abundență, râuri, fântâni și vin în paradis. Acest lucru l-a ajutat să-i atragă pe unii care ezitau să i se alăture în atacurile sale ucigașe și jafurile asupra oamenilor de alte religii, atacuri care aveau menirea de a-i finanța oamenii. (*Sura 3:136, 198, 13:35, 15:45, 47:15* – acestea sunt doar câteva din versetele care vorbesc despre apa din rai.)

Mahomed a întâmpinat o problemă când a venit vorba de a le promite vin, deoarece Allah a declarat că bețivii sunt păcătoși. Cu toate acestea, vinul pe care îl vor servi în paradis nu va produce îmbătăre (*Sura 37:40-48, 47:15, 56:7-40, 83:23-26*).

Bogăție, perne, covoare, aur, bijuterii

Mahomed s-a asigurat că adeptii săi vor avea bunuri lumești din abundență în rai (*Sura 22:23, 43:68-73, 44:51-55, 55:70-77, 56:7-40, 76:13-21*).

Iad

De câteva ori i-am dus pe studenții mei la un Centru Islamic pentru a discuta cu *Imamul* (liderul) și alți cărturari islamici despre religia lor. Una dintre afirmațiile de început pe care ne-o adresau era: „Islamul înseamnă supunerea față de Dumnezeu. Trebuie, de asemenea, să credeți că Mahomed a fost un profet. Dacă nu, veți fi condamnați să ajungeți în iad.” Aceasta era o afirmație care îi făcea să tresară pe studenții universitari.

Ce este iadul islamic? Cea mai bună descriere a iadului islamic se găsește în Coran; aceasta vorbește de la sine:

Cărturarii islamici cred că *Sura* 19:71 descrie un pod care duce în iad și pe care trebuie să meargă toți. *Sura* 19:71 spune, „Și nu se află nimeni printre voi care să nu treacă pe acolo.” Această opinie se bazează și pe o *Hadith* (tradiție) 8:5777.^{lxxvii}

Yusaf Ali, în nota sa de subsol 2518 din Coran, spune că „fiecare suflet trebuie să treacă prin, sau pe, sau peste Foc ... unii consideră că acest verset se referă la Podul peste Iad, la Podul *Sirat* peste care toți trebuie să treacă pentru a ajunge la Destinul lor final. Acest verset nu este menționat în Coran.”^{lxxviii}

Sura 15:44 Iadul are șapte porți.

Sura 74:30-31 Nouăsprezece îngeri păzesc cele șapte porți.

Sura 6:128, 11:105-107, 14:16-17 și 37:33 Nu există scăpare din iad.

Sura 37:62-67 Oamenii vor mânca dintr-un copac numit *Zaqqum* care izvorăște din adâncul Iadului. Mugurii lui sunt ca niște capete de draci. Oamenii îi vor mânca și li se va da să bea apă care fierbe.

Sura 88:6-7 Oamenii vor mânca o mâncare amară – planta *Dari* – care nici nu astâmpără, nici nu hrănește.

Sura 37:68 Toți vor fi atrași imediat în focul arzător.

Sura 4:56 spune că pielea fiecăruia va fi friptă.

Sura 38:57 Toți vor trebui să guste un lichid întunecat, obscur, care fierbe.

Sura 78:21-25 Cu toții vor fi serviți cu lichide fie cât se poate de reci, fie în clocot.

Sura 14:49-50 și 22:19-22 Cu toții vor fi legați cu lanțuri arzătoare și bătuți cu băte de fier.

Sura 22:19-22 Cu toții vor fi îmbrăcați în veșminte de foc.

Sura 32:20 De fiecare dată când vor încerca să scape, ei vor fi împinși înapoi în foc.

O conversație uluitoare are loc între Gheenă și Allah. Allah întreabă, „Te-ai umplut?” Răspunsul iadului este „Mai sunt încă de venit?” (*Sura* 50:30)

Pedeapsa din iadul islamic se face sub supravegherea îngerilor, însă există o excepție frapantă – unchiul lui Mahomed, Abu Lahab, care din întâmplare este un dușman înverșunat al lui Mahomed, capătă un tratament special.

În cele cinci versete ale *Surei* 11, Mahomed ilustrează o scenă însuflețită în care unchiul Abu este sortit să ardă pentru eternitate. Unchiul Abu nu credea că Mahomed este un profet al lui Dumnezeu; conform Coranului, el a plătit prețul pentru acest lucru.

Biata lui nevastă, nu îngerii, este silită să pună la dispoziție vreascurile pentru menținerea focului pentru unchiul Abu. Coranul falls just short of creating a special compartment for this unfortunate uncle.

Unii musulmani consideră că iadul este un fel de purgatoriu islamic. Ei cred că înainte să le fie permis să intre în paradis, musulmanii vor petrece o anumită perioadă de timp în iad pentru a plăti pentru păcatele lor.^{lxxix} Însă, dacă iadul este un purgatoriu pentru musulmani, atunci la un moment dat în viitor ei vor fi salvați. Acest lucru ar contrazice modul în care *Sura 6:128* descrie iadul: „Focul este sălaşul vostru și veşnic veţi rămâne în el.”

Un lucru este sigur. Iadul islamic este pentru toți aceia care resping atât islamul cât și pe Mahomed ca profet adevărat al lui Dumnezeu.

PARTEA a III-a
PIETRE DE POTICNIRE

Capitolul 9

Pietre de poticnire

Trebuie să înțelegem următorul lucru: nimeni nu poate în nici un fel să convingă o persoană să creadă în Hristos. Acea persoană trebuie să creadă în El prin credință. Credința vine în urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu.

Așadar, un creștin trebuie să folosească Cuvântul lui Dumnezeu atunci când propovăduiește Evanghelia unui musulman și trebuie să aibă încredere că Duhul Sfânt va convinge persoana respectivă cu privire la păcat, neprihănire și judecată și o va conduce la Hristos (Ioan 16:8).

În propria experiență de a-L împărtăși pe Hristos musulmanilor, am identificat câteva pietre de poticnire care păreau mereu să-i împiedice să vadă lumina.

Voi prezenta câteva dintre cele mai obișnuite astfel de pietre de poticnire și cum să le tratăm pe fiecare în parte într-un mod biblic și iubitor. Din nou, argumentarea nu-l va convinge pe musulman, însă este important să ne împărtășim credința în Hristos într-un așa mod încât să-l ajute pe cel pierdut să-și clarifice îndoielile și întrebările.

Piatra de poticnire numărul 1: Cine este Mahomed?

Dacă un creștin evanghelizează un musulman, nu după mult timp i se va pune această întrebare: „Ce crezi despre Mahomed?” Acesta este un subiect foarte sensibil. Dacă un creștin spune ceva negativ despre Mahomed, musulmanul va fi extrem de ofensat. Această întrebare are potențialul de a deveni explozivă.

Personal, eu nu mă refer niciodată la Mahomed ca la un profet. Nu cred că a fost un profet al Dumnezeului adevărat, viu, Creator. Însă nici nu răspund spunând că eu cred că a fost un profet fals, deși aceasta este ceea ce cred cu adevărat. Creștinul nu va câștiga niciodată un convertit spunând lucruri negative și jignitoare despre cineva pe care cel din urmă îl admiră și venerează.

Așadar, eu răspund simplu: „Știi că tu crezi că Mahomed a fost un profet. Dă-mi voie să-ți pun o întrebare: Cine crezi tu că a fost Isus?” Făcând acest lucru, evit să-i răspund direct la întrebare; întorc în același timp discuția spre Hristos.

Dacă persoana cu care vorbesc continuă să insiste să-i spun părerea mea cu privire la Mahomed, voi răspunde cu sinceritate: „Nu cred că el a fost un profet. Dacă aş crede acest lucru, aş fi musulman. Cu toate acestea, îmi dau seama că tu îl venerezi ca profet și respect acest lucru.”

Apoi fac observația că în *Sura 46:9*, Mahomed spune că el nu știe sigur dacă va merge în Paradis (rai) după moarte. Acest verset spune: „Eu nu sunt nou între trimiși și nu știu ce se va face cu mine și nici cu voi.”

Musulmanii cred însă că Isus a fost un profet. Așadar, creștinul poate împărtăși faptul că Isus cunoaște calea către cer. În Ioan 14:2 Isus spune, „*Eu mă duc să vă pregătesc un loc.*” În Ioan 14:6 Isus spune, „*Eu sunt calea, adevărul și viața*”. Spuneți-i pur și simplu, „Dacă vrei să știi sigur că vei merge în rai după moarte, atunci haide să studiem împreună ce spune Isus, pentru că El spune că știe calea.” Cu alte cuvinte „du-te la Cuvânt, du-te la Isus.”

Răspunzând corespunzător la aceste întrebări, se poate ivi o oportunitate de aur pentru noi de a îndrepta întreaga conversație către Hristos.

Piatra de poticnire numărul 2: Biblia

Într-o după amiază când mă aflam în Mwanza, Tanzania, am mers la magazinul de înghețată din centrul orașului. Acest lucru se întâmpla în timpul Ramadanului, astfel că magazinul era închis în timpul zilei, însă proprietarul stătea jos pe trotuar în fața acestuia. Ramadanul este luna în care musulmanii postesc în fiecare an, pentru a-și aminti de momentul în care Mahomed a primit prima sa viziune. Așadar, am început o conversație foarte politicoasă, lucru ușor de făcut, din moment ce ne aflam în luna sfântă.

I-am cerut doar să-mi explice însemnătatea și regulile Ramadanului. Făcând acest lucru, am arătat că sunt interesat de credința lui. L-am ascultat o vreme în timp ce-mi explica scopul lunii sfinte și modul în care el personal respecta Ramadanul. Aceasta este perioada în care musulmanii nu mănâncă sau beau cât timp este lumină afară, însă o fac noaptea. De fapt, ceea ce fac este să inverseze momentele când iau masa.

Apoi l-am întrebat dacă aş putea să împărtășesc credința mea cu el. El a răspuns imediat că Biblia noastră a fost schimbată și stricată. I-am spus că înțeleg că el crede acest lucru, însă apoi am continuat conversația noastră politicoasă. După ce am petrecut o perioadă considerabilă de timp împărtășind cu el mai multe lucruri pe acest subiect, el a răspuns: „Am aflat câteva lucruri noi pe care nu le-am mai auzit niciodată până acum”.

Cum răspunzi la afirmația pe care aproape toți musulmanii o vor face: „Biblia a fost schimbată și stricată”?

Trebuie să le explici câteva lucruri despre Biblie:

În timpul întregii sale vieți, Mahomed a crezut că Biblia era Cuvântul lui Dumnezeu și că nu a fost schimbată. *Sura* 6:115 spune, „Cuvântul Domnului tău a fost plin de adevăr și dreptate. Nu este nimeni care să schimbe cuvintele Sale, iar El este Cel care aude totul și Atoateștiutor.”

Nu există nici un răspuns adecvat la această obiecție a musulmanilor, deoarece în această *Sură* Coranul însuși spune că Biblia este Cuvântul Domnului și că nu poate fi schimbată.^{lxxx}

Trebuie să scoți în evidență faptul că dacă Biblia a fost schimbată înainte sau în timpul vieții lui Mahomed, atunci Coranul nu este adevărat, deoarece acest verset spune că Biblia ESTE Cuvântul lui Dumnezeu și că NU a fost schimbată.

Legea și Evangheliile din Biblie, pe care le avem astăzi, sunt aceleași cu Biblia care exista în vremea lui Mahomed. Aceste cărți originale nu au fost schimbate.

Conform Coranului, în timpul vieții lui Mahomed Biblia nu fusese schimbată sau stricată. Ulterior, erudiții musulmani au aflat că Biblia contrazicea Coranul și s-au aflat așadar într-o dilemă gravă.

Ei au creat „mitul” că Biblia a fost schimbată și stricată, dar nu au NICIO dovadă în acest sens. Dacă ar fi fost schimbată, atunci acest lucru trebuie să fi avut loc DUPĂ moartea lui Mahomed. Altfel, Coranul greșește.

A fost creată o teorie conform căreia Biblia a fost schimbată DUPĂ moartea lui Mahomed. Cu toate acestea, există o problemă serioasă cu această teorie. Vechiul Testament a fost scris în original în ebraică. Noul Testament a fost scris în greacă. Cele două cărți existau când trăia Mahomed; ele există și astăzi. Așadar, cum ar fi putut să fie schimbate?

De asemenea, în vremea lui Mahomed, Biblia fusese deja tradusă în multe limbi diferite peste tot în lumea știută la acea vreme. Toate versiunile spuneau același lucru deoarece toate se bazau pe Biblia originală în ebraică și greacă, Biblie care exista în vremea lui Mahomed. Fiecare versiune de pe planetă, fie că e ea în rusă, engleză, chineză, spaniolă, portugheză, franceză, arabă etc., se bazează pe versiunile în ebraică și greacă.

În lumina acestor adevăruri, ce dovadă au musulmanii că originalele au fost schimbate, când Coranul însuși afirmă că nu au fost?

Dacă Biblia a fost schimbată DUPĂ moartea lui Mahomed, atunci este nevoie să se răspundă la o „mare” întrebare. Cum e posibil ca Biblia să fi fost schimbată și stricată, din moment ce era tradusă deja în multe limbi din toată lumea? Cum ar fi putut cineva să adune toate Bibliile și să le schimbe pe toate?

Luați în considerare următoarea ilustrație: să presupunem că eu am scris o carte în engleză. Apoi, 570 de ani mai târziu, vine cineva și spune despre cartea mea că este originală și că este o carte foarte bună.

Cartea mea este tradusă, de asemenea, în 100 de limbi diferite de pretutindeni din lume. Toate versiunile spun același lucru. Aceste traduceri sunt bune și reprezintă copii perfecte ale cărții mele.

Ulterior, se ridică cineva care spune despre cartea mea originală că a fost schimbată. Cu toate acestea, când cititorul se uită la cele mai timpurii copii ale cărții mele, ele sunt toate la fel și traduceri ale cărții mele sunt și ele identice.

Ce dovadă există că a fost schimbată? Copiile pe care le avem astăzi sunt identice cu originalul. Așadar, cine a schimbat cartea mea? Când și cum s-ar fi putut face acest lucru?

Pentru ca să fie schimbată, cineva ar fi trebuit să strângă fiecare versiune din fiecare limbă din întreaga lume și să le schimbe pe fiecare și să găsească chiar și cea originală. Acest lucru ar fi imposibil.

Musulmanii din întreaga lume sunt învățați că Biblia noastră a fost schimbată față de versiunile originale și stricată. Când împărtășiți Evanghelia cu musulmanii, este un lucru normal și obișnuit să apară afirmațiile despre schimbarea și stricarea Bibliei.

În acel moment, trebuie să începeți să vă concentrați asupra caracterului lui Dumnezeu. Trebuie să scoateți în evidență faptul că Coranul însuși afirmă că Biblia este adevărată și că nimic nu poate schimba cuvintele lui Dumnezeu (*Sura 6:115*).

Puneți următoarele întrebări:

- Crezi ceea ce spune Coranul în *Sura 6:115* despre Biblie?
- Crezi că Dumnezeu este atotputernic și suficient de puternic încât să-și protejeze propriul Cuvânt?
- Chiar crezi că Dumnezeu ar permite cuiva pe pământ să-I schimbe Cuvântul?
- Cum a fost schimbată Biblia?
- Când a fost schimbată?
- Cine a schimbat-o?

Împărtășiți faptul că Dumnezeul vostru este atât de puternic încât El va proteja adevărul Său și nimic nu-l poate schimba. Chiar și Coranul declară acest lucru. A crede că Biblia a fost schimbată este mai dificil decât a crede că nu a fost schimbată niciodată. Acesta este adevărul: Biblia originală în ebraică și greacă pe care o avem astăzi nu a fost schimbată niciodată din momentul în care a fost scrisă. Chiar și Coranul afirmă că nu poate fi schimbată.

Piatra de poticnire numărul 3: Trinitatea și Dumnezeirea lui Hristos

În timp ce așteptam avionul în aeroportul din Nairobi, Kenya, au venit câțiva tineri din Arabia Saudită și s-au așezat în fața mea și a soției mele. Astfel, am început o discuție despre credința noastră.

Unul dintre tineri a întrebat, „Credeți că Isus este Dumnezeu?”

„Da”, am răspuns eu.

„Credeți că Isus Hristos a murit pe o cruce?”

„Da, cred.”

„Așadar, vreți să spuneți că Dumnezeu a murit?”

El a pus problema la fel ca orice alt musulman cu care am stat de vorbă. Islamul consideră conceptul creștin al Trinității ca fiind o blasfemie. Ei acuză creștinii că ei cred în trei dumnezei: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt.

Musulmanii îi acuză pe creștini de idolatrie. Orice creștin care discută cu un musulman va auzi la un moment dat această acuzație.

În islam, cel mai mare păcat, mai presus de toate celelalte păcate, se numește *shirk*. Aceasta înseamnă că cineva asociază sau așază orice sau pe oricine la egalitate cu dumnezeul musulman, Allah. Așadar, când un creștin afirmă că Isus este Dumnezeu, în ochii unui musulman, creștinul a comis o blasfemie. Din acest motiv, creștinii sunt considerați idolatri.

În câteva locuri, precum *Sura 6:101*, Coranul afirmă că Dumnezeu „nu are fiu”. Musulmanii sunt învățați că noi, ca și creștinii, credem că Dumnezeu a întreținut relații sexuale cu Maria și că ea a avut un fiu, pe Isus. Acest lucru nu este ceea ce ne învață Biblia; creștinii nu cred acest lucru. Musulmanii au fost induși în eroare cu privire la ceea ce credem noi despre nașterea lui Hristos.

Țineți minte un aspect vital în propovăduirea lui Hristos: nu putem NICIODATĂ să convingem prin argumente o persoană să vină la credință! Pentru ca o persoană să fie convinsă de adevărul acesta sau de oricare alt adevăr, este nevoie de lucrarea miraculoasă a Duhului Sfânt. Doar Dumnezeu Însuși poate lumina o inimă să creadă adevărul despre cine este Isus. Noi facem acest lucru împărțășind Cuvântul lui Dumnezeu, care este Sabia Domnului. El va folosi Cuvântul Său atât pentru a convinge persoana respectivă de adevăr, cât și de faptul că este păcătoasă și are nevoie de Hristos (Ioan 16:8).

Împărtașiți cu musulmanii faptul că Biblia ne învață că Maria a rămas însărcinată de la Duhul Sfânt și că nu a avut loc niciun act sexual. În 3:47, Coranul afirmă, de asemenea, că

Isus s-a născut dintr-o fecioară, așadar musulmanii nu vor avea vreo problemă cu nașterea imaculată a lui Hristos. „Ea a zis: <<Doamne, cum să am un copil fără să mă fi atins un bărbat?>>”

Explicați că termenul *Fiul lui Dumnezeu* nu înseamnă că Isus este băiatul lui Dumnezeu. Explicați clar că *Fiul lui Dumnezeu* este un titlu.

Cuvântul *Fiul* se referă la umanitatea sa. Cuvântul *Dumnezeu* se referă la dumnezeirea sa. Arătați-le musulmanilor versetele care se găsesc în Ioan 1:1 și 1:14. *La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.*

Eu spun pur și simplu: „Dumnezeu este un Dumnezeu mare. El este atât de mare încât eu nu pretind că înțeleg totul despre El. Dacă aș înțelege totul, El ar fi prea mic. Unele lucruri despre Dumnezeu le acceptăm prin credință. Așadar, din moment ce El este Dumnezeu, El poate să facă orice vrea El să facă; El are puterea de a face orice. Pentru Dumnezeu nu este nicio problemă ca El să devină om. El poate fi Dumnezeu-Om dacă El vrea acest lucru. Minteaa mea limitată nu înțelege acest lucru, dar eu îl accept prin credință, deoarece Cuvântul Lui îmi spune că Dumnezeu a făcut lucrul acesta și îmi spune cine este Isus.”

Piatra de poticnire numărul 4: Moartea lui Hristos

Evreii, hindușii, budiștii, ateii și agnosticii cred cu toții că un om numit Isus din Nazaret a murit pe o cruce în afara Ierusalimului în anul 33 d.Hr. Ei nu cred însă că Isus a murit pentru păcatele lor.

Musulmanii nu cred nici măcar faptul că Isus a murit pe o cruce (*Sura 4:157*). Ei cred că El a fost schimbat în ultimul moment și că altcineva a murit în locul lui Isus. Ei nu au căzut de acord asupra persoanei care a murit. Unii cred că a fost Iuda. Aceasta este o negare absolută a istoriei. Nici măcar istoricii seculari nu au pus la îndoială, atunci sau acum, faptul că un anume Isus din Nazaret care a fost răstignit în afara Ierusalimului în acea zi a existat cu adevărat.

Acest lucru apare doar în religia islamică. Musulmanii sunt învățați acest lucru încă de la naștere, pentru că ei nu cred că vreun profet adevărat al lui Dumnezeu ar putea suferi o moarte de o asemenea natură.

Ce facem cu această piatră de poticnire? Există un răspuns. Arătați-le ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Nimeni nu va câștiga vreodată o dezbatere pe acest subiect. Dumnezeu Însuși trebuie să-i convingă de adevăr prin intermediul Duhului Sfânt.

Din nou, chiar dacă ei spun că nu cred Biblia, când îi evanghelizați trebuie să împărtășiți adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu. Afirmăți că înțelegeți că ei nu acceptă Biblia drept Cuvântul lui Dumnezeu, însă arătați-le în ce cred creștinii. Dumnezeu va folosi Cuvântul Său pentru a-i convinge de adevăr. Țineți minte, Cuvântul lui Dumnezeu este Sabia Lui!

Într-o zi mă aflam la Centrul Islamic din Jackson, TN, și purtam un dialog cu *imamul* (liderul lor spiritual) și alți câțiva musulmani. Ei vorbeau despre profeți și subliniau faptul că niciunul dintre profeți – nu doar Isus – nu a păcătuit vreodată.

Am întrebat atunci despre Adam, deoarece musulmanii cred că Adam a fost un profet. Am menționat că în Grădina Edenului, Adam n-a ascultat de Dumnezeu. Răspunsul lor: „Adam nu a păcătuit; el a făcut doar o greșală.”

Dacă o persoană nu are o înțelegere biblică cu privire la păcat, atunci el sau ea nu va vedea niciodată necesitatea de a crede că Hristos a murit pe o cruce. Așadar, primul lucru important este acela de a-i învăța ce spune Biblia despre păcat, consecințele sale și ispășirea făcută de Hristos. În capitolul 15, *Împărtășind Evanghelia*, puteți afla mai multe despre acest aspect, citind studiile detaliate despre „păcat”, cât și despre „răscumpărare”.

PARTEA a IV-a
CUM SĂ-ȚI ÎMPĂRTĂȘEȘTI CREDINȚA

CAPITOLUL 10

Două chei

Pe măsură ce luați în considerare evanghelizarea musulmanilor, puteți privi această lucrare ca fiind asemenea lucrărilor desfășurate de Isus și de Pavel în vremurile Noului Testament. Când Isus s-a născut, guvernul era condus de romani. Cu toate acestea, ei le permiteau iudeilor să controleze o mare parte din activitățile guvernamentale și în special problemele lor religioase.

Liderii lor religioși erau legalişti. Ei erau Fariseii și Saducheii. Sursa autorității lor o constituiau primele cinci cărți ale Bibliei. Acestea se numeau *Tora* și le ofereau iudeilor legi cu privire la fiecare domeniu al vieții. Acest aspect este similar Coranului și legii islamice de astăzi, numită *legea Sharia*.

Cu toate acestea, pe lângă lege existau și tradiții. Oamenilor li se cerea să respecte atât legea lui Moise, cât și tradițiile oamenilor. Musulmanii au Coranul, însă au de asemenea și tradițiile lor, numite *Hadith*.

În vremurile Noului Testament, societatea era extrem de dominată de bărbați. La fel este și societatea islamică de astăzi. În baza tradițiilor iudaice din vremea lui Isus, calea de a ajunge în Împărăția lui Dumnezeu era prin respectarea legii – cu alte cuvinte, mântuire prin fapte. Musulmanii cred exact același lucru.

Când Isus a intrat în peisaj, El a fost respins. Musulmanii Îl resping astăzi pe Isus, în calitate de Domn și Mântuitor.

Isus a fost respins pentru că a pretins că este Dumnezeu. Liderii religioși L-au acuzat de blasfemie din cauză a ceea ce susținea. El a iertat oamenii de păcatele lor; unul singur – Dumnezeu – poate să ierte păcatele. Isus a făcut minuni pentru a-Și demonstra dumnezeirea.

El a fost Dumnezeu-Om. Filipeni 2:6-8 spune că Isus avea chipul lui Dumnezeu și era egal cu Dumnezeu. Ioan 1:14 spune, *Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi*. Isus este Dumnezeu; când El a proclamat acest adevăr, liderii au vrut să-L omoare. Dumnezeirea lui Hristos este una din principalele chestiuni controversate pentru musulmani și astăzi.

Oamenii L-au respins pe Isus pentru că El a încălcat tradițiile religioase ale vremii și comunității sale (Marcu 3:1-6). Ioan 1:11 spune că Isus *a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit*. Liderii religioși ai vremii Sale au fost ostili față de Isus și în cele din urmă L-au ucis.

Apoi apare Saul; el a fost un Osama bin Laden al vremii lui. Saul a fost un terorist care i-a ucis pe cei ce credeau în Hristos și care a vrut să distrugă biserica. Pe drum spre Damasc când Saul s-a întâlnit cu Isus, el a avut parte de o convertire miraculoasă. Viața lui a fost schimbată; el și-a schimbat numele în Pavel.

Când Pavel a început să predice, chiar și creștinilor le era frică de el. Barnaba este cel care l-a prezentat liderilor creștini. În cele din urmă el a devenit cel mai mare misionar care a trăit vreodată, cu excepția lui Isus Hristos.

În timpul călătoriilor lui misionare, Pavel s-a confruntat constant cu persecuții și suferințe. El i-a înfruntat pe învățătorii tradiționali ai vremii lui.

Pavel a declarat că a fost bătut, întemnițat, a trecut prin răskoale, nopți nedormite, foamete, muncă grea, dificultăți, naufragii, multe nenorociri și cu toate acestea nu a fost omorât – toate pentru slava lui Dumnezeu (2 Corinteni 6:3-10).

Atât Isus, cât și Pavel, au trecut prin situații deosebite de ostile. Ceea ce Isus și apostolul Pavel au experimentat se poate compara, de asemenea, cu ceea ce se întâmplă în lumea musulmană astăzi.

Cu toate acestea, biserica a început în acel mediu. Biserica a crescut. Biserica s-a multiplicat. Cum s-a întâmplat acest lucru?

Isus ne spune ce trebuie să facem și cum. El spune, *„duceți-vă și faceți ucenici”*. Ucenicii sunt aceia care L-au primit pe Hristos ca Domn și Mântuitor și sunt studenți și urmași ai lui Isus. Isus a început cu 12. Numărul lor a crescut la 120 iar apoi, până la sfârșitul cărții Faptele Apostolilor, la mii de credincioși.

Secretul evanghelizării mondiale rezidă în două chei care sunt absolut esențiale în împărtășirea Evangheliei cu musulmanii. Vreau să vorbesc despre aceste două chei. Nu pot exprima în mod adecvat în cuvinte importanța acestor două chei, deoarece fără ele nu putem aduce nici un rod în eforturile de a converti musulmanii.

Cheia numărul 1

Prima cheie este Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Pentru mulți cititori, acest concept poate părea răsuflat, deoarece pare atât de evident. Cu toate acestea, nu pot sublinia îndeajuns importanța cunoașterii a Cine este Duhul Sfânt și care este lucrarea Sa.

Biblia ne învață că Duhul Sfânt nu este „un lucru” sau un obiect. El este o persoană.

În Evrei 9:14, Biblia ne învață că El este veșnic. Acest lucru înseamnă că El nu a avut nici un început și nici nu va avea niciun sfârșit.

Psalmul 139:7-10 ne învață că El este omniprezent. Eu mă pot afla în punctul cel mai sudic al coastei din Africa de Sud și altcineva poate fi în New York; în același timp, același Duh Sfânt poate fi cu amândoi.

Luca 1:35 declară că El este atotputernic. În Biblie, cuvântul pentru *putere* este cuvântul de la care derivă termenul nostru de *dinamită*. Nicio persoană, niciun președinte, prim ministru sau împărat de pe pământ nu are o putere care ar putea să se apropie măcar de puterea Duhului Sfânt.

Ioan 14:26 ne învață că El este atotcunoscător. Nicio persoană nu are vreun secret în viața și în inima ei, de care El să nu știe deja.

Așadar, pe măsură ce studiem aceste versete și multe altele din Cuvântul lui Dumnezeu, creștem în înțelegerea faptului că o singură persoană este eternă, omniprezentă, atotcunoscătoare și atotputernică. Și această persoană este Dumnezeu. Așadar, cine este Duhul Sfânt? El este Dumnezeu.

Mulți creștini folosesc adesea expresia, „Isus a venit în inima mea”. Ce înseamnă acest lucru? Crezi că Isus a murit pentru păcatele tale? Crezi că El a fost îngropat? Crezi că a înviat din morți? Crezi că El se află acum la dreapta lui Dumnezeu mijlocind pentru tine? Dacă răspunzi *da* la aceste întrebări, atunci răspunde la următoarea: cum poate Isus să fie la dreapta Tatălui pe tronul Său și să fie și în inima ta în același timp? Răspunsul este prin intermediul Duhului Sfânt.

Duhul Sfânt este de fapt Cel care intră în inima și viața ta când Îi predai viața ta lui Isus ca Domn și Mântuitor. El trăiește și rămâne în tine. 1 Corinteni 12:13 spune, *Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh*. Iar acest lucru se aplică oricărui credincios indiferent de grupul etnic, rasa sau denomiția lui. Dacă L-ai primit pe Hristos ca Domn și Mântuitor al tău, Duhul Sfânt trăiește și rămâne în tine.

Care este lucrarea Sa? Ce face El? El face multe lucruri în viața ta. Dar în cartea aceasta ne concentrăm asupra câtorva lucruri pe care El le face în viețile necredincioșilor; inclusiv a musulmanilor.

Ioan 15:26-27 ne învață că El este Cel care mărturisește că Isus este adevărul. Cum poate cineva care este învățat de la naștere că Isus este doar un profet și nu Mântuitorul care ne scapă de păcate și de iad, să devină convins că Isus este Dumnezeu, Domn și Mântuitor? Acest lucru nu se va întâmpla niciodată, în afară de cazul în care Duhul Sfânt este la lucru în inima aceluia necredincios. Nu vei câștiga un musulman pentru Hristos prin dezbateri, argumente și rațiuni. Nu se va întâmpla niciodată astfel.

În Ioan 16:8-11 citim faptul că Duhul Sfânt este Cel care convinge un necredincios în ceea ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. Acest aspect este crucial deoarece un musulman nu are același concept al păcatului ca și un creștin. Acest lucru afectează înțelegerea musulmanului cu privire modul în care poate deveni neprihănit înaintea lui Dumnezeu. La rândul lui, acest aspect poate afecta credința lui în ceea ce se va întâmpla în ziua judecății. Cine are abilitatea de a schimba în totalitate credințele sale ca el să înțeleagă perspectiva biblică asupra păcatului, neprihănirii și judecății? O singură persoană poate face acest lucru; acea persoană nu ești tu sau eu, ci doar Duhul Sfânt al lui Dumnezeu.

Cheia numărul 2

Când predicam în Virginia, am întâlnit o tânără frumoasă pe nume Susan (nu este numele ei real). Ea a fost crescută într-o familie musulmană foarte puternică și dedicată. Tatăl și mama ei își spuneau rugăciunile cel puțin de cinci ori pe zi. Nu prea i s-a permis să aibă o viață socială în afara casei ei. A fost foarte bine protejată. A fost învățată că poate să mănânce împreună cu evreii, însă nu i s-a permis să doarmă acasă la ei, pentru că ei ar putea s-o ucidă. I s-a permis să doarmă acasă la creștini, dar nu avea voie să mănânce împreună cu ei, de teamă că i-ar putea da carne de porc. Chiar dacă toată viața a auzit despre Mahomed și islam, ea avea îndoieli cu privire la religia ei.

Când a mers la universitate, a avut o colegă de cameră care era catolică; astfel, Susan a participat pentru prima dată la un serviciu creștin de închinare. Cu toate acestea, nu a înțeles nimic din ce se întâmpla acolo și nu a avut nicio semnificație pentru ea. Ea a spus, „Au băut toți din aceeași cupă, ceea ce a fost ciudat pentru mine”. Tânăra a încercat să-L caute pe Dumnezeu în multe feluri și a studiat multe religii. Ea era o căutătoare.

A întâlnit un tânăr creștin, care a dus-o la o biserică evanghelică. Pastorul Dan i-a dat o Biblie în limba engleză modernă. Ea a început să citească din Evanghelia după Ioan. Într-o zi a citit în Efeseni 4:31-32, *Orice amărăciune, orice iuțea, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.*

Când a citit aceste cuvinte, gândurile ei au fost următoarele: „Dumnezeu m-a iertat. Acesta era un concept străin pentru mine. Conceptul pe care îl aveam înainte era acela că Dumnezeu are un cântar și că El îmi cântărește păcatele pe el. Așadar, eu făceam lucruri bune pentru că trebuia să le fac, nu pentru că doream să le fac. Câștigam puncte în favoarea mea făcând binele.”

A început să frecventeze biserica; la șase luni după ce Dumnezeu a făcut să strălucească acel verset în viața ei, a fost botezată. Susan nu știe exact momentul în care a trecut linia de cealaltă parte, însă a fost cândva între momentul în care Dumnezeu i-a vorbit din Cuvântul Său și botezul ei. Botezul a fost cu adevărat o mărturisire publică a credinței ei. Ea nu le-a spus celor din familia ei despre convertire, ci doar la vreo 6 prieteni de la universitate. Prietenii ei, dintre care unii erau atei, au participat la botez deoarece au văzut o schimbare atât de mare în viața ei.

Ea a spus, „Când am fost botezată, mi se părea că o lumină strălucește pretutindeni în jurul meu. Eram entuziasmată. Aveam o pasiune pură pentru Hristos și o bucurie desăvârșită care nu m-a părăsit de-atunci.”

Care a fost cheia convertirii ei? A fost Cuvântul lui Dumnezeu. „Duhul Sfânt a luat Cuvântul lui Dumnezeu și l-a aplicat în viața mea”, a afirmat ea.

Cea de-a doua cheie este Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul. Cuvântul ne poate face pe fiecare dintre noi liberi. Este esențial ca persoana care propovăduiește Evanghelia unui musulman să folosească Cuvântul lui Dumnezeu. Unii ar putea spune, „Ei bine, musulmanul nu crede Biblia, deci cum o poți folosi pentru a i-L vesti pe Hristos?”

La un moment dat, când îi propovăduiam Evanghelia unui tânăr musulman, el a spus că nu crede Biblia. Am răspuns simplu, „Da, înțeleg că nu crezi că este Cuvântul lui Dumnezeu, însă dă-mi voie să-ți arăt ce spune”.

Nu i-am cerut să accepte Biblia ca fiind adevărul, ci l-am întrebat doar dacă i-aș putea arăta ce respinge. În acest caz, el a răspuns „Da”; și astfel a început o discuție frumoasă.

Biblia este „Sabia Domnului”. Ea va înțepa inima unui necredincios; Duhul lui Dumnezeu va folosi Cuvânt pentru a-L convinge de adevăr. Când apostolul Pavel a fost în Tesalonic (Fapte 17), abordarea sa a fost aceea de a merge în sinagogă în fiecare zi de sabat. El a mers acolo în trei zile de sabat și *a vorbit cu ei din Scripturi*. Aceasta este cheia.

Care a fost rezultatul? Biblia spune, *Unii din ei și o mare mulțime de greci temători de Dumnezeu și multe femei de frunte au crezut și au trecut de partea lui Pavel și a lui Sila*. Cu alte cuvinte, mulți au fost mântuiți.

Acest lucru nu s-a întâmplat pentru că Pavel și-a folosit intelectul. S-a întâmplat pentru că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu a folosit Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-i convinge pe necredincioșii din Tesalonic care este adevărul despre Isus Hristos.

Când împărtășiți Evanghelia cu musulmanii, aveți credință în aceste două chei: Duhul Sfânt și Cuvântul lui Dumnezeu. Fiți absolut convingeri cu întreaga voastră inimă, cu întreaga voastră minte și cu întregul vostru suflet că pe măsură ce folosiți Cuvântul lui Dumnezeu, El va folosi Duhul Său pentru a face o lucrare în viețile lor.

Capitolul 11

Sfaturi practice

Musulmanii trăiesc acum pretutindeni pe glob – atât în orașelele mici din America, cât și în orașele metropolitane ale lumii. Ei lucrează alături de noi la locurile noastre de muncă, stau în bancă cu noi la școală și locuiesc în cartierele noastre. Putem fi siguri de un lucru: ei vor duce religia islamică cu ei. Trebuie să fim bine informați ca să putem relaționa cu ei și să putem deschide uși pentru evanghelizare și trebuie să fim ospitalieri.

Saluturi

În mod normal, un musulman s-ar putea să te întrebe de sănătate sau de familia ta. Când un musulman îl salută pe altul, va spune, „Pacea fie cu tine”. Cu toate acestea, dacă o persoană îți spune asta, atunci tu trebuie să răspunzi spunând, „Pacea să fie și cu tine.”

Strângerea mâinilor

Unii dintre noi vom învăța diferite lucruri trecând prin situații dificile. Odată împărtășeam Evanghelia într-o comunitate musulmană din Memphis, TN, când o mașină cu câteva femei din Somalia a oprit chiar lângă mine. Le-am întâmpinat cu un zâmbet și am întins mâna spre una dintre femei. Ea mi-a strâns mâna, însă doar după ce și-a acoperit-o, pentru ca pielea mea să nu o atingă pe a ei. La acea vreme nu știam de *Sura 5:6* care spune că atingerea unei femei îl va face pe bărbat necurat.

Așadar, dacă nu cunoaștem bine cultura, se va crea o situație stânjenitoare în momentul în care un bărbat salută femeile. Multe femei musulmane nu vor atinge carnea vreunui bărbat, cu excepția soțului lor. Așadar, niciodată nu am mai încercat să strâng mâna unei femei musulmane. Dacă ea dorește să-mi strângă mâna, aștept ca ea să întindă prima mâna.

În ceea ce privește bărbații, lucrurile stau altfel. Voi întinde mâna spre ei, dar doar mâna mea dreaptă. Musulmanii consideră că mâna stângă este mâna murdară. În țările din

lumea a treia, în care oamenii nu folosesc hârtie igienică, mâna stângă este folosită pentru funcții „necurate”. Musulmanii cred, de asemenea, că Satan folosește mâna stângă.^{lxxxii}

Gustări

Când un musafir este invitat în casa unui musulman, acesta poate fi invitat să consume o gustare care poate include cafea, ceai, suc sau ceva de mâncare, cum ar fi fructele sau nucile. De asemenea, dacă găzduiești un musulman în casa ta, asigură-te că îi oferi o gustare (însă nu una care conține porc; vezi mai jos).

Daruri

Dacă cineva vizitează casa unui musulman pentru prima dată, persoana respectivă ar trebui să ducă un dar. Acesta trebuie să fie ieftin și mic, de exemplu bomboane sau flori.^{lxxxiii} În cultura orientală, ospitalitatea și generozitatea sunt două atribute foarte apreciate.

Mâncare și băuturi

O tânără musulmană care s-a convertit la creștinism mi-a spus că toată viața ei, tatăl i-a spus următoarele: „Poți să te joci cu evreii toată ziua, dar să nu dormi la ei acasă, pentru că te pot omorî. Poți să dormi în casele creștinilor, dar nu poți să mănânci la ei acasă, pentru că ți-ar putea da porc.” Tânăra a crescut cu aceste două temeri.

Odată, pe când îi propovăduiam Evanghelia unui tânăr musulman în Uganda, el m-a întrebat un singur lucru: „Mănânci porc?” Carnea de porc nu trebuie niciodată servită sau oferită unui musulman. Musulmanul consideră porcul ca fiind necurat. Musulmanii nu consumă băuturi alcoolice, cel puțin nu în public.

Câini și cămile

Câinii sunt considerați animale murdare. Ei cred că Satan a apărut o dată sub forma unui câine negru. Dacă aveți un câine și un musulman vă vizitează, vă sugerez ca pe durata vizitei să țineți câinele afară. Dacă animalul îl atinge pe musulman, acesta va fi considerat necurat și nu se va putea ruga din nou până când nu efectuează ritualul curățirii.^{lxxxiv}

Pe de altă parte, cămila este folosită pentru transport și este menționată în Coran, ca exemplu de înțelepciune și bunătate.^{lxxxv}

Politică

În momentul scrierii acestei cărți, sunt misionar de peste 40 de ani. Principiul meu de lungă durată a fost acela de a nu discuta politica cu oamenii pe care am încercat să-i

câștig pentru Hristos. Discutarea chestiunilor politice nu va schimba punctele de vedere ale oamenilor, nu va rezolva nimic și poate fi un lucru folosit de Satan pentru a distruge un martor credincios al lui Isus Hristos. Când chestiunile politice apar în conversații și sunt întrebat cu privire la ele, răspund simplu: „Nu sunt un reprezentant al Statelor Unite ale Americii. Sunt un ambasador al Împăratului Împăraților și al Domnului Domnilor – Isus Hristos.

Dezbateri

Nimeni nu a devenit creștin prin rațiune. Convertirea se întâmplă doar în urma lucrării Duhului Sfânt. Vor apărea îndoieli și întrebări; răspundeți cu înțelepciune la aceste întrebări, însă nu vă contraziceți niciodată cu un musulman cu privire la credința în Hristos, nici cu privire la credința lui. Este foarte important atât să cunoașteți aspectele de bază ale credinței creștine, cât și să știți cum să răspundeți la întrebările pe care le va avea un musulman, cum ar fi, „Ce crezi despre Mahomed?” (Unul din scopurile acestei cărți este acela de a vă pregăti să răspundeți la aceste tipuri de întrebări fără să intrați în dezbateri sau dispute).

Evitați anumite cuvinte

Personal, când vorbesc cu un musulman, nu folosesc cuvântul *creștin*. Prefer termenul *urmaș al lui Hristos*. În multe părți ale lumii, cuvântul *creștin* are conotații politice. Pentru majoritatea oamenilor, termenul nu are același înțeles biblic ca și pentru credincioșii creștini.

De asemenea, prefer să nu folosesc cuvântul *cruciadă*. Dacă invit un musulman să participe la o întâlnire evanghelică, nu aș folosi cuvântul *cruciadă*. Acest cuvânt face referire la Cruciada care a avut loc împotriva lor. În mintea lor este un cuvânt de „război”.

Biserica

Pentru un musulman, un serviciu creștin de biserică poate părea foarte ciudat. Musulmanii intră și văd bărbați și femei stând unii lângă alții. În moschei, acest lucru nu se întâmplă. Vizitatorii musulmani văd că oamenii umblă încălțați prin biserică. În moschei, o persoană se descălță înainte să intre. Bibliile sunt lăsate la întâmplare pe bănci. Acest lucru îi va părea ciudat unui musulman, care nu ar face niciodată acest lucru cu cartea sfântă islamică. Acestea sunt doar câteva exemple despre cum apar diferențe culturale între cele două credințe în ceea ce privește închinarea. Simțiți-vă liberi, însă, să îi invitați pe musulmani la serviciile de închinare; este înțelept să le explicați în prealabil la ce să se aștepte.

Siguranță

În anumite părți ale lumii, evanghelizarea musulmanilor poate fi un lucru foarte periculos. În fiecare săptămână, undeva în lume, creștini sunt uciși sau persecutați. Aveți grijă să nu dezvăluiți niciodată numele credincioșilor care s-au convertit de la islam. De asemenea, nu scrieți niciodată pe calculator, în vreun caiet sau chiar în ceva personal cum ar fi jurnalul sau caietul de studiu biblic/rugăciune, numele oamenilor care caută să afle adevărul cu privire la creștinism. Acele persoane ar putea fi ucise din cauza aceasta.

Personal, nici în Statele Unite nu dezvălui în scris numele convertiților musulmani. Din cauza „crimelor de onoare”, eu folosesc nume false. Îi las pe convertiți să dezvăluie singuri orice informație doresc despre ei înșiși, dar eu nu voi face acest lucru.

Capitolul 12

Om al păcii

Odată, pe când mă aflam în India ca să predau un curs de plantare de biserici, am pus următoarea întrebare: „Care este primul lucru pe care îl faci când mergi într-un sat nou să înființezi o biserică?” Un bărbat a răspuns plin de emoție și entuziasm: „Propovăduiesc Evanghelia!” Am răspuns: „Citește Luca 10:5 și observă ce spune Isus să facem în primul rând.”

Termenul *om al păcii*, în acest context, este un om care nu are pacea lui Dumnezeu în inima lui. El este un căutător. Nu este credincios. Este o persoană în care Duhul Sfânt lucrează și pe care o pregătește să audă Evanghelia.

Așadar, am împărtășit cu grupul acela că primul lucru pe care trebuie să-l facă o persoană care dorește să-L propovăduiască pe Hristos este să „caute un om al păcii”. Biblia este plină de exemple de „oameni ai păcii”. În Ioan 3, Nicodim a venit noaptea să-l vadă pe Isus. Zacheu s-a urcat în dud ca să-L vadă pe Isus (Luca 19:1-10).

Pentru o evanghelizare eficientă, trebuie să avem încredere totală și desăvârșită în Duhul Sfânt. Trebuie să credem că Duhul Sfânt este la lucru în inimile celor pierduți. Trebuie să credem că Duhul Sfânt își face lucrarea Sa, aceea de a pregăti inimile pentru auzirea Evangheliei.

Dumnezeu este la lucru pretutindeni în lume. Nu există nici un loc pe pământ în care Duhul Sfânt să nu locuiască și în care să nu lucreze. Am un prieten bun pe nume Sammy Tippet. La un moment dat, el a simțit că Duhul Sfânt îl trimite să meargă în Rusia în timpul Războiului Rece, când Regimul Comunist domnea cu mână de fier. A mers acolo prin credință și nu avea nicio idee ce urma să facă. Dumnezeu l-a condus la o universitate; a stat jos și a început să-și mănânce prânzul în fața unui tânăr. Tânărul i-a împărtășit lui Sammy faptul că a fost crescut ca ateu, însă chiar în acea dimineață s-a rugat ca, dacă Dumnezeu există, atunci să i se reveleze. Chiar în acea după-amiază a apărut Sammy.

Adevărul este că Dumnezeu este la lucru în lumea noastră, în inimile ateilor, budiștilor, evreilor, hindușilor, celor cu credințe ancestrale și musulmanilor. Oamenii de pretutindeni caută pacea.

Cum putem să găsim oamenii păcii sau oamenii care Îl caută pe Dumnezeu? Acest lucru este mai ușor decât v-ați așteptat. Un urmaș al lui Hristos poate începe o conversație cu o persoană pe care Dumnezeu a adus-o în viața lui. Întrebați-o despre viața sa, familia sa și lucrurile care o preocupă. Apoi, puneți-i următoarele patru întrebări:

- Pot să-ți pun o întrebare de natură spirituală?
- Ce crezi legat de Dumnezeu?
- Ai dori să-L cunoști pe Dumnezeu într-un mod personal?
- Pot împărtăși cu tine o istorisire despre Dumnezeu?

Dacă el răspunde „da” la ultima întrebare, acesta „poate” fi un om al păcii. În acest caz, este important să faceți din relația cu această persoană o prioritate în viața voastră. Împărtășiți cu el o serie de studii biblice. Sugerez să folosiți istorisirile „Vestea Bună a lui Isus”, pe care le veți găsi în anexa acestei cărți.

Soția mea, Barbara, și cu mine predăm acest concept pretutindeni în lume. Am fost până acum în peste 60 de națiuni. Lucrăm și slujim în unele dintre cele mai puternic islamizate regiuni din lume. Instruim pastorii și lucrătorii laici să pună aceste întrebări; peste tot unde am fost și i-am trimis pe aceștia să caute o persoană a păcii, ei au reușit să facă acest lucru. Intrăm în casele oamenilor păcii și îi învățăm despre Isus Hristos. Musulmanii și-au deschis casele pentru rugăciune și studiu biblic. În zone deosebit de periculoase aceste studii biblice trebuie făcut în secret, musulmanii temându-se să nu fie uciși. Dorim întotdeauna să fim sensibili față de aceste situații.

Dumnezeu pregătește inimile musulmanilor și prin viziunii și vise. Barbara și cu mine ne aflam odată într-o țară în care majoritatea populației era musulmană. Un misionar fermier lucra printre acești oameni. Predam acolo un seminar despre facerea de ucenici. Ne-am întâlnit noaptea, la etajul unui hambar. Încăperea era plină până la refuz; misionarul mi-a arătat un cuplu de pe ultimul rând. El a spus: „ei sunt singurii credincioși creștini cunoscuți în grupul lor etnic, din istorie.”

Bărbatul a avut parte doar de eșecuri în viață și avea o stimă de sine foarte scăzută. Dorea să se sinucidă. Pentru a-și pune capăt zilelor a mers într-o pădure având asupra lui otrava pe care urma să o consume; soția lui i-a permis acest lucru. Înainte să bea otrava, Dumnezeu i-a dat o viziune. Bărbatul l-a văzut pe misionarul fermier. În noaptea aceea a bătut la ușa misionarului și i-a spus povestea sa. Folosind povești atât din Vechiul cât și din Noul Testament, misionarul nostru a petrecut săptămâni la rând învățându-l pe acest bărbat Cuvântul lui Dumnezeu. Duhul Sfânt pregătea inima musulmanului să înțeleagă cu adevărat nevoia de un Mântuitor care a murit pe o cruce și care Și-a vărsat sângele pentru iertarea păcatelor lui. El a învățat că Isus a înviat din morți și dorește să locuiască în inima lui.

Bărbatul și-a pus încrederea în Hristos și a fost botezat în secret. Nu a spus nimănui că a devenit un urmaș al lui Hristos. Dacă ar fi făcut acest lucru ar fi fost ucis numaidecât. Nu i-a spus nici măcar soției sale.

Cu toate acestea, viața lui s-a schimbat atât de radical încât soția a început să-l întrebe ce s-a întâmplat cu el. Ea l-a tot implorat să-i spună adevărul. În cele din urmă, după câteva luni de insistențe, el i-a spus despre Hristos și că și-a predat viața Lui. La rândul ei și soția l-a acceptat pe Hristos în viața ei.

Cum s-a întâmplat acest lucru? Dumnezeu Însuși i-a dat bărbatului o viziune, aceea de a-L căuta. Am auzit multe alte relatări despre musulmani care au avut visuri despre Hristos; acestea i-au atins în așa măsură încât musulmanii au început să-L caute pe Hristos.

Omul păcii este acel om fără Hristos, care are un gol în inima lui. Duhul Sfânt îi pregătește pe acești oameni să audă Evanghelia. Responsabilitatea noastră este aceea de găsi acele inimi pregătite de El.^{lxxxvi}

Capitolul 13

Arată dragostea lui Dumnezeu

într-un mod practic

În timp ce soția mea, Barbara, și cu mine ne plimbam pe drum în India, o tânără care ducea un coș pe cap a trecut în fața noastră. Coșul era plin până sus cu bălegar de vacă. Bălegarul urma să fie amestecat cu paie uscate și modelat în formă de turte pe care oamenii le folosesc apoi la focul de gătit.

Este un lucru foarte neobișnuit ca o femeie din India să scape ceva jos de pe cap, însă în acea zi acest lucru s-a întâmplat chiar în fața noastră. Coșul cu bălegar de vacă era cu susul în jos pe pământ. Fata a început să bată din picioare și să plângă. Era frustrată pentru că după ce petrecuse întreaga dimineață în soarele arzător adunând balega umedă de vacă, acum trebuia să o ia de la început.

În cadrul conferințelor noastre mondiale de instruire în domeniul plantării de biserici, Barbara susține o prezentare despre cum să arăți dragostea lui Dumnezeu într-un mod practic.

După ce am văzut că fata a scăpat coșul, am întrebat-o pe Barbara: „Ei bine, Barbara, ai de gând să pui în practică ceea ce propovăduiești?”

În ziua aceea, Barbara nu se gândise că va ajunge să-și pună mâinile în bălegar umed de vacă! Însă amândoi am mers până la tânăra respectivă, ne-am băgat mâinile în bălegarul de vacă și l-am pus înapoi în coșul ei.

Apoi am urmat-o pe fată până în satul ei. Ea a început să le spună sătenilor ceea ce s-a întâmplat. Când am intrat în sat, un tânăr a fugit până la fântână să scoată apă ca să ne spălăm pe mâini. O femeie a adus niște săpun, iar alta a adus un prosop. Ei vorbeau limba hindi. Nu am reușit să comunicăm, însă cu toții ne simțeam foarte bine și râdeam.

Mai târziu, ne-am întors în sat cu un translator. Sătenii au ieșit cu toții afară și i-au spus translatorului ce se întâmplase. După ce i-am dat timp translatorului să îi cunoască mai bine, i-am întrebat pe săteni dacă sunt interesați să audă o poveste despre Dumnezeul Creator. Ei erau cu toții entuziasmați să audă o poveste.

Bărbații, femeile, tinerii, băieții și fetele, cu toții s-au adunat să audă povestea. Le-am spus povestea lui Isus. I-am învățat că Isus s-a născut din fecioara Maria, în Betleem și a fost numit *Emanuel*, care înseamnă „Dumnezeu cu noi”. Le-am explicat despre viața și învățăturile Lui și le-am spus că El a trăit o viață perfectă. Dar într-o zi El a murit pe o cruce pentru păcatele noastre, a fost îngropat și a înviat în cea de-a treia zi. Le-am explicat că Hristos este viu acum și vrea să trăiască în inimile lor.

Una din femeile din sat a spus, „Noi nu înțelegem acest lucruri, dar dacă cineva ar veni și ni le-ar explica, atunci am înțelege.”

Acesta este motivul pentru care credincioșii lui Hristos trebuie să meargă în lume. Duhul Sfânt îi atrage pe oameni la Dumnezeu, dar cum vor înțelege ei ce a făcut Isus pentru ei, dacă credincioșii nu merg și nu le explică adevărul?

De ce au fost acei săteni dispuși să le permită unor străini să le spună o poveste despre un Dumnezeu în care ei nu credeau? Ce îi atrage pe oameni la Dumnezeu? Răspunsul, bineînțeles, este Duhul Sfânt.

Care aspect din Dumnezeu îi face pe oameni să-și dorească să-L cunoască? Faptul că El este Creatorul nostru? Faptul că El ne-a oferit iertare de păcate? Faptul că El este atotputernic, omniscient și veșnic?

Pentru fiecare individ de pe acest pământ răspunsul poate fi diferit, însă dragostea lui Dumnezeu este o caracteristică unică a lui Dumnezeu care atinge inimile oamenilor într-un mod profund și care ne face să dorim să-L cunoaștem.

Dumnezeu este dragoste.

Allah, dumnezeul din Coran nu este un dumnezeu al dragostei. El este atât de transcendent încât el nu poate iubi oamenii. Oamenii nu-l pot cunoaște și nici nu-l pot iubi pe Allah. Odată, i-am întrebat pe câțiva cărturari islamici dacă Allah îi iubește pe păcătoși. Răspunsul a fost, „Nu, el îi urăște pe păcătoși” – lucrurile nu stau la fel cu Dumnezeul Bibliei.

Isus afirmă că o trăsătură distinctivă îi separă pe urmașii Săi de cei care urmează orice altă religie. În Ioan 13:35, Isus afirmă, „*Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei...*” Deci, ce este „*aceasta*”? Ce ne deosebește de alții care urmează credința lor? Sfârșitul versetului spune, „...*dacă veți avea dragoste unii pentru alții.*” Dragostea este caracteristica distinctivă care îi deosebește pe credincioșii lui Hristos de restul lumii.

Isus rezumă întreaga lege și toate poruncile în două porunci. Un învățător al legii Îl întreabă pe Isus, „*Care este cea mai mare poruncă din Lege?*” (Matei 22:36) Isus i-a răspuns: „*<<Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu*

tot cugetul tău>>.” Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: „<<Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.>>” În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorociei.”

Islamul are doar legi, pe care musulmanii trebuie să le respecte. Scopul islamului este acela de a implementa legea islamică în toate națiunile, însă dragostea nu face parte din acesta.

Isus definește întreaga noastră datorie morală drept dragoste pentru Dumnezeu și dragoste pentru aproapele nostru. Când iubim, acest lucru ne definește ca urmași ai lui Hristos. Însă *dragostea* aceasta nu este așa cum o percepe lumea. Isus descrie felul de dragoste de care vorbește. În versetul 34 din Ioan 13, Isus afirmă, „*Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții*”. Apoi, El ne spune cum trebuie să iubim, „*cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții*.”

Trebuie să *ne iubim unii pe alții*, să ne iubim aproapele, cum ne iubește Hristos. Pentru ca cei din jur să recunoască faptul că suntem diferiți, trebuie să iubim așa cum ne iubește Isus. Și atunci întrebarea devine, „Cum ne iubește Isus?”. Pentru a răspunde în totalitate la această întrebare, după cum spune Ioan, în lumea aceasta n-ar putea încăpea cărțile care s-ar scrie (Ioan 21:25).

În vremea în care Isus le explica aceste lucruri urmașilor Săi, porunca de a iubi nu era una nouă. Pentru a răspunde la întrebare, Isus citează Vechiul Testament. Atunci de ce spune, „*vă dau o poruncă nouă*”? John McArthur afirmă, „Porunca lui Isus în ceea ce privește dragostea prezenta un standard nou distinct, din două motive: 1) era o dragoste jertfitoare, modelată după dragostea Sa, și 2) este produsă prin Noul Legământ prin puterea transformatoare a Duhului Sfânt.”^{lxxxvii}

Dragostea lui Hristos pentru noi nu este doar jertfitoare, ci este și necondiționată.

Isus ne iubește în mod necondiționat.

Dragostea Lui pentru noi nu depinde de noi. Nu contează unde ne-am născut, ce culoare avem, ce limbă vorbim sau ce slujbă avem. Isus ne iubește la fel indiferent dacă Îl urmăm sau dacă alegem să-L respingem; El tot ne iubește (Matei 9:9-13).

Isus îi cere lui Matei să-L urmeze. Matei era un proscris în vremea lui – un „păcătos”. Dar Isus îl iubește. Isus vede un bărbat care suferă, care este respins și pierdut. Isus îi cere lui Matei să-L urmeze. El îi oferă prietenia Sa.

În Matei, Isus vede un om pe care îl iubește atât de mult, încât este dispus să moară pentru el. Evreii îl evitau pe Matei; nu voiau să aibă nimic de-a face cu el. Dragostea lui

Isus este atât de diferită încât atinge viața acestui bărbat. După întâlnirea cu Isus, viața lui nu mai este niciodată ca înainte.

Femeia de la fântână este cu siguranță împovărată de vină și rușine. Ea merge în mod voit la fântână la o oră la care nimeni nu este acolo pentru a evita privirile pline de condamnare și probabil cuvintele care i-ar fi adresate. Isus nu doar că-și arată dragostea față de ea vorbind cu ea, ci îi arată și că viața ei are o mare valoare pentru El. El dovedește că este preocupat de sufletul ei. Acceptarea Lui șterge toată teama ei, astfel că împărtășește despre Isus cu tot satul ei, fără rușine.

Isus ne iubește în mod jertfitor.

Chiar și atunci când Isus își dorește să petreacă câtva timp de unul singur, este întotdeauna gata și dispus să-i ajute pe cei care Îl abordează. Când cei în nevoie Îl abordează, El întotdeauna dă din El Însuși. El dă din timpul Său și energia Sa. Isus simte compasiune și îi atinge pe cei care suferă, pe bolnavi și pe cei pierduți. Nu este niciodată prea obosit pentru a ajuta pe cineva (Matei 14:13-14).

A iubi nu necesită bani, dar necesită timp și energie. Biblia ne poruncește să ne purtăm poverile unii altora. Când cineva suferă sau este în necaz, este nevoie de o cantitate importantă de energie emoțională pentru a fi alături de el sau de ea, în mijlocul durerii sau a crizei sale.

Uneori, pentru ca cineva să se facă bine e nevoie de un timp îndelungat; trebuie să fim alături de el sau de ea timp de câteva luni sau chiar ani. Suntem dispuși să renunțăm la timpul nostru pentru a investi în viața altcuiva? Suntem dispuși să sacrificăm viețile noastre pentru a arăta dragostea lui Dumnezeu?

În Luca 10:29, un învățător al legii Îl întreabă pe Isus, efectiv, dacă trebuie să ne iubim aproapele, „*cine este aproapele meu?*”. Isus îi răspunde printr-o parabolă care demonstrează dragostea arătată de un samaritean unui evreu, un dușman.

Prin aceasta Isus spune că dragostea noastră trebuie să fie necondiționată – trebuie să iubim chiar și pe cel mai urât dușman al nostru. Ca urmași ai lui Isus nu avem de ales pe cine să iubim. Isus a spus foarte clar: trebuie să iubim toți oamenii – din toate clasele sociale și castele, prieten sau dușman, bogat sau sărac, curat sau murdar.

Samariteanul își face timp în programul lui să se îngrijească de bărbat și chiar îl duce la un han ca să primească tratament suplimentar. Isus spune că la fel cum ne iubește El, și noi trebuie să iubim, în mod jertfitor.^{lxxxviii}

Dumnezeu demonstrează dragostea Sa.

Cea mai măreață expresie a dragostei lui Dumnezeu este crucea. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Dumnezeu dorește și astăzi să-Și arate dragostea față de lume. Cum Își poate arăta dragostea astăzi? Vrea să facă acest lucru prin ucenicii Săi.

Noi trebuie să iubim în același fel; când facem acest lucru, este un lucru atât de radical încât lumea îl observă de fiecare dată. Musulmanii sosesc în țara noastră. Când sosesc, strămutați din țara lor, mulți sunt fără familiile și/sau prietenii lor pe care i-au lăsat în urmă. Ei nu știu unde să-și facă cumpărăturile, cum să-și facă cumpărăturile, unde sau cum să obțină toate documentele de care au nevoie. Li s-au spus multe lucruri negative cu privire la americani și infideli. Fără îndoială că mulți dintre ei se tem de ceea ce credem despre ei și cum urmează să ne purtăm cu ei.

Când facem eforturi suplimentare pentru a-i iubi în mod necondiționat și jertfitor, dragostea lui Dumnezeu le va înmuia inimile. Unii vor dori să afle de ce suntem atât de diferiți. „Prin **aceasta** vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei...”

Mosab Hassan Yousee este fiul omului care a fondat organizația teroristă Hamas. După ce a fost eliberat din închisoare, umblând pe o stradă din Ierusalim a întâlnit un creștin din Marea Britanie. Mosab a fost invitat la un studiu biblic susținut de YMCA (Young Men's Christian Association) la Hotelul Regele David.

Oamenii de acolo i-au dat un Nou Testament; așa a început o îndelungă căutare după Dumnezeu viu și adevărat în Hristos. După cum împărtășește în cartea sa, *Fiul lui Hamas*, factorul covârșitor care l-a determinat să-și predea viața lui Hristos a fost dragostea lui Isus.

El scrie că a citit Matei 5:43-45, care spune, „Ați auzit că s-a zis: <<Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău.>> Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri.”

„Asta e! Am fost consternat de aceste cuvinte. Nu mai auzisem niciodată așa ceva, dar știam că acesta era mesajul pe care l-am căutat toată viața.”^{lxxxix}

Mărturia lui Mosab rezumă totul. Putem împărtăși Evanghelia cu musulmanii toată ziua și toată noaptea, însă dacă ei nu văd o dragoste reală și autentică în inimile noastre, toate vor fi zadarnice.

Capitolul 14

Abordarea lui Isus

Odată mă aflam în Uganda și m-am urcat pe o motocicletă-taxi. Șoferul acesteia era musulman, așa că în timpul călătoriei, am început să-i propovăduiesc Evanghelia.

El m-a întrebat: „Mănânci carne de porc?” Am răspuns: „Nu, nu prea.”

Apoi l-am întrebat eu: „Crezi în sclavie?” Din moment ce era un african negru, am știut care urma să fie răspunsul lui.

El a răspuns: „Nu.”

Apoi am pus marea întrebare: „Atunci de ce faci parte dintr-o religie al cărei fondator, Mahomed, a deținut sclavi, a promovat sclavia și chiar a afirmat că un proprietar de sclavi poate întreține relații sexuale cu aceștia?”

El nu știa că Coranul tolerează sclavia. *Sura 33:50* spune că Mahomed a deținut sclavi.

O strategie pe care îmi place să o folosesc pentru a aduce îndoială în mintea musulmanilor cu privire la religia lui sau a ei este aceea de a pune întrebări dificile. Întrebările dificile trebuie puse atât politicos, cât și cu atenție, altfel întrebarea poate ofensa persoana respectivă.

Numesc această abordare, „abordarea lui Isus”, pentru că așa procedează Isus în Scriptură. Pentru a scoate un aspect în evidență, El pune întrebări. Un exemplu bun în acest sens se află în Luca 9:20, „*Dar voi, i-a întrebat El, „cine ziceți că sunt?”*”

Primul principiu de bază este următorul: niciodată nu încerca să le spui sau să îi înveți pe musulmani ce cred despre islam. Doar pune întrebări provocatoare într-un mod iubitor, amabil și blând. Formulează aproape toate aceste întrebări provocatoare din Coran și cere-i pur și simplu persoanei respective să explice versetele.

De exemplu, *Sura 4:34* spune, „Pe acelea de a căror neascultare vă temeți, povățuiți-le, părăsiți-le în paturi și loviți-le!”. Împărtășind acest verset cu o persoană, puteți spune, „Dați-mi voie să vă pun o întrebare, credeți că un bărbat ar trebui să-și lovească soția?”

Aceasta este o întrebare foarte bună pe care să o puneți unei femei musulmane. Dacă ea spune, „nu”, atunci întrebați-o cu blândețe dacă ea crede că Dumnezeu chiar a spus așa ceva. Dacă ea răspunde, „nu”, atunci întrebați-o dacă ea crede că Coranul este cu adevărat de la Dumnezeu.

În continuare vom analiza întrebări bune, dure, care trebuie puse într-un mod iubitor. Le-am ordonat în funcție de diferite subiecte. Duhul Sfânt vă poate folosi să puneți acest întrebări pentru a crea îndoială cu privire la validitatea profetului islamic, Mahomed, a scripturilor musulmane și a islamului ca întreg. Fiți selectivi și fiți sensibili!

Nu trebuie să vă simțiți obligați să puneți toate aceste întrebări fiecărui musulman pe care îl întâlniți. Este foarte important să-l permiteți Duhului Sfânt să vă călăuzească. Am enumerat întrebări importante, aranjate pe diferite subiecte. Puteți să le folosiți pe acestea, dar și să formulați altele.

Întrebări despre Mahomed

Evitați să spuneți orice negativ despre Mahomed unui musulman. Dacă faceți acest lucru, îl veți pierde pe musulmanul respectiv ca prieten și veți pierde și șansa să-i împărtășiți Evanghelia. Cu toate acestea, este necesar să creați îndoieli dacă Mahomed a fost un profet adevărat sau nu. Puteți face acest lucru punând întrebări bune într-un mod foarte politicos.

Sura 40:55, „Deci fii statornic, căci făgăduința lui Allah este adevăr, cere iertare pentru păcatul tău și preamărește-L pe Domnul tău cu laudă...”

Sura 48:2, „Pentru ca Allah să-ți ierte păcatele tale, cele care au fost și cele care vor veni;”

Mahomed a trebuit să ceară iertare pentru păcatele lui. Isus a fost perfect și nu a păcătuit. *Sura 3:46* spune, „El le va vorbi oamenilor din pruncie, la fel și când va fi bărbat între două vârste și va fi dintre cei evlavioși”. Dacă acest lucru este adevărat, cum ar putea Mahomed să fie un profet mai mare decât Isus?

Sura 4:3 Bărbații nu pot avea mai mult de patru soții. Mahomed a avut cel puțin doisprezece. Cum ar putea el să fie un exemplu pentru noi din moment ce el nu a respectat regulile de căsătorie din Coran?

Mahomed a condus bande de tâlhari care au jefuit caravanele care soseau din Siria. El a spus că Allah i-a dat permisiunea de a jefui aceste caravane care se aflau în drum spre Mecca. *Sura 9:74* spune, „O, Profetule! Luptă împotriva necredincioșilor și fățarnicilor și

fii aspru cu ei!” Dacă el trebuie să fie un model pentru omenire, jefuirea caravanelor demonstrează un caracter bun?

Sura 8:41 Lui Mahomed i s-a permis să păstreze o cincime din toată prada de război pentru sine, însă a trebuit să dea restul oamenilor săi. Cum ar putea Mahomed să fie un exemplu moral pentru omenire când a fost implicat în jefuirea acestor caravane.

Sura 33:50 Mahomed a avut sclavi. Credeți în sclavie? Dacă nu, atunci de ce urmați un om care a pretins că este profet și care a avut sclavi?

Sura 3:181-184 Mahomed nu a făcut nicio minune. În *Hadith* (tradițiile musulmane) scrie că a făcut. Aceste tradiții au fost compuse între 100 și 200 de ani după Mahomed. Cum explicați aceste contradicții? Credeți că au fost inventate?

Sura 2:136 spune că Dumnezeu nu face nicio deosebire între profeți. Islamul îl promovează pe Mahomed ca fiind cel mai mare dintre profeți. Nu se contrazice Coranul pe sine în ceea ce privește acest subiect, dacă îl promovează pe Mahomed la acest statut mai înalt? Cu adevărat, nu ar trebui să nu se facă nicio deosebire între profeți conform cu acest verset?

Când Mahomed avea 50 de ani, soția lui, Khadija, a murit. După moartea ei, s-a căsătorit cu o altă femeie care avea doar 6 ani. Numele ei era Aisha. El a consumat căsătoria cu Aisha când ea avea 9 ani. Comportamentul lui Mahomed ar trebui să fie un model pentru toți musulmanii. Credeți că ați dori ca un bărbat de 50 de ani să se căsătorească cu fiica dumneavoastră în vârstă de 9 ani?

Întrebări despre Coran

Coranul este cartea sfântă a musulmanilor. Mulți dintre ei sunt gata să-i ucidă pe cei care o pângăresc în vreun fel. Tratați Coranul cu respect, chiar dacă considerați că este o carte falsă, de la un profet fals.

Scopul adresării următoarelor întrebări este acela de a-l educa pe musulmanul de rând despre cartea sfântă, pe care cel mai probabil nu a citit-o niciodată. Cel mai probabil că nu are nicio idee ce spune Coranul cu adevărat despre nenumărate aspecte și subiecte.

Cel de-al doilea scop este acela de a sădi o sămânță de îndoială în mintea musulmanului cu privire la originea Coranului. Este o carte de la Dumnezeu sau i-a fost dată lui Mahomed de către un demon? Ca și creștini, noi credem că are o sursă demonică, dar putem doar să-i permitem Duhului Sfânt să ne folosească pentru a-i convinge pe

musulmani de acest aspect. Putem face acest lucru punând întrebări dificile într-o manieră politicoasă și respectuoasă.

Mahomed a pretins că a primit revelații speciale, care alcătuiesc acum Coranul. De unde știți că Dumnezeu este cel care îi vorbea?

În Coran, anumite versete le abrogă (anulează) pe altele. O revelație ulterioară anulează una anterioară. Din moment ce Coranul se presupune că este etern și îl are ca autor pe Allah, cum se pot schimba aceste revelații și cum pot fi ele chiar eliminate?

Există peste 100 de versete despre război în Coran. De exemplu, *Sura 2:191* le ordonă musulmanilor să ucidă infidelii, oriunde îi găsesc. „Omorâți-i unde-i prindeți și alungați-i de acolo de unde v-au alungat! Dar nu luptați împotriva lor aproape de Moscheea Al-Haram, doar dacă ei se luptă cu voi în ea. Iar dacă luptă împotriva voastră, omorâți-i, căci aceasta este răsplata celor fără de credință!” Cum poate islamul să fie considerat o religie a păcii, când atât de multe versete le poruncesc musulmanilor să ucidă infidelii?

Sura 47:4-6 comandă tăierea capetelor infidelilor. *Credeți că trebuie să luați sabia, să luptați și să tăiați capetele celor care nu sunt musulmani? Puteți explica aceste versete?*

Sura 9:29 spune că evreii trebuie să plătească o taxă pentru că nu sunt musulmani. *Credeți că acest lucru este corect și drept?*

Sura 2:63-65 afirmă că evreii neascultători vor fi transformați în porci. *Credeți acest lucru?*

Sura 5:13 afirmă că Allah a blestemat evreii. *Credeți acest lucru?*

Anumiți cărturari islamici pretind că frumusețea și elocvența Coranului dovedesc că acesta este de la Dumnezeu. În limba engleză, scrierile lui Shakespeare sunt, de asemenea, scrieri frumoase și elocvente. Nu ar putea la fel de bine ca și scrierile lui Shakespeare să fie de la Dumnezeu, dacă acesta este motivul pentru care musulmanii pretind că Dumnezeu este sursa originală a Coranului?

Întrebări despre Biblie

Sura 5:46 afirmă, „Și l-am trimis Noi, după ei, pe Isus, fiul Mariei, întărind [Tora] care se afla dinaintea lui și i-am dat lui Evanghelia, în care este călăuzire și lumină, întărind Tora care se afla dinaintea lui, și drept călăuzire și îndemnare pentru cei cucernici.” *Credeți că Biblia dă călăuzire și lumină?*

De asemenea, Coranul le spune oamenilor care au îndoieli cu privire la credința lor să meargă la Biblie să găsească răspunsurile. *Sura 10:94* afirmă, „Iar dacă tu ai îndoială asupra celor pe care ți le-am trimis, atunci întreabă-i pe cei care au citit Cartea revelată mai înainte de tine. Ți-a venit Adevărul de la Domnul tău! Așadar, nu fi printre cei care au îndoieli!” *Credeți că trebuie să citiți Biblia pentru a găsi răspunsuri la îndoielile pe care le aveți și pentru credința în Dumnezeu?*

În original, Biblia a fost scrisă în ebraică și greacă, înainte de nașterea lui Mahomed. Versiunile pe care le avem astăzi sunt exact ca și cele din perioada în care trăia Mahomed. *Așadar, cum puteți afirma că au fost schimbate? Cine le-a schimbat? Când au fost schimbate?*

Întrebări despre femei

Surele 4:15-16 și 24:2 Femeile care au comis adulter trebuie să fie pedepsite prin arest la domiciliu. *Sunteți de acord cu acest lucru? Ar trebui ca și bărbații să fie pedepsiți la fel pentru adulter?*

Sura 2:282 Mărturia și cuvântul unei femei valorează jumătate din mărturia și cuvântul unui bărbat. *Credeți acest lucru?*

Sura 4:11 O femeie trebuie să primească jumătate din moștenirea unui bărbat. *Credeți acest lucru?*

Sura 4:34 Femeile trebuie să fie bătute dacă nu ascultă de soții lor. *Credeți acest lucru?*

Sura 4:43 Atingerea unei femei îl poate face pe un bărbat necurat din punct de vedere ceremonial, până când acesta se spală înainte de rugăciune. *Credeți acest lucru?*

Sura 5:6 Atingerea unei femei îl poate face pe un bărbat necurat. *Credeți acest lucru?*

Întrebări despre sclavie

Sura 33:50 Mahomed a avut sclavi. *Credeți în sclavie? Din moment ce Mahomed a avut sclavi, ar trebui să avem și noi?*

Sura 24:33 Sclavele nu ar trebui să fie forțate să se prostitueze, decât dacă sunt dispuse să facă acest lucru. *Credeți acest lucru?*

Întrebări despre legea Sharia

Credeți în legea Sharia?

Credeți că legea Sharia nu ține seamă de separarea bisericii de stat? Ar trebui ca toți oamenii din toate țările să respecte legea islamică, încălcând astfel propriile credințe, autoritățile guvernamentale sau tradițiile?

În baza legii Sharia (Sura 4:14-15), femeia care comite adulter trebuie să-și petreacă tot restul zilelor sub arest la domiciliu. Credeți acest lucru?

Sura 4:34 spune că femeile trebuie să fie bătute dacă nu ascultă de soții lor. Credeți acest lucru?

Sura 4:34 afirmă că bărbații sunt superiori femeilor. Credeți acest lucru?

Întrebări despre Jihad

Jihadul este definit drept „Războiul Sfânt”. Credeți că un Dumnezeu adevărat le-ar declara război oamenilor?

Surele 2:216, 4:95, 8:39, 9:73 și 47:4-6 le poruncește tuturor musulmanilor să lupte împotriva necredincioșilor și chiar să taie capetele infidelilor. Credeți acest lucru?

Bukhari 8, 82, 17 (Hadith) spune că musulmanii trebuie să taie mâinile și picioarele, să scoată ochii și să ucidă pe oricine care părăsește islamul. Credeți acest lucru?

Întrebări despre Isus

Cum ar putea Mahomed să fie mai mare decât Isus, din moment ce Mahomed a cerut să-i fie iertate păcatele, iar Isus nu a făcut niciodată acest lucru? (Sura 48:2)

Sura 3:45 spune că Isa se numește Mesia. Ce înseamnă acest lucru?

Sura 3:45 spune că Isus s-a născut dintr-o fecioară pe nume Maria. Dacă Isus s-a născut cu adevărat dintr-o fecioară, cine a fost Tatăl Său? De ce este Isus singurul profet care s-a născut dintr-o fecioară? Știți alt profet care nu a avut un tată pământesc?

Sura 4:157 spune că Isus nu a murit. Dacă Isus nu a murit, atunci ce s-a întâmplat cu El?

Ucenicii lui Isus au fost martori oculari la răstignirea lui Isus. Atunci cum de nu au știut cine se afla pe cruce?

Nu există nici o mărturie din primul secol care să ofere îndoieli cu privire la moartea lui Isus pe cruce. *Cum poate cineva să explice acest lucru?*

Iosephus, un istoric din vremea lui Isus, Talmudul evreiesc și Manuscrisele Siriace, toate aceste surse recunosc faptul că Isus a fost răstignit. *Din moment ce acestea nu susțineau noua credință creștină, cum explicați mărturia lor, în lumina afirmațiilor din Coran conform cărora Isus nu a murit?*

Răstignirea era o practică foarte obișnuită. *Cum ar fi putut soldații romani să greșească identitatea celui pe care îl răstigneau?*

Cum ar fi putut Pilat să fie păcălit cu privire la identitatea lui Isus, din moment ce el a avut mare grijă ca Isus să fie cu siguranță cel ucis? Coranul afirmă că Allah îi va înălța pe cei care Îl urmează pe Isa. Acest lucru înseamnă că Dumnezeu îi va înălța pe creștini deoarece ei Îl urmează pe Isus?

Mântuirea

Biblia învață că noi toți suntem păcătoși (Romani 3:23). *Sunteți de acord?*

Biblia învață că singura plată pentru păcat este moartea (Romani 6:23). *Sunteți de acord cu acest lucru?*

Biblia învață că Dumnezeu vă iubește. *Credeți că Dumnezeu vă știe pe nume și vă iubește?*

Biblia învață că Dumnezeu dorește să vă dea un dar gratuit: viața veșnică (Efeseni 2:8-9). *Credeți acest lucru?*

Biblia învață că Isus Hristos a murit pe o cruce pentru a plăti pentru păcatele dumneavoastră pentru că vă iubește (Romani 5:8). *Credeți acest lucru?*

Biblia învață că după ce a murit, Hristos a înviat din morți și că El este viu chiar acum și dorește să locuiască în inima dumneavoastră. *Sunteți de acord cu acest lucru?*

Biblia învață că vă puteți încrede în Hristos ca Domn și Mântuitor și că, prin credința în El, prin Duhul Său, Îl puteți invita să vină în viața dumneavoastră (Ioan 1:12).

Biblia învață că dacă îl mărturișiți pe Isus ca Domn al dumneavoastră și credeți în inimă că Dumnezeu L-a înviat din morți, veți fi mântuiți (Romani 10:9). *Sunteți dispus să vă rugați, să-I predați lui Isus Hristos viața dumneavoastră și să vă puneți încrederea în El ca Mântuitor?*

Dacă persoana respectivă spune „da”, puteți împărtăși cu aceasta cele șase versete folosite în anexa acestei cărți, „Cum să ai viață veșnică”.

Dragul meu prieten și evanghelist printre musulmani, Dennis Rasche, când lucrează cu musulmanii, folosește o abordare pe care el o numește „Dâra de sânge”. Pentru a demonstra că vărsarea de sânge este necesară pentru iertarea păcatelor, el folosește următoarele istorisiri din Coran și din Biblie:

1. Adam și Eva: *Sura* 2:34-39; 7:11-30; și Geneza 3.

Notă: Eva a încercat să acopere păcatul și rușinea ei, vărsând sângele unui animal.

2. Avraam: *Sura* 2:126; 43:57-66; 37:106-108; 16:120-121; și Geneza 22. Împărtășiți istorisirea despre disponibilitatea lui Avraam de a-și sacrifica fiul.

3. Moise: *Sura* 2:40-62; 7:103-146. Coranul nu conține și Paștele, așadar folosiți Biblia pentru a explica această parte din poveste.

După ce împărtășiți aceste versete, îi puteți citi persoanei respective istorisirea despre răstignirea și învierea lui Hristos. Când faceți acest lucru, folosiți pasajul din Ioan 18-20. Explicați că El a fost Mielul lui Dumnezeu care și-a vărsat sângele Său nevinovat pentru păcatele noastre.

Capitolul 16

Împărtășind Evanghelia

Există diferite căi de a împărtăși Evanghelia cu musulmanii. Nu există o singură cale sau formulă corectă. În această carte voi sugera câteva astfel de căi. Fiecare persoană este diferită; eu nu am găsit vreo formulă fixă în a împărtăși Evanghelia cu musulmanii.

Împărtășește mărturia ta

Pe când ne aflam undeva în vestul Africa, Barbara și cu mine vorbeam despre Hristos cu un fost musulman care devenise urmaș al lui Hristos. Îl vom numi Lazăr. El crescuse într-o familie de musulmani și s-a îmbolnăvit de o boală fatală. Un prieten creștin s-a rugat pentru el; prin puterea lui Isus Hristos, Lazăr s-a vindecat. Drept rezultat, și-a predat viața în mâna lui Isus. Cât timp ne aflam încă cu Lazăr, am întâlnit un vânzător pe stradă și l-am întrebat dacă putem vorbi. În momentul acela vânzătorul nu avea nici un client și a fost foarte bucuros să discute cu noi despre Dumnezeu.

Din moment ce Lazăr fusese musulman, l-am întrebat dacă ar dori să-și spună mărturia despre cum a devenit un urmaș al lui Hristos. Mărturia lui a fost foarte puternică; Dumnezeu a folosit-o pentru a ne permite să-i prezentăm studiile biblice vânzătorului musulman.

Scopul mărturiei este acela de a împărtăși o experiență personală. Este dovada cuiva cu privire la realitatea și puterea lui Isus Hristos. O persoană ar putea combate faptele care i s-au întâmplat altor oameni, însă a combate experiența cuiva cu care stai de vorbă direct este dificil. În Fapte 22:1-16 și Fapte 26:9-23, apostolul Pavel își spune povestea despre cum L-a acceptat pe Hristos și ce s-a întâmplat după ce L-a găsit.

Mărturia lui Pavel poate fi împărțită în patru părți; acest lucru creează un model pe care îl putem urma când împărtășim mărturia noastră.

Modelul lui Pavel

A. Cum a fost viața mea înainte să-L cunosc pe Isus? Vorbiți despre atitudinile voastre, stilul vostru de viață și păcatele voastre (Fapte 22:1-5 și 26:4-11).

B. Cum am realizat nevoia mea de Isus? (Fapte 22:6-8 și 26:12-15).

C. Unde și cum L-am acceptat pe Hristos? (Fapte 22:6-10 și 26:13-18).

D. Cum s-a schimbat viața mea din momentul în care L-am acceptat pe Hristos? (Fapte 22:10-21 și 26:19-23)^{xc}.

Încheiați întotdeauna mărturia spunând, „Acum am siguranța vieții veșnice. Îmi dați voie să vă explic ce spune Biblia despre cum puteți avea și dumneavoastră siguranța vieții veșnice?”

Modalitatea aceasta de a împărtăși Evanghelia creează un pod între voi și persoana pierdută pe care o abordați. În acel moment, cereți permisiunea de a trece podul și de a intra în viața personală a celui sau celei cu care vorbiți. Acea persoană poate răspunde „da” sau poate răspunde „nu”. Dacă persoana respectivă este de acord, prezentați-i Evanghelia. Dacă persoana respectivă spune „nu”, atunci întrebați-o dacă ați putea să-i notați numele în Biblia voastră, pentru a vă aminti să vă rugați zilnic pentru ea.

Rugăciune, viziuni, minuni și vise

Odată, pe când mă aflam într-o moschee și Îl propovăduiam pe Hristos, l-am întrebat pe liderul de acolo, „Te rogi de cinci ori pe zi?”

„Da”, a răspuns acesta.

Apoi l-am provocat, „Când te rogi, n-ai vrea să-i ceri pur și simplu lui Dumnezeu să-ți reveleze adevărul despre Isus Hristos?” (Îmi place să le cer acest lucru tuturor musulmanilor cu care împărtășesc Evanghelia).

După ce împărtășește Evanghelia lui Hristos, în dragoste, cu musulmanii, vine un moment în care trebuie să încredințezi rezultatul în mâna Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Dumnezeu Însuși pregătește inimile musulmanilor folosind rugăciunea, viziunile și visurile, fără ajutorul ființelor umane.

O poveste miraculoasă

Pastorul Mavriqi din Republica Kosovo mi-a împărtășit povestea miraculoasă a convertirii sale.

M-am născut pe 10 aprilie 1960, în satul Dyz din apropiere de Priștina, care a făcut parte în trecut din Iugoslavia. Am crescut în credința islamică; Allah era tot ceea ce cunoșteam. În 1998, sârbii au început să-și „curețe” țara de kosovari. Eu am fost ținta lor și am fost torturat de ei. După ce am suferit atrocități teribile, am fost lăsat să mor. Pentru a scăpa, familia mea, la fel ca multe alte familii, a fugit în tabere de refugiați din țara vecină, Albania.

După ce am fost împușcat cu o mitralieră, mi-au fost smulse toate unghiile, mi-au fost zdrobite toate degetele și mi-a fost făcută o cruce pe piept cu cuțitul, am fost găsit de doi soldați americani și dus la un spital din Albania. În inima mea credeam că există undeva acolo un Dumnezeu, un Dumnezeu al dragostei; am început să-L caut. Într-o zi, în 1999, în mijlocul disperării am strigat: „Dumnezeule, vreau să știu cine ești! Vreau să aflu numele Tău!” După ce m-am rugat timp de o lună, am auzit o voce spunând: „Eu sunt Isus Hristos din Nazaret, născut în Betleem. Vreau să te mântuiesc!” Odată ce am aflat cine este „singurul Dumnezeu adevărat”, L-am primit pe Isus în inima mea. Dumnezeu m-a schimbat în mod radical.

La trei luni după ce pastorul Mavriqi a devenit creștin, Statele Unite au eliberat Kosovo și războiul s-a încheiat. După ce sârbii au fost alungați din Kosovo, pastorul Mavriqi s-a întors în Priștina. Împreună cu familia, a început reconstrucția casei; de asemenea, a fondat o biserică. În cei 11 ani de când a încetat războiul, pastorul Mavriqi a plantat alte cinci biserici în satele din împrejurimi. El a botezat peste 2.000 de oameni, printre care se numără și soția și cei cinci copii ai săi.

Minuni

O lucrare în care eu personal cred foarte mult este rugăciunea pentru bolnavi. Întrebați persoana cu care discutați dacă vă puteți ruga pentru ea. Dacă răspunsul este „da”, atunci întrebați-o dacă are vreo nevoie. Adesea persoana va menționa o nevoie de rugăciune pentru o boală. Vă sfătuiesc atunci să vă puneți mâinile peste individul respectiv (dacă sunteți bărbat nu puneți mâinile peste o femeie) și rugați-vă în numele lui Isus. Credința mea personală este că Dumnezeu este suveran și că El vindecă pe cine dorește El, însă este responsabilitatea mea să mă rog pentru acea persoană. Uneori El vindecă; alteori nu. De ce? Habar nu am!

Împărtășește perspectiva biblică asupra păcatului

În islam, păcatul este perceput adesea ca o greșeală. Este important să prezentăm perspectiva biblică asupra păcatului și anume faptul că este o neascultare față de Dumnezeu. Iată în continuare un studiu biblic amănunțit cu privire la păcat.

Învățați-i pe ascultători următoarele șapte aspecte din Biblie:

1. Prin natura noastră suntem păcătoși. Acest lucru este din cauza păcatului original. *Păcatul original* se referă la starea și condiția originală păcătoasă în care ne naștem. Păcatul își are originea în Adam, rădăcina originală a rasei umane. Păcatul este prezent în viața fiecărui individ din momentul nașterii acestuia. Păcatul este sămânța lăuntrică a tuturor păcatelor efective care întinează viața unei ființe umane. Se referă la stricăciunea întregii naturi umane (Efeseni 2:1-3).

2. Alegem să fim păcătoși. Musulmanii cred că păcătuim din cauza slăbiciunii sau uitării noastre. În Psalmul 51, Biblia folosește trei cuvinte pentru păcat.

Fărădelege: pasha în versetul 1. Termenul înseamnă „să treci peste o limită”. Cu alte cuvinte, persoana respectivă știe că ceea ce urmează să facă este greșit, dar depășește limita oricum (Romani 2:23; 5:14; Galateni 3:19).

Nelegiuire: awon în versetul 2, înseamnă „strâmbătate”. Se referă la ideea unei linii de plumb, care să arate cât de strâmb este un perete. Un zidar bun va folosi linia de plumb pe perete pentru a vedea dacă este cu adevărat drept. Linia de plumb îi va spune zidarului dacă peretele este strâmb. Dumnezeu spune că atunci când El folosește linia Sa de plumb, se va vedea că fiecare persoană este strâmbă.

Păcat: hatah în versetul 2 subliniază ideea de „a rata ținta”. Cuvântul grecesc din Noul Testament este *harmartia*, care înseamnă, de asemenea, „a rata ținta” (Romani 3:23 și 14:23). Odată, pe când ne aflam în națiunea Bhutan, călătoream prin munți și am văzut câțiva oameni trăgând cu arcul cu săgeți. Am oprit mașina și am întrebat dacă aș putea încerca să lovesc ținta lor, care era la circa 180 de metri distanță. Săgeata mea s-a oprit la circa 36 de metri. Ratasem ținta cu mult. Aceasta este o imagine a faptului că noi toți am ratat ținta lui Dumnezeu și am păcătuit.

3. Prezențați ce ne-a învățat Isus despre păcat:

Matei 12:34 Oamenii sunt, în esența lor, răi.

Marcu 7:20-23 Oamenii sunt capabili de fapte rele.

Marcu 1:15 Oamenii trebuie să se pocăiască de păcat.

Luca 19:10 Oamenii sunt pierduți.

Luca 15:10 Oamenii sunt păcătoși.

Isus a folosit adesea metafore care să ilustreze ce poate face păcatul în viața cuiva:

Matei 9:12 Boală

Matei 23:16-26 Orbire

Luca 7:23-48 Toți sunt vinovați de păcat înaintea lui Dumnezeu.

Ioan 8:34 Suntem în robia păcatului.

Ioan 8:12; 12:35-46 Noi trăim în întuneric.

Comparați aceste afirmații ale lui Isus cu convingerile musulmanilor că Adam a făcut o greșeală. Cu toate acestea, nu ar fi putut fi o „greșeală” nici măcar după standardele lor, deoarece *Sura* 7:20 afirmă că până și Satan l-a avertizat înainte pe Adam. Așadar, a comis o „fărădelege”.

4. Păcatul este un principiu în caracterul omenesc. Păcatul nu este doar un act, ci este și un principiu care rezidă în umanitate. În Romani 7:14, 17-25, apostolul Pavel se referă la această luptă cu principiul păcatului. Galateni 3:22 spune că toți oamenii au această natură păcătoasă. Este descrisă că o putere care înșală oamenii și îi conduce spre distrugere (Evrei 3:13). De asemenea, Isus se referă la *păcat* ca la o „condiție” sau un atribut „caracteristic” (Ioan 9:41, 15:24, 19:11).

5. Păcatul este răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Un alt cuvânt în limba greacă pentru *păcat* este *anomia*, care înseamnă „fărădelege” (1 Ioan 3:4). Este un semn al zilelor din urmă (Matei 24:12).

6. Păcatul constă în fapte nedrepte atât împotriva lui Dumnezeu, cât și a celorlalți. Romani 1:18 face referire la *necinstirea lui Dumnezeu* și la *nelegiuirea oamenilor*.

Necinstirea lui Dumnezeu înseamnă eșecul nostru de a asculta de Dumnezeu și de a păstra poruncile Lui legate de El (Exodul 20:1-11). *Nelegiuirea* se vede în eșecul nostru de a trăi cinstit în raport cu ceilalți (Exodul 20:12-17).

7. Singura plată pe care Dumnezeu o va accepta pentru păcat este moartea de sânge. Moartea este „separare”; în Biblie vedem trei feluri de morți:

Fizică: duhurile noastre sunt separate de trupurile noastre și trăim pe vecie fie în rai, fie în iad.

Spirituală: goliciunea din suflet pe care o persoană o simte cât trăiește pe pământ.

Veșnică: iadul veșnic, sau separarea veșnică de Dumnezeu.

De aceea, cineva trebuie să moară pentru păcat. Romani 6:23 spune, *Fiindcă plata păcatului este moartea...* Cândva va veni „ziua de plată”. Musulmanii cred într-o zi a judecății. Ei cred că dacă au fost buni, „s-ar putea” să intre în Paradis. Cu toate acestea, Biblia ne învață că plata pentru păcat nu constă în fapte bune, ci în moarte.

Așadar, Isus a murit pe o cruce pentru a plăti pentru păcatele noastre în locul nostru. De ce? Ioan 3:16 spune, *„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea...”*. Dumnezeu te iubește. Iar acesta este un concept străin în islam. Musulmanii sunt învățați că ei nu-L pot cunoaște pe Dumnezeu în mod personal. Cu toate acestea, Biblia ne învață că fiecare dintre noi putem avea o relație personală cu Dumnezeu; indiferent de orice, El ne iubește pe toți.

Continuați să împărtășiți cu musulmanii versetul – *„atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.”*

Învățați-i că Isus a murit moartea de sânge pe care o solicită Dumnezeu ca plată pentru păcat. Romani 6:23 spune, *Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.*

Împărtășiți versetul din Romani 5:8, *Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.*

2 Corinteni 5:21 spune, *Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.*

Isaia 53:6 spune, *Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.*

După ce ați împărtășit cu ei aceste șapte adevăruri, lăsați rezultatul în mâna lui Dumnezeu.

Împărtășiți perspectiva biblică asupra răscumpărării de păcate

Musulmanii nu cred că Isus a murit pentru păcatele noastre. Ar putea fi necesar să le explicați în detaliu de ce a murit Isus pe cruce. Următoarea explicație poate fi folosită pentru a-i ajuta pe musulmani să înțeleagă scopul morții lui Hristos pe cruce. Poveștile și ilustrațiile sunt menite să sublinieze aceste adevăruri spirituale. Sunteți liberi să folosiți aceste ilustrații, sau poveștile voastre personale.

Aproape două mii de oameni s-au adunat în piața orașului Neponcema din statul Minas Gerais, Brazilia, pentru a vedea filmul *Isus* produs de Campus Crusade for Christ. Într-o seară am proiectat ultima parte a filmului, care înfățișează răstignirea lui Hristos. Urma să împărtășesc un scurt mesaj despre cruce și să-i invit pe oameni să-și predea viețile lui Isus, ca Domn și Mântuitor al lor.

Filmul a captat atenția tuturor. Nimeni nu se mișca. Toți ochii urmăreau scena în care soldații romani pironneau mâinile și picioarele lui Isus. În timp ce cuiele străpungeau picioarele lui Isus, mulți oameni din mulțime au început să plângă. Ochii altora erau ținute închiși strâns, ca și cum simțeau și ei durerea pe care a îndurat-o Isus. Pretutindeni în mulțime, emoțiile erau la cote maxime.

Dintr-o dată, un bărbat a fugit către camionul nostru. Deasupra camionului construise o ramă metalică pentru ecranul care fusese creat cu scopul proiectării acestui film în aer liber. Înainte ca cineva să-l poată opri, acest bărbat a sărit pe camion și a apucat ecranul cu ambele mâini. În timp ce scutura ecranul înainte și înapoi, el striga în portugheză, „*Mate me! Mate me! Mate me!*”

Cuvintele acestea în portugheză înseamnă, „Omoară-mă pe mine! Omoară-mă pe mine! Omoară-mă pe mine!”

El nu dorea ca Isus să moară. El dorea să moară în locul Lui.

Bărbatul a înțeles greșit. El dorea să moară în locul lui Isus, însă cu 2.000 de ani în urmă, Domnul nostru a murit deja în locul lui și al nostru. Mergând spre cruce, Isus spunea de fapt, „Omoară-mă pe mine! Omoară-mă pe mine! Omoară-mă pe mine!”

Păcatul impune plățirea unei pedepse. Această pedeapsă este moartea. Pentru ca păcatele noastre să fie iertate, cineva trebuie să moară. Noi nu putem plăti pedeapsa pentru păcat și să mai avem vreo speranță.

Vestea bună a lui Dumnezeu este aceasta: Hristos a murit în locul nostru. El a plătit prețul pentru noi.

Moartea Lui nu a fost una obișnuită. Evanghelia – Vestea Bună – este rezumată în 1 Corinteni 15:3-4, *...că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; 4că a fost îngropat, și a înviat a treia zi, după Scripturi.*

Bărbații au strigat, „Omoară-L pe Isus!”

Mulțimea furioasă, liderii religioși sau soldații romani nu erau în controlul lucrurilor care s-au întâmplat la cruce. Dumnezeu Tatăl a îngăduit ca Fiul Său, Isus, să moară și să plătească pedeapsa pentru păcatele întregii omeniri. Scopul trimerii lui Isus pe pământ a fost acela de a muri pentru răscumpărarea noastră; aceasta era singura cale.

Isus a murit de bună voie. El a făcut pentru noi ceea ce noi nu puteam face pentru noi înșine. El a murit în locul nostru.

El nu doar că a murit pentru noi, dar El a și biruit moartea și este viu în mod extraordinar. De aceea, doar El poate spune, *„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”* (Ioan 14:6).

Ceea ce s-a întâmplat pe cruce trebuie înțeles și aplicat în viețile noastre, deoarece este un element cheie al vieții creștine. Fără de acesta, nimeni nu poate deveni creștin și nu poate trăi o viață de biruință. La cruce am fost răscumparați; mântuirea noastră a fost asigurată.

Dumnezeu ne-a cumpărat pe fiecare dintre noi cu sângele lui Isus Hristos. Acum, credincioși fiind, fiecare dintre noi Îi aparținem Lui. Tu și cu mine suntem copiii lui înfiați și cetățeni ai Împărăției Sale.

Trei termeni biblici – *împăcare, răscumpărare și justificare* – explică clar ce a făcut pentru mine și pentru tine moartea lui Hristos pe cruce și de ce Isus este singura Cale.

Împăcare

Ochi-de-porc

În timpul Războiului din Vietnam, avionul unui pilot nord-american a fost doborât și acesta a fost capturat de Viet Cong și tratat ca dușman. Nu i s-a acordat iertare. Evident, prizonierul a fost torturat.

Căpitanul Howard Rutledge a împărtășit experiențele sale, de a fi torturat în închisoarea care se chema Hanoi Hilton. El își amintea în mod special de un soldat nord-vietnamez pe care prizonierii îl numeau Ochi-de-porc.

Ochi-de-porc îl silea pe căpitanul Rutledge să stea pe pământ în poziții chinuitoare. Picioarele îi deveneau atât de umflate, încât nu era în stare să și le mai întindă. Apoi, nemilosul anchetator își puneă cizma sa grea pe genunchiul prizonierului și apăsa cu forța în jos. După aceea, Ochi-de-porc îi lega picioarele americanului în butuci. Un baston și o funie groasă erau folosite pentru a strânge gleznela într-un loc. Apoi, el lega încheieturile mâinilor victimei la spate. Un gardian apăsa atunci cu piciorul în spatele bărbatului și trăgea de funie până când mâinile sale legate erau scoase aproape din încheietură.

Căpitanul Rutledge spunea că putea simți cum funia îi tăia încheietura mâinii până la os. Durerea era atât de mare, încât îi cerea lui Dumnezeu să-l facă să-și piardă cunoștința.^{xc1}

Așa își tratează oamenii dușmanii. Noi putem să-i fim recunoscători lui Dumnezeu că El este diferit. Când dușmanii Lui se întorc la El, ei sunt împăcați prin ceea ce a făcut Hristos pe cruce. Aceasta este vestea Lui bună pentru toți oamenii.

În Romani 5:10, Pavel a fost inspirat să scrie, *Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.*

Comentând acest aspect, William Barclay a scris, „Esența creștinismului este restaurarea unei relații pierdute”.^{xcii}

Când Noul Testament vorbește de *împăcare*, face referire la o relație stricată între doi oameni care se cunosc personal. S-a ridicat o barieră între doi indivizi și s-a ajuns la situația în care unul îl privește pe celălalt ca pe un dușman. A elimina bariera înseamnă a restaura relația în întregime. Aceasta înseamnă împăcarea.

Împăcarea susține ideea de schimbare.^{sciii} Pe crucea lui Hristos, Dumnezeu schimbă relația noastră cu El de la ostilitate, la pace.

A. T. Robertson, un renumit cărturar, afirmă, „Pavel nu a conceput faptul că munca lui sau a noastră era cea care să ne împace cu Dumnezeu. Dumnezeu Însuși s-a îngrijit de lucrul acesta.”^{xciv}

Ostilitatea pe care o avem față de Dumnezeu poate fi eliminată într-un singur fel. Dumnezeu Însuși a luat inițiativa. El L-a trimis pe Hristos să moară pe cruce pentru păcatele noastre. Prin moartea Lui, bariera dintre Dumnezeu și omenire a fost distrusă.

În 2 Corinteni 5:19, Pavel a scris, *că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări.*

Mesajul principal al creștinismului este acesta: Isus din Nazaret a murit pe o cruce pentru a distruge bariera dintre Dumnezeu și oameni. Prin moartea Sa jertfitoare, bariera păcatului a fost îndepărtată. Acum oamenii Îl pot aborda pe Dumnezeu, pot fi iertați și pot avea o relație restaurată cu Dumnezeu.

În 2 Corinteni 5:17, Biblia spune, *Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.*

Credincioși fiind, fiecare dintre noi putem primi spălarea păcatelor și împăcarea cu Dumnezeu în baza lucrării desăvârșite a lui Hristos pe cruce.

Răscumpărare

Urma lacrimilor

În secolul al 15-lea, trăia un grup etnic numit *Xwedah*. În prezent, oamenii aceștia sunt cunoscuți drept *Quidah*, un cuvânt franțuzesc care înseamnă „ajutor”. Ei pot fi găsiți în națiunea Benin din vestul Africii.

Un împărat *Xwedah*, *Kpasse*, a construit un palat în apropiere de plajă pentru a-și putea supraveghea mai bine lucrătorii de pe câmp. Acesta este locul actualului oraș *Quidah*. Când europenii au ajuns pentru prima dată în vestul Africii, ferma împăratului *Kpasse* a devenit principalul lor centru de comerț. The place was marked for infamy.

Un preot spaniol, *Bartholome Las Casas*, a observat puterea africanilor. El era disperat să-i salveze pe băștinașii din Americi de munca forțată impusă de cuceritorii lor europeni. El a propus, cu succes, să-i înlocuiască cu lucrători africani. Papa *Nicolae al V-lea* a semnat primul acord de schimb de sclavi în 1454. Acest lucru a dat startul a secole la rând de chinuri/infern pentru africani.

Din acel moment, milioane de africani au fost uciși sau deportați pentru a lucra ca sclavi în Americile abia cucerite. Ei au fost folosiți pentru a alimenta economiile agricole din Brazilia, Statele Unite și Caraibe. Împărații locali au văzut în scurt timp cum pot beneficia

de pe urmele acestei afaceri oribile de vânzare a bărbaților și femeilor. Pentru a-și extinde împărățiile ei aveau nevoie de arme, tunuri și praf de pușcă, pe care europenii le aduceau cu ei. Pentru a intra în posesia acestora, ei au vândut captivii comercianților albi.

În 1727, împăratul Agadja a cucerit Quidah. El a făcut din această așezare centrul schimbului de marfă umană cu europenii. La început el s-a mulțumit să-i vândă doar pe dușmanii pe care i-a înfrânt, însă consumatorii săi erau lacomi. Ei au cerut mai mulți și mai mulți sclavi. În scurt timp, trupele comando făceau razii în sate și luau prizonieri bărbați, femei, băieți și fete. Oricine opunea rezistență era ucis.

În lanțuri, acești captivi mășăluiau până la Quidah, care acum se află în sudul Beninului. Erau obligați să meargă doar noaptea. Făceau acest lucru atât pentru a-i scuti de căldura tropicală, dar și ca să-i împiedice pe captivi să-și găsească drumul înapoi spre satele lor. Plângând de durere și disperare, acești prizonieri erau ascunși în tufișuri în timpul zilei. Din momentul capturării lor, acești prizonieri nu aveau parte de milă sau de salvare. Mulți dintre acești oameni au murit înainte să ajungă la Quidah.

Odată ajunși acolo, comercianții de sclavi din Portugalia, Franța, Anglia, Olanda și Danemarca licitau pentru acești oameni, în timp ce stăteau cu toții sub un copac imens din centrul orașului. Din piață, sclavii erau conduși pe un drum către ocean, unde vapoarele îi așteptau să-i transporte pe tărâmurile străine. Li se permitea o ultimă oprire la ceea ce se numea „Copacul întoarcerii”. Li se permitea să încercuiască copacul de trei ori cu speranța ca duhurile lor să se întoarcă într-o zi în Africa. Acesta era ultimul lor ritual înainte să treacă prin „Ușa fără de întoarcere.”^{xcv}

Să presupunem că un sclav a fost dus în Americi și cumpărat de un bărbat bun și milostiv. Stăpânul i-ar spune apoi sclavului, „Te-am cumpărat cu banii mei, dar îți voi oferi darul libertății”.

Un păcătos pierdut este exact în aceeași situație ca sclavii pe care doar ce i-am descris. Fără Hristos, oamenii sunt lipsiți de speranță. Când I-au întors spatele lui Dumnezeu și au devenit robii păcatului, ei au trecut prin „Ușa fără de întoarcere”. Însă, minunea minunilor, Isus a plătit cel mai mare preț posibil – prețul propriului Său sânge – pentru cumpărarea sclavului! Datorită acestui lucru, avem speranță acolo unde nu exista nicio speranță. Păcătosul poate fi eliberat.

Aceasta este răscumpărarea – cumpărarea cu un preț a unui rob lipsit de speranță, și eliberarea lui.

A mântui este un alt cuvânt care descrie ce s-a întâmplat când Isus a murit pe cruce. Așa cum este folosit în Biblie, acest cuvânt înseamnă „eliberare prin răscumpărare”.

O lege din Vechiul Testament spune că dacă un om deține un bou care are obiceiul să împungă oamenii, atunci animalul trebuie închis undeva la loc sigur. Dacă proprietarul nu ține boul închis și acesta ucide pe cineva, atât boul cât și stăpânul trebuie să fie omorâți cu pietre. Cu toate acestea, legea permite să se facă o plată pentru răscumpărarea vieții omului. Lui i se cere să plătească oricât solicită partea vătămată (Exodul 21:29-30).

Iov declară, „*Știu că Răscumpărătorul meu este viu*” (Iov 19:25).

În Noul Testament, cuvântul *a răscumpăra* este folosit cu referire la piețele de sclavi. Ideea era că trebuie să se facă o plată pentru ca un sclav să poată fi eliberat.

Isus a spus, „*Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!*” (Marcu 10:45).

Pavel a folosit acest cuvânt când a scris, *În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său* (Efeseni 1:7).

Pavel spunea că suntem eliberați de robia păcatului prin moartea jertfitoare de pe cruce a lui Hristos. Cu propriul Său sânge, Isus a plătit răscumpărarea noastră.

În 1 Petru 1:18-19, Biblia spune, *căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.*

Cel care își predă viața lui Hristos va mai păcătui din când în când, însă atunci când Isus a murit pe cruce, El a plătit pentru toate păcatele persoanei respective, o dată pentru totdeauna. Datorită acestui fapt, persoana respectivă poate fi curățită și sfințită înaintea lui Dumnezeu.

Justificare

Rugăciunea unui ucigaș

Șeful poliției din orașul nostru mi-a cerut să-l însoțesc odată când răspundea la un apel de urgență. Am condus în întuneric pe drumurile de țară din Louisiana și ne-am oprit unde patru trupuri blocau drumul singuratic cu pietriș. Acești oameni fuseseră împușcați în cap. Multe zile după aceea, sângele lor indica locul în care au murit.

În scurt timp, s-a format un detașament care să asiste poliția. Bărbații puternic înarmați care făceau parte din detașament au cercetat toată noaptea, folosindu-se de câini care adulmecau urma criminalului. Devreme în următoarea dimineață l-au găsit pe suspect

ascunzându-se într-un hambar. A fost dus la închisoarea regiunii Clinton pentru a aștepta punerea sa sub acuzare și procesul.

Încă de când eram în clasa a 10-a la liceu, obiceiul meu a fost să predic în fiecare duminică la închisoarea din regiune. N-am făcut excepție nici în duminica de după aceste crime.

În acea dimineață le-am spus deținuților că nu contează ce crimă au comis, Dumnezeu îi iartă dacă ei se vor pocăi și se vor încrede în Hristos, ca Domn și Mântuitor al lor. I-am invitat pe cei care doreau să-și predea viața lui Hristos să îngenuncheze pe podea în fața mea. Încet, din spatele încăperii, un bărbat a venit în față. A căzut pe genunchi în fața mea și a început să plângă. Printre lacrimi, el a spus, „Îmi pare rău pentru ce am făcut. Mă va ierta Dumnezeu?”

Uluit, am realizat că bărbatul zdrobit din fața mea era criminalul celor ale căror corpuri le văzusem pe acel drum de țară.

„Da”, l-am asigurat eu. „Nu există nici un păcat pe care Dumnezeu să nu-l poată ierta.”

În acea zi, am văzut cu un criminal s-a rugat și i-a cerut lui Hristos să-l ierte și să vină în inima lui.

A fost convertirea sa reală? Doar el și Dumnezeu știu acest lucru. Eu știu următorul lucru: dacă bărbatul chiar a crezut ceea ce a rostit când s-a rugat, Dumnezeu i-a luat păcatul crimei și l-a pus asupra lui Hristos. Pe cruce, Hristos a purtat păcatul de crimă al acestui bărbat.

Când Isus a murit pe cruce, El a fost pedepsit pentru crimele comise de acel bărbat. El a fost judecat și condamnat pentru uciderea acelor oameni. Toată vina deținutului a fost pusă asupra lui Isus, în ciuda faptului că Isus a fost neprihănit și fără de păcat.

Iată ce s-a întâmplat. În trupul Său, Hristos a suferit toată vina și pedeapsa pe care o merita ucigașul.

Amintiți-vă de introducerea acestui capitol și de lecția din Romani 5:1. Când bărbatul vinovat a plâns și l-a primit pe Isus ca Domn și Mântuitor al său, Dumnezeu a așezat în el neprihănirea Lui.

Când criminalul va merge în fața lui Dumnezeu Tatăl în ziua judecății, El nu va vedea păcatul de crimă al bărbatului, nu va vedea nici un alt păcat. În acea persoană, El va vedea neprihănirea lui Hristos. Tatăl se va uita în inima lui și-l va vedea pe Fiul Său, Isus Hristos. De aceea, El îi va spune, „Bun venit în casa Mea!”

Biblia numește acest transfer *justificare*. *Justificarea* este termenul biblic legal pentru ceea ce înseamnă *a fi mântuit*.

În versiunea Biblia Amplificată în limba engleză, în Romani 5:1 scrie, *Așadar, din moment ce suntem justificați (achitați, declarați neprihăniți și ni se oferă o poziție corectă cu Dumnezeu) prin credință, să (înțelegem faptul că) avem (pacea împăcării, pentru a o apuca și a ne bucura de ea) pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos (Mesia, Unsul).*

Justificare înseamnă cu Dumnezeu mă va trata „ca și cum” nu aș fi păcătuit niciodată și ca și cum aș fi ascultat într-un mod desăvârșit.

Când o persoană este justificată, vina și pedeapsa păcatului său sunt îndepărtate și propria neprihănire a lui Hristos îi este acordată. Cu alte cuvinte, când Dumnezeu Tatăl privește în inima unui păcătos care se pocăiește, în loc de urâtenia păcatului lui, El vede neprihănirea Fiului Său, Isus Hristos.

Justificare este un termen legal care descrie ce se întâmplă când o persoană îl primește pe Hristos ca Domn și Mântuitor personal (Ioan 1:12). Când cineva este justificat, este schimbată poziția sa juridică în fața lui Dumnezeu.

Un om acuzat stă în fața curții de judecată și așteaptă ca juriul să declare verdictul. Când primul jurat se ridică și citește „nevinovat”, bărbatul este declarat imediat nevinovat de toate acuzațiile. El va putea ieși din sala de judecată ca om liber. El este justificat.

A fi socotit justificat înaintea lui Dumnezeu înseamnă mai mult decât a fi declarat „nevinovat”. Înseamnă că o persoană este declarată a fi neprihănită. Dumnezeu pune neprihănirea desăvârșită a lui Isus Hristos în inima unui păcătos care se pocăiește.

În versiunea Biblia Amplificată, din limba engleză, versetul din Galateni 3:6 este în felul următor, *Avram a crezut în Dumnezeu, s-a alipit de El, a crezut în El și s-a bizuit pe El și i s-a considerat și placed to his account și creditat ca neprihănire (ca o conformare la voia divină în scop, gând și acțiune).*

Acest cuvânt *creditat* este *imputat* în limba greacă a Noului Testament (*logizomai*). Înseamnă să se numere, să se considere, să se calculeze, să se evalueze și to set to one's account . Avram L-a crezut pe Dumnezeu; acest act al său de credință a fost a fost pus în contul său și valorificat ca neprihănire. Acest lucru nu înseamnă că Avram și-a meritat răsplata, ceea ce ar constitui mântuire prin fapte. El pur și simplu și-a pus toată încrederea în Dumnezeu și a acceptat calea lui Dumnezeu de mântuire.^{xvii}

În Romani 4:6 și 8, Biblia spune, *Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit. ... Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!*

Versetele 22-25 spun, *De aceea credința aceasta „i-a fost socotită ca neprihănire.” Dar nu numai pentru el este scris că „i-a fost socotită ca neprihănire”; ci este scris și pentru noi, căroră, de asemenea, ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru, care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți.*

Cuvintele, *i-a fost socotită* nu au fost scrise doar pentru Avram. Au fost scrise pentru noi toți care credem în Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat pe Isus din morți. Datorită încrederii noastre în Hristos, noi vom fi evaluați/vom fi socotiți... cu neprihănirea Lui.

Cineva ar putea privi la propria persoană și să se întrebe, „Cum poate fi posibil acest lucru? Eu mă cunosc. Prin natura mea și prin alegerile mele, sunt păcătos. Nu merit să fiu justificat.”

Pentru a înțelege minunea justificării, persoana respectivă trebuie ca, prin credință, să accepte aceste adevăruri. Isus Hristos a trăit o viață fără păcat. El a fost perfect. Cu toate acestea, El a murit moartea unui criminal pe cruce, ca și cum El ar fi fost un păcătos. De ce? Pentru că, în momentul morții Sale, Dumnezeu Tatăl a așezat asupra lui Isus tot păcatul nostru. El a luat asupra Sa întreaga greutate a vinei care ne aparținea nouă, fiecăruia. El a mers la cruce fără păcat, pentru ca să ne poată răscumpăra pe fiecare dintre noi de pedeapsa și puterea păcatului. El a murit pentru fiecare dintre noi, atât individual, cât și colectiv.

În Romani 5:19, apostolul Pavel a scris despre acest adevăr, *Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur Om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.*

În 1 Corinteni 1:30 citim: *Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare.*

Să nu înțelegeți greșit ce înseamnă acest aspect. Justificarea nu face pe cineva neprihănit, ci fiecare dintre noi este *declarat* neprihănit datorită neprihănirii lui Hristos care este în viața noastră, ca un dar gratuit din partea lui Dumnezeu.

Romani 3:24 spune că suntem *socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.*

Este important să digerăm în totalitate ce a fost explicat mai sus. Justificarea este un dar din partea lui Dumnezeu. Este oferită prin har – favoarea nemeritată a lui Dumnezeu. Prin definiție, orice dar este gratuit. Nu poate fi câștigat prin eforturi. Darul acesta prin har nu doar că nu este câștigat de cineva, ci persoana respectivă nici nu îl merită.

Două lucruri se întâmplă atunci când cineva Îl primește pe Hristos în inimă. În primul rând, păcatele persoanei respective sunt luate de la ea și puse asupra lui Isus. În al doilea rând, neprihănirea lui Hristos intră în inima păcătosului. Are loc un schimb. Hristos face

schimb de neprihănirea sa cu păcatele păcătosului care se pocăiește. Ce schimb incredibil este acesta – păcatele noastre pentru neprihănirea Sa!

În 1 Ioan 5: 12-13, Biblia spune, *Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu aveți viața veșnică.* Fiecare dintre noi ar trebuie să ne punem următoarea întrebare, *Știu că dacă Îl am pe Fiul, sunt justificat – mântuit prin har prin credința în Hristos?* (Efeseni 2:8-9).

Până și un criminal poate fi conștient de acest lucru.^{xcvii}

Împărtășește perspectiva biblică asupra mântuirii

Una dintre modalitățile de a-i explica unui musulman acest adevăruri fundamentale despre Isus care au putere de a schimba viața, este aceea de a folosi un studiu biblic al Evangheliei pe mai multe subiecte. Dacă aplicați această abordare, asigurați-vă că includeți următoarele subiecte. Puteți de asemenea să împărtășiți cu persoana respectivă șase versete care explică cum să aibă viața veșnică. Acest studiu se găsește în anexă și se intitulează „Cum să ai viață veșnică”.

- Dumnezeu este dragoste; El ne iubește pe fiecare dintre noi.
- Cu toții am păcătuit împotriva unui Dumnezeu sfânt.
- Plata păcatului este moartea cu sânge.
- Isus Hristos a plătit prețul păcatului în locul nostru.
- Dumnezeu le oferă viață veșnică tuturor celor care cred în Hristos.
- Pentru a primi viața veșnică, trebuie să ne pocăim și să credem în Hristos ca Domn și Mântuitor.

Pocăință și credință

Pocăință înseamnă schimbarea minții. Când oamenii se pocăiesc, ei schimbă gândirea lor despre Cine este Dumnezeu, despre păcat, despre Isus Hristos. Înseamnă, de asemenea, *înțoarcere*. O persoană se întoarce de la o viață controlată de sine, la Isus Hristos care este Domn. Este o respingere a unei foste dependențe de Mahomed și de fapte bune. Este o respingere a bizuirii pe propriile puteri, pe ritualuri, rugăciuni, festivaluri sau orice altceva în care o persoană s-a încrezut în mod formal că o va aduce la Dumnezeu.

Nimeni nu-și poate schimba viața folosind eforturile proprii. Pocăința nu reprezintă propria determinare a cuiva pentru a schimba felul în care trăiește și pentru a fi mai bun.

Este o întoarcere intenționată la Hristos și înseamnă a-I permite să preia controlul absolut asupra vieții cuiva. Hristos este Cel care face schimbarea.

Pocăința și credința nu pot fi separate. Când o persoană simte convingerea păcatului și este atrasă de Duhul Sfânt, Hristos îi facilitează pocăința, întoarcerea de la păcat și dedicarea sa, prin credință, față de Hristos.

Credința înseamnă mai mult decât o cunoștință intelectuală și o convingere că Dumnezeu există și că Isus a murit pentru păcate. Credința biblică necesită o dedicare absolută a vieții cuiva în mâna lui Hristos. Persoana respectivă trebuie să se predea lui Hristos, ca Domn și Stăpân.

În Romani 10:9, Pavel pune accentul pe faptul că a fi creștin înseamnă a recunoaște că Isus este Domn. În versiunea Biblia Amplificată, acest verset spune, *Pentru că recunoști și mărturisești cu buzele tale că Isus este Domn și în inima ta crezi (aderi la, te încrezi în și te bizui pe adevărul) că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.*

Acest verset vorbește despre „credința inimii”. A crede în inima ta că Hristos poate face pentru tine ceea ce tu nu poți să faci pentru tine însuși și anume, să ierte păcatele și să transforme viețile.

Când o persoană este convinsă că Isus este Domn și mărturisește deschis acest lucru, ea este atrasă să se întoarcă prin pocăință de la o viață anterioară în care deținea controlul și să se abandoneze total lui Isus, ca Domn. Această persoană îi permite lui Hristos să preia controlul absolut asupra vieții sale. Majoritatea teologilor recunosc trei aspecte ale credinței: cunoștința (notitia), acceptarea (assensus) și încrederea (fiducia). Teologul Augustus H. Strong vede cunoștința drept elementul intelectual al credinței. Acceptarea este elementul emoțional, iar încrederea este elementul volițional. În primul rând, mintea omului îmbrățișează cunoștința a Cine este Hristos, a faptului că El a murit pe cruce ca jertfă pentru păcate și că El a înviat din morți. Apoi, persoana acceptă acest adevăr în inima ei; simte în ființa cea mai lăuntrică faptul că acest lucru este adevărat. În cele din urmă, persoana ia decizia, prin propria voință, să se dedice pe sine lui Hristos. Îl invită pe El să preia controlul vieții.

A-L separa pe Isus în două entități diferite, Mântuitor și Domn, este imposibil. El este Mântuitor și Domn. Nimeni nu poate primi doar jumătate din Isus. Persoana care dorește să-i predea viața lui Hristos, trebuie să-L accepte pe Hristos în întregime.

Isus este, de asemenea, Dumnezeu, Împărat, Judecător, Mijlocitor (Susținător) și Sfetnic. El este Alfa și Omega (Începutul și Sfârșitul). Isus reprezintă toate acestea și mult mai multe.

Când o persoană se încrede în Hristos ca Mântuitor, trebuie să-L accepte și să se încreadă în El cu tot ceea ce este El.

Când o persoană este dedicată lui Isus ca Domn și Mântuitor, aceasta este mântuită, justificată și considerată un copil al lui Dumnezeu. Păcatele îi sunt iertate; neprihănirea lui Hristos a fost sădită în inima persoanei respective.

Totul începe cu un singur cuvânt, *predare*. Dumnezeu dorește predare necondiționată.

Dr. John MacArthur afirmă: „Predarea sub domnia lui Isus nu este o completare la termenul biblic de mântuire: chemarea la supunere se află în inima invitației Evangheliei în toată Scriptura.”^{xcix}

El concluzionează că predarea nu este o completare la credință, ci este „esența credinței”^c.

Încrederea este factorul esențial al predării. Rick Warren afirmă, „Nu te vei preda lui Dumnezeu dacă nu ai încredere în El.”^{ci}

Lucrul față de care o persoană se predă, definește viața sa. Fiecare dintre noi constituim suma tuturor angajamentelor noastre. Pentru a avea un scop și o semnificație, o persoană trebuie să fie dedicată față de lucrul corect. În cazul acesta, lucrul corect nu este de fapt un lucru, ci o persoană, Isus Hristos.

Dumnezeu caută oameni pe care Îi poate folosi. Dumnezeu se uită în inimile noastre, ale tuturor, să vadă pe cine se poate baza că va face diferențe în lume pentru slava Sa. Dacă suntem creștini care dorim ca Dumnezeu să ne folosească, avem o singură cerință. 2 Cronici 16:9 spune, *Căci Domnul Îți întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui.*

Țineți cont de faptul că Dumnezeu caută acea persoană cărui *inimă este întreagă a Lui.*

Dumnezeu are un scop principal pentru viețile noastre. El nu Se va impune cu forța în viața cuiva. El ne dă fiecăruia o alegere. Aici intervine predarea (dedicare). Înainte ca orice altceva să poată avea loc, trebuie să-L cunoaștem pe Dumnezeu, să ne întoarcem spre El prin pocăință, să-L primim pe Isus prin credință și să fie în întregime dedicați Lui ca Domn. Acesta este cel mai important aspect în viața fiecăruia dintre noi.

Fiecare angajament are un beneficiu și un preț. Care este prețul pentru a-L urma pe Hristos? Persoana care-și predă viața lui Hristos renunță la controlul asupra vieții sale și Îl pune pe Isus Hristos în poziția de conducere.

În timp ce citești această carte, poate a sosit timpul să te gândești la acest aspect la un nivel personal. Ai rezolvat această chestiune a domniei lui Hristos și a relației tale cu El? Dacă nu, chiar acum, poți face și tu ce am făcut eu. Am venit înaintea lui Isus așa cum eram și mi-am predat viața în întregime lui Lui.

Înainte să închizi această carte, roagă-te cu simplitate și smerenie lui Isus. Spune-I din inimă, *Doamne Isuse Hristoase, îmi deschid inima în fața Ta. Mă predau Ție pentru tot restul vieții mele.*

Calea către domnia lui Isus se sfârșește la cruce, când așezi la picioarele Lui toate păcatele tale. Dacă te-ai rugat această rugăciune, El a rupt bariera dintre tine și Tatăl. Acum, poți fi curat și sfânt.

Viața ta va avea acum o nouă semnificație și vei merge într-o nouă direcție. Vei vedea lumea prin ochi noi. Sistemul tău de valori va fi schimbat în mod radical.

2 Corinteni 5:17 spune, *Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.*

Ai început acum o nouă călătorie captivantă, în care Dumnezeu va modela viața ta, ca tu să devii ceea ce ai fost creat să fii. Filipeni 1:6 spune, *Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos.*

Împărtășește despre Sărbătoarea Eid

O altă cale pentru a-L împărtăși pe Hristos este să folosești cultura islamică pentru a prezenta Evanghelia. Un astfel de obicei este Sărbătoarea Eid.

Șaptezeci de zile după Ramadan are loc un ospăț religios numit „Sărbătoarea Eid”. Familiile înjunghie un animal, preferabil un berbec. Ei își amintesc de faptul că Avraam a fost chemat să jertfească un animal în locul fiului său.^{cii}

Aceasta este o oportunitate de a prezenta Evanghelia folosind povestea din Geneza 22:1-13. Rețineți că musulmanii cred că Ismael era fiul care urma să fie jertfit, deși Biblia spune că era Isaac. Personal, eu nu aș petrece timpul dezbătând acest aspect. În momentul în care musulmanul va crede în Hristos, va crede și că Biblia este Cuvântului lui Dumnezeu. Însă trebuie să rețineți faptul că musulmanul a fost învățat toată viața că Biblia a fost stricată, așadar, fiți foarte atenți în acest moment. Pe măsură ce relatați această poveste, împărtășiți adevărul că Isus Hristos a fost Mielul lui Dumnezeu. Prezentați versetul din Ioan 1:29 și împărtășiți versetele despre răstignirea lui Hristos.

Explicați următoarele pasaje:

- Evrei 4:14-16
- Evrei 9:11-15
- Evrei 10:1-14
- 1 Corinteni 15:3-4
- Coloseni 1:13-14
- Fapte 4:12

• 1 Timotei 2:5-6

Împărtășește-L pe Hristos folosind Coran ca o punte de legătură

Când apostolul Pavel se afla în Atena, a folosit principiul creării unei „punți de legătură” cu păgânii cărora le împărtășea Evanghelia. În Fapte 17:22-23, el spune că pe când umbla prin oraș, a observat diverse obiecte la care păgânii se închinau și a găsit chiar și un altar pe care scria *unui Dumnezeu necunoscut*. El a folosit această situație culturală pentru a prezenta Evanghelia lui Hristos. El a creat o punte între locul în care ei se aflau, către locul în care dorea să-i conducă. În versetul 28, el l-a citat pe unul dintre filosofii lor stoici, *Căci în El avem viața, mișcarea și ființa*. Din nou, el crea o punte de legătură. El a început cu realitatea lor și i-a condus la realitatea lui Hristos.

Unul dintre prietenii mei apropiați a fost misionar în nordul Africii. El a împărtășit o modalitate unică prin care credincioșii de acolo Îl mărturiseau pe Hristos. Când întâlneau un musulman, ei începeau o discuție. Ei foloseau *Sura 3:45* care spune că Isus (Isa) este Cuvântul lui Dumnezeu. După ce evanghelistul îi arată musulmanului acest verset, citește imediat Ioan 1:1 și 1:14 și explică ce înseamnă expresia Cuvântul lui Dumnezeu. Acest lucru duce la studii biblice mai aprofundate, care vorbesc despre păcat și mântuirea prin Hristos.

Împărtășește viața lui Hristos

Lecții evanghelistice din Cartea Matei

Lecțiile din anexă sunt folosite la nivel mondial în evanghelizarea necredincioșilor din toate mediile religioase de proveniență, inclusiv în evanghelizarea musulmanilor.

Acestea au fost scrise de *Chris*. Ea a dezvoltat o serie de studii despre viața lui Isus Hristos, de la nașterea Sa, până la învierea Sa. Pretutindeni în lume, în lucrarea noastră folosim studiile incluse în următoarea secțiune; acestea sunt traduse în multe limbi. Această serie de studii a fost folosită cu putere în toată lumea.

Aceste șapte lecții sunt toate bazate pe cartea Matei. Fiecare lecție prezintă o istorisire legată de un aspect din viața lui Isus. Lecția unu începe cu nașterea Lui; seria de lecții se încheie cu răstignirea și învierea lui Hristos. Fiecare lecție se încheie cu adevărurile biblice pe care cititorul le învață din povestire. Adevărurile spirituale în învață în mod progresiv pe căutător cum să devină un urmaș al lui Hristos. Astfel, un necredincios învață două lucruri în același timp: viața lui Hristos și cum să devină un urmaș al lui Isus și să fie mântuit.

Aceste povestiri vor fi incluse la sfârșitul acestei cărți și pot fi folosite de oricine. De asemenea, le puteți descărca de pe site-ul nostru: www.pioneermissions.org

VESTEA BUNĂ

A LUI ISUS

de Chris

„Nașterea Lui Isus” – Lecția 1

Matei 1-2

“Deci, de la Avraam până la David sunt patrusprezece neamuri de toate; de la David până la strămutarea în Babilon sunt patrusprezece neamuri; și de la strămutarea în Babilon până la Hristos, sunt patrusprezece neamuri;” Matei 1:17

Maria, o evreică, a rămas însărcinată fără să aibă relații sexuale, deoarece a conceput de la Duhul Sfânt. Logodnicul ei, fiind un om drept, nu a vrut să o umilească în mod public, așa că a hotărât să rupă logodna în ascuns. Însă, în aceeași seară în care hotărâse să facă acest lucru, un înger al Domnului i-a apărut în vis și i-a spus: “Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s-a zămislit în ea, este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu, și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de la păcatele sale.” Maria avea să fie femeia despre care vorbea profetul Isaia în Vechiul Testament când zicea: “Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu, și-I vor pune numele Emanuel” care tâlmăcit

înseamnă:”Dumnezeu este cu noi”.

Iosif s-a trezit din vis și a ascultat de înger. S-a căsătorit cu Maria, însă nu au avut relații sexuale decât după nașterea pruncului. A pus pruncului numele Isus, după cele spuse de înger. Isus s-a născut în orașul Betleem, care este situat în provincia Iudeea din Israel. La acea vreme rege în Iudeea era Irod.

Niște înțelepți au venit din Orient în Iudeea călăuziți de o stea strălucitoare.

Conform studiilor lor, acea stea arăta că regele promis fusese născut în Iudeea.

Neștiind unde exact era copilul, s-au dus mai întâi la palatul lui Irod, regele ținutului Iudeii, și l-au întrebat unde s-a născut noul rege al iudeilor.

Irod a fost foarte intrigat de povestea lor și a convocat o ședință secretă cu toți preoții și consilierii pe probleme religioase. El i-a întrebat pe aceștia unde, conform profețiilor, avea să se nască regele promis al iudeilor. Preoții i-au spus că, după Scriptură, Pruncul Promis avea să se nască în Betleem. Irod s-a dus la înțelepți și l-a întrebat despre timpul exact când au văzut prima oară steaua. A întrebat acest lucru pentru că dorea să afle cu exactitate data nașterii pruncului și să calculeze câți ani avea.

Le-a spus înțelepților în ce oraș urma să se nască copilul. El le-a mai zis: “Duceți-vă și cercetați cu deamănuntul despre Prunc, și când Îl veți găsi, dați-mi și mie de știre, ca să vin și eu să mă închin Lui”.

Înțelepții au părăsit palatul și au continuat să urmărească steaua spre Betleem.

Steaua, pe care ei o urmaseră, mergea înaintea lor și s-a oprit deasupra casei în care se afla Pruncul. Au intrat în casă și de îndată ce au văzut pe Prunc și pe mama Sa Maria au căzut în genunchi și I S-au închinat. I-au adus și daruri de preț din aur, tămâie și mir.

Înțelepții au plecat și s-au întors în Est la casele lor. Dar înainte de a pleca, ei au avut un vis în care au fost avertizați să nu se întoarcă la Irod și să-I spună unde era copilul. Așa că s-au întors acasă pe un alt drum.

După ce au plecat, Iosif a mai avut un vis. În acest vis el a fost avertizat de către Dumnezeu că Irod urma să vină după Prunc și că ei trebuiau să fugă în Egipt. Așadar, chiar în acea noapte, și-a trezit familia și au fugit imediat. Ei au locuit în Egipt până la moartea lui Irod, ca să împlinescă cele spuse de profetul Osea, când spunea: „Am chemat pe Fiul Meu din Egipt”.

Irod, după ce a văzut că a fost înșelat de înțelepți, s-a mâniat foarte tare și a declarat că toți copiii de parte bărbătească, de la doi ani în jos, vor fi omorâți. A urmat un măcel teribil al tuturor pruncilor din Betleem și orașele învecinate. Și această tragedie fusese prezisă de profetul evreu, Ieremia.

Când Irod a murit, un înger I-a apărut lui Iosif și I-a zis să se întoarcă în Israel.

Cu toate acestea, lui Iosif îi era puțin teamă, pentru că fiul lui Irod domnea acum în Iudeea, așa că s-a mutat cu familia lui în Galileea, provincie vecină, în orașul numit Nazaret – oraș în care Isus și-a petrecut copilăria. Și acest lucru s-a întâmplat ca să se împlinescă profeția care spunea: “ El va fi numit Nazarinean.”

Întrebări

1. Cine este Maria?
2. Cui i-a apărut îngerul și i-a spus cum avea să se numească Pruncul?
3. De ce au venit magii din Orient în Iudeea?
4. De ce vroia Irod să-l găsească pe Isus?
5. De unde au știut magii că ar trebui să se întoarcă acasă pe alt drum și să nu se mai ducă la Irod? Cum a încercat Irod să-l omoare pe Regele promis al Iudeilor?
6. Cum a încercat Irod să-l omoare pe Isus?
7. De unde a știut Iosif că trebuie să fugă în Egipt?

8. De unde a știut Iosif când este bine să se întoarcă?
9. De ce și-a dus Iosif familia în provincia vecină Galileea și nu în Iudeea?
10. Care este numele orașului în care Isus și-a petrecut copilăria?

Adevăruri Spirituale – Lecția 1

Matei 1 –2

1. Dumnezeu este credincios și întotdeauna Își ține promisiunile. Încă de la crearea primilor oameni, Dumnezeu a promis că va trimite un Mântuitor pe pământ. Peste ani, El a repetat această promisiune de multe ori multor oameni, deseori cu foarte multe detalii cu privire la cum va fi această venire. Isus a venit pe pământ EXACT așa cum fusese prezis în Scripturi. Să ne amintim în povestire cel puțin o profeție care s-a împlinit prin nașterea lui Isus.

*Dumnezeu este credincios față de noi în același mod. În Biblie sunt multe promisiuni pe care Dumnezeu le-a făcut cu privire la planul Său pentru noi. El va împlini toate aceste promisiuni și profeții. Este important pentru noi să citim Scripturile și să descoperim promisiunile lui Dumnezeu pentru viața noastră.

2. Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și tot ce este scris în ea este adevărat.

Dumnezeu a vorbit prin profeții Săi cu mii de ani înainte și a dat detalii foarte precise cu privire la nașterea și viața lui Isus. Totul s-a întâmplat EXACT așa cum fusese profețit.

3. Dumnezeu controlează toate lucrurile. El poate face să se întâmple lucruri care sunt supranaturale sau miraculoase. În povestirea aceasta s-au întâmplat câteva lucruri supranaturale sau miraculoase. Spuneți măcar unul dintre ele.

4. Dumnezeu poate și chiar comunică cu omul. Unii oameni cred că Dumnezeu a creat lumea dar nu-l pasă ce se întâmplă cu ea. În ce fel a comunicat Dumnezeu cu oamenii în această povestire? El încă mai comunică cu noi și azi. Prin acest studiu vom învăța cum putem avea o relație adevărată cu Dumnezeu.

5. Dumnezeu știe tot ce are să se întâmple. Cu toate acestea, în divina Sa înțelepciune, El permite să se întâmple și lucruri oribile. Irod vroia să-l omoare pe Regele Promis pentru că se simțea amenințat de Isus. Dumnezeu cunoștea păcatul rău din inima lui Irod. Știa că va omorî sute de copilași neajutorați. Din cauza răzvrătirii și neascultării din inima lui s-a întâmplat acea mare nenorocire. Și astăzi se întâmplă câteodată multe lucruri groaznice din cauza răzvrătirii și neascultării din viețile noastre. Cunoașteți vreo situație actuală în care cineva a fost rănit din cauza răutății altei persoane?

6. Omul nu poate niciodată să se împotrivescă lui Dumnezeu și să câștige. Irod nu l-a putut ucide pe Pruncul Promis. Singurul lucru pe care l-a putut face a fost să provoace o

suferință groaznică în viața multor familii. Și astăzi, de multe ori, încercăm să sfidăm legile și voia lui Dumnezeu. Acest lucru aduce întotdeauna nenorocire, dacă nu pentru noi atunci pentru cei din jurul nostru pe care îi rănim. Vă puteți gândi la un moment din viață când ați făcut ceva rău și ați adus nenorocirea în viața dumneavoastră? Dar la un moment în care ați fost rănit din cauza răzvrătirii altei persoane?

7. Preoții și consilierii religioși cunoșteau ce spun Scripturile despre Regele Promis, dar nu s-au dus să-L întâlnească pe Isus. Este posibil să fii foarte religios, să știi multe despre Biblie, să știi multe despre Isus, dar să nu-l fi cunoscut niciodată într-un mod personal?

8. Isus este "Dumnezeu cu noi" sau "Emanuel". Îngerul i-a spus lui Iosif aceste cuvinte, ce au fost înregistrate în Scriptură de profetul Isaia. Multă lume spune că Isus a fost un profet. Alții spun că a fost un înger sau o persoană bună, însă Biblia ne învață ca El era "Dumnezeu cu noi".

În următoarele șase săptămâni vom încerca să descoperim cine a fost Isus Hristos cu adevărat și care este VESTEIA BUNA pe care El ne-a adus-o.

„Botezul lui Isus” – Lecția 2

Matei 3 – 4

„Pocăiți-vă căci Împărăția cerurilor este aproape.” Matei 3:2

Recapitulare

1. Numele mamei lui Isus era _____.
2. O minune în legătură cu nașterea lui Isus este că a fost născut dintr-o _____.
3. Vechiul Testament menționează multe lucruri despre nașterea lui Hristos; unul dintre acestea este că El va fi numit Emanuel, care înseamnă “Dumnezeu _____”.
4. Irod a fost _____ Iudeii care a încercat să-l omoare pe Isus. El a _____ toți copiii de la doi ani în jos, care locuiau în Betleem și în împrejurimile acestuia.
5. Magii care au plecat să-L găsească pe Isus au urmat o _____. Acești oameni s-au întors acasă pe un alt drum, decât cel pe care veniseră, pentru că Dumnezeu îi avertizase printr-un _____ că Irod vroia să-L _____ pe Isus.
6. Iosif a plecat cu familia sa în toată noaptea în Egipt pentru că Dumnezeu l-a arătat într-un _____ că Irod venea după _____.
7. Iosif a știut că era bine să se întoarcă în Israel printr-un _____. Însă el nu s-a întors în Betleem, ci și-a dus familia într-un oraș numit _____.
8. Așa cum a făcut totul de-a lungul timpului, și astăzi El își păstrează _____.
9. Dumnezeu cunoaște ce este în _____ noastră, chiar dacă acolo este multă răutate.
10. Este posibil să fii o persoană religioasă, chiar să știi foarte multe despre Biblie, dar încă să nu-l fi cunoscut niciodată pe _____ într-un mod _____ ?

Acestea erau cuvintele predicate de un om care putea fi găsit în deșertul Iudeii. Acesta era îmbrăcat într-o haină de păr de cămilă și încins cu un brâu de piele. Mânca miere sălbatică și lăcuste. Numele său era Ioan Botezătorul.

Mulți oameni de prin împrejurimile râului Iordan veneau în deșert să-i asculte cuvintele. După ce îl ascultau vorbind, mulți se botezau în Iordan și își mărturiseau păcatele. Mulți lideri religioși, dintre cei numiți saducheii și fariseii, s-au dus și ei să vadă ce se întâmpla în deșert. Când l-a văzut Ioan Botezătorul, l-a numit „pui de năpârcci” și mai mult, le-a spus

că nu se tem de Dumnezeu pentru că se consideră atât de religioși și de neam atât de bun, încât nu au nevoie să se pocăiască de păcatele lor.

În timp ce predica Ioan, a venit Isus și l-a rugat să-L boteze. La început Ioan nu a vrut deoarece nu credea că el era vrednic să-L boteze pe Isus. Însă Isus a insistat și au intrat amândoi în apele Iordanului. Când a ieșit Isus din apă, Duhul Sfânt în chip de porumbel s-a coborât din cer deasupra capului lui Isus, iar din cer s-a auzit o voce puternică care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc toată plăcerea.”

După aceea Duhul Sfânt l-a dus pe Isus în deșert ca să fie ispitit de Satan. El a postit, nemâncând și nebând nimic, patruzeci de zile și patruzeci de nopți, iar după patruzeci de zile a flămânzit. În acea vreme a venit Satan să-L ispitească.

Biblia ne vorbește despre trei ispite pe care Isus le-a înfruntat în deșert. În prima ispită, Satan a încercat să-L facă pe Isus să transforme niște piatră în pâine, susținând că acest lucru va dovedi că este Dumnezeu. Isus l-a răspuns folosind Cuvântul scris al lui Dumnezeu. A doua oară, Satan l-a dus pe acoperișul unui templu și l-a cerut să sară de acolo pentru a demonstra că este Dumnezeu. Din nou Isus l-a răspuns folosind Cuvântul scris al lui Dumnezeu. În cele din urmă, Satan l-a dus pe un munte și l-a zis: „toate aceste lucruri Ți le voi da, dacă vei îngenunchia și Te vei închina mie.” Isus l-a răspuns zicând: „Domnului Dumnezeului tău să I te închini și numai Lui să-I slujești.” După aceasta demonul l-a lăsat iar îngerii au venit și l-au servit.

După ce s-a întors din deșert, Isus a auzit că Ioan Botezătorul fusese aruncat în închisoare. Atunci Isus a plecat în Galilea, o provincie din nordul Iudeii, părăsind orașul copilăriei Sale, Nazaret, și s-a mutat în Capernaum. Aceasta ca să se îplinească ce fusese vestit de profetul Isaia când a zis: „Țara lui Zabulon și țara lui Neftali, înspre mare, dincolo de Iordan, Galilea Neamurilor: norodul acesta care zăcea în întuneric a văzut o mare lumină, și peste cei ce zăceau în ținutul și în umbra morții, a răsărit lumina”.

Biblia ne spune că din acest oraș Isus și-a început lucrarea Sa publică printre oameni. Mesajul pe care El l-a predicat a fost acesta: “Pocăiți-vă căci Împărăția cerurilor este aproape.”

Întrebări

1. Descrieți-l pe omul numit Ioan Botezătorul.
2. Care era mesajul lui Ioan Botezătorul?
3. Ce făcea Ioan Botezătorul cu cei care își mărturiseau păcatele?
4. De ce nu vroia Ioan Botezătorul să-L boteze pe Isus?
5. Cum a fost botezat Isus?
6. Ce s-a întâmplat când a ieșit Isus din apă?
7. De ce s-a dus Isus în deșert?
8. Ce a făcut Isus timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți?
9. Care a fost una din ispitele lui Satan?
10. După ispitire, cine a venit să-L slujească pe Isus?
11. Unde s-a dus Isus după ce a auzit despre întemnițarea lui Ioan Botezătorul?
12. Care era mesajul lui Isus? Cine a mai predicat acest mesaj?

Adevăruri Spirituale – Lecția 2

Matei 3 – 4

1. Mesajul lui Ioan Botezătorul și al lui Isus au fost la fel. “Pocăiți-vă căci Împărăția cerurilor este aproape.”

•A te pocăi înseamnă a te întoarce de la păcatul din viața ta. Înseamnă a-I da în totalitate controlul vieții tale lui Isus Hristos.

•Păcatul este neascultare față de Dumnezeu și față de legile Sale.

Este pocăința un lucru foarte greu de făcut? Ce înseamnă acest cuvânt pentru dumneavoastră?

Discutați acest concept între toți membrii grupului; lăsați ca fiecare persoană să aibă ocazia să-și exprime părerea

2. Liderii religioși credeau că ei nu trebuie să se pocaiască de păcatele lor din cauza religiei lor. Ei credeau că sunt destul de buni. Isus I-a numit pe acești oameni pui de

șarpe. Există cineva în lumea aceasta care este suficient de religios și suficient de bun încât să nu aibă nevoie de pocăință?

* În Romani 3:23 Biblia spune : „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.”

*Există vreo persoană în lumea aceasta care să nu aibă păcat în viața sa? Există vreo persoană care să nu-l fi ignorat sau să nu fi sfidat niciodată standardele lui Dumnezeu cu privire la comportament și atitudine? Biblia spune „Nu”. Sunteți de acord cu Biblia când spune că toți avem păcat în viața noastră? Din nou, este important să dați voie fiecărei persoane să aibă ocazia să provoace Cuvântul lui Dumnezeu pe această temă. Ca lider, nu vă certați și nu lăsați nici pe altcineva să se certe, însă este în regulă să lăsați oamenii să-și exprime sentimentele.

3. Isus a fost botezat, dar El fiind Dumnezeu nu a păcătuit niciodată.

Aceasta ne spune că botezul NU este un ritual religios care poate îndepărta păcatul din viața unei persoane. Dacă scopul botezului era să curețe o persoană de păcat, Isus nu s-ar fi botezat niciodată pentru că El, fiind Dumnezeu, nu a păcătuit niciodată.

4. Când Isus a ieșit din apă Duhul Sfânt s-a pogorât deasupra lui în chip de porumbel și Dumnezeu Tatăl a vorbit din ceruri zicând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care îmi găsesc toată plăcerea.” Aici putem vedea cele trei persoane ale Trinității. Care sunt acestea?

Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt.

5. Isus a fost dus în deșert să fie ispitit de Satan. Satan este real. El este un duh care este în lume, împreună cu multe duhuri de ale lui numite demoni, și poate să aducă distrugere în viețile noastre făcându-ne să fim neascultători față de Dumnezeu.

Așa cum și Isus a fost ispitit, așa ne ispitește Satan și pe noi. Însă Biblia ne învață că noi, spre deosebire de Hristos, suntem ispitiți de răutatea care deja există în inimile noastre, de a face lucruri care nu-l sunt pe plac lui Dumnezeu, sau de păcat.

6. Profetul Isaia a prorocit că Isus va locui înspre mare și că va fi o lumină pentru oamenii aflați în întuneric, pentru cei ce trăiesc în umbra morții.

Toți, fără Hristos, suntem în întuneric, dar poate că dumneavoastră sau cineva la care țineți, trăiește în umbra morții. Unii trăiesc așa din cauza drogurilor, alții din cauza relațiilor imorale iar alții pentru că sunt victime ale violenței. Acest verset ne spune că Isus a venit să dea lumină acelor dintre noi care trăiesc în întuneric și că El poate să dea eliberare celor ce trăiesc în umbra morții.

*În timpul nostru de rugăciune astăzi, haideți să ne rugăm pentru cei dragi care trăiesc în umbra morții. Fie ca ei să găsească lumină și libertate în Isus Hristos.

„Minunile lui Isus” – Lecția 3

Matei 4 – 9

„Mergeți după Mine și vă voi face pescari de oameni” – Matei 4:19

Recapitulare

1. Cine l-a spus lui Iosif despre venirea lui Isus și cine l-a spus că numele Său va fi „Emanuel” sau „Dumnezeu cu noi”? Acest lucru ne învață că Isus este _____ cu noi.
2. Cine voia să-L omoare pe pruncul Isus? De ce? Isus a scăpat pentru că familialii săi au fugit în _____.
3. Cine l-a botezat pe Isus? Faptul că Isus s-a botezat ne arată că rolul botezului nu este acela de a _____ din viețile noastre.
4. Când Isus a ieșit din apă, ceva ca un porumbel s-a coborât din ceruri și s-a auzit și o voce din ceruri. Cine era porumbelul și a cui era vocea ce s-a auzit din cer?
5. Fariseii credeau că ei nu trebuie să se pocăiască de păcate pentru că erau foarte religioși. Este posibil ca cineva să fie destul de religios încât să elimine păcatul din viața sa?
6. Ce înseamnă cuvântul „pocăință”?
7. Ce este păcatul?
8. Cine l-a ispitit pe Isus în deșert?
9. Unde s-a dus Isus după ce a plecat din deșert?

Pe când mergea Isus de-a lungul Mării Galileea a dat peste doi pescari. I-a chemat și le-a zis: „Urmați-mă și vă voi face pescari de oameni.” Imediat și-au lăsat plasele și l-au urmat. Într-o zi, Isus l-a chemat pe primii săi patru ucenici: Petru, Andrei, Iacov și Ioan. Toți aceștia erau pescari.

Apoi Isus a mers prin toate provinciile Galileii învățând în sinagogi, predicând Evanghelia împărăției și vindecând tot felul de boli și neputințe printre oameni. O mare mulțime îl urma oriunde se ducea.

Un leproș a venit la Isus și a început să se închine. El a strigat la Isus și l-a zis: “Doamne, dacă dorești poți să mă curățești.” Isus l-a răspuns: “Da doresc. Fii curățit.” Imediat leproșul a fost curățit.

Un sutaș al armatei romane a venit la Isus. Acest om venise să-L roage să-l vindece pe slujitorul său care era paralizat și chinuit. El credea în puterea lui Isus de a-l vindeca. Isus l-

a spus că mulți oameni de multe naționalități vor mânca împreună în Împărăția Cerurilor, iar slujitorul a fost vindecat chiar în acea oră.

Altă dată, pe celălalt țărm al mării, erau doi bărbați posedați de demoni. Acești oameni erau așa de puternici și de cumpliți încât nimeni nu-I putea doborî și nici măcar nu se putea trece prin locul în care erau. Ei locuiau printre morminte.

Când L-au văzut pe Isus, demonii au strigat: „Ce avem noi de-a face cu Tine, Isus, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici să ne chinui înainte de vreme?”

La o distanță destul de mare de unde erau ei se afla o turmă de porci. Demonii L-au implorat pe Isus: „Dacă ne scoți afară din ei, lasă-ne să ne ducem în turma aceea de porci.” Isus le-a spus: „Duceți-vă.” Demonii au fost de îndată scoși din acei bărbați și au intrat în porci. Acum porcii erau posedați și înnebuniți și s-au aruncat violent de pe stâncă în mare. Toți porcii s-au înecat.

Porcarii au fugit și le-au spus locuitorilor acelui oraș ce făcuse Isus, inclusiv ce se întâmplase cu îndrăciții. Locuitorii ținutului aceluia au venit și l-au rugat pe Isus să plece de la ei.

A plecat cu barca și s-a întors în orașul Său. La puțin timp după aceea, a întâlnit un om pe nume Matei. Matei lucra pentru guvern ca vameș (colector de taxe).

Isus I-a spus: „Vino după Mine.” Matei s-a ridicat imediat și L-a urmat.

Isus și ucenicii Săi s-au dus să cineze în acea noapte cu vameșul și cu alți oameni cu reputație proastă din oraș. Când liderii religioși, Fariseii, au văzut aceasta I-au întrebat pe ucenicii lui Isus: „De ce mănâncă Învățătorul vostru cu vameșii și păcătoșii?”

Când a auzit Isus această remarcă, a răspuns Fariseilor: „Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi. Duceți-vă și învățați ce înseamnă: „Milă voiesc iar nu jertfă”. Pentru că nu am venit să chem. la pocăința pe cei neprihăniți ci pe cei păcătoși.”

Intrebări

1. Care era meseria primilor ucenici ai lui Isus?
2. Ce au făcut ei când Isus I-a chemat să-l urmeze?
3. Isus mergea prin toate ținuturile Galileii, iar mulțimile îl urmau. Ce a făcut El să atragă atâta atenție asupra Lui?
4. Care a fost prima minune înregistrată în Evanghelia lui Matei?
5. Care era problema slujitorului sutașului roman?
6. Unde trăiau îndrăciții? Ce fel de oameni erau aceștia?

- 7.Ce au făcut demonii când L-au văzut pe Isus?
- 8.Ce s-a întâmplat cu demonii când au ieșit din oamenii aceia?
- 9.Ce s-a întâmplat cu porcii?
- 10.Care a fost reacția proprietarilor porcilor?
- 11.Ce fel de om era Matei?
- 12.Cu ce fel de oameni a cinat Isus?
- 13.Ce credeau Fariseii despre acest lucru?
- 14.Ce fel de răspuns le-a dat Isus Fariseilor?

73

Adevăruri Spirituale – Lectia 3

Matei 4 – 9

1.Isus nu face diferență între oameni.

- Primii ucenici ai lui Isus au fost pescari, oameni simpli fără educație.
- Leprosul era un om exclus din societate din cauza unei boli de piele care-l făcuseră să fie desfigurat și disprețuit.
- Slujitorul sutașului roman era un schilod care nu avea bani sau poziție socială.
- Matei era un vameș. Foarte bogat probabil, însă un hoț corupt.
- Îndrăciții erau atât de disprețuiți de consătenii lor, încât localnicii preferau mai degrabă niște porci sănătoși decât vindecarea acestor oameni. Ei locuiau, de fapt, printre morminte.

*Dar acești oameni erau importanți și valoroși pentru Isus. Dumneavoastră sunteți o persoană de preț și de valoare în ochii lui Dumnezeu. Trecutul dumneavoastră, situația dumneavoastră financiară, felul în care arătați sau poziția dumneavoastră socială nu înseamnă nimic pentru Dumnezeu.

2.Isus are putere să vindece bolile noastre. Care sunt exemplele, din povestire, cu oameni care au fost vindecați?

3.Isus are putere asupra tuturor duhurilor și demonilor. Există oameni care s-au trezit implicați în lucrări cu demoni și cu spirite, de multe ori pentru că au încercat să facă lucruri care erau bune, și înainte de a-și da seama ce li se întâmplase, acești demoni preluaseră controlul vieții lor. Ei sunt urmăriți și torturați de acești demoni care nu-I lasă niciodată în pace. Acești oameni n-au nici o putere pentru a putea alunga acești demoni

din viața lor. Isus are autoritatea și puterea peste TOȚI demonii și spiritele din lume. Noi putem fi eliberați de spiritele rele NUMAI prin Isus Hristos.

4. Isus îi iubește pe cei cu o reputație proastă. El îi acceptă pe toți păcătoșii. Isus nu îi condamnă pe oameni, ci dorește să aducă pe fiecare persoană la pocăință și la iertarea adevărată.

5. Oamenii religioși, sau Fariseii, nu se pocăiau de păcatele lor și credeau că ei erau mai buni decât ceilalți păcătoși care mâncau cu Isus. Ce este mai bine: să fii un mare păcătos care a fost iertat sau o persoană care are doar câteva păcate dar refuză să se pocăiască?

• Este cu mult mai bine să fii un mare păcătos care a fost iertat.

Isus ne acceptă și ne iubește exact așa cum suntem. Pentru El nu contează dacă suntem niște păcătoși groaznici, dacă suntem săraci, dacă nu avem multă educație, dacă avem foarte multe probleme sau dacă suntem bolnavi. În ochii Lui toți suntem la fel. Cel mai important lucru pentru noi este să ne pocăim și să-L urmăm pe El.

„Învățăturile lui Isus” – Lecția 4

Matei 10 – 16

„Milă voiesc, iar nu jertfă.” Matei 12:7

Recapitulare

1. Isus s-a născut dintr-o fecioară evreică pe nume _____.
2. Magii din Orient au putut să-L găsească pe Isus pentru că au urmărit o _____.
3. Magii nu s-au întors la palatul lui Irod pentru că fuseseră avertizați de Dumnezeu printr-un _____ să se întoarcă pe un alt drum.
4. Ioan Botezătorul a locuit în deșert predicând și _____ pe cei ce-și mărturiseau păcatele.
5. Ce înseamnă cuvântul “pocăință”?
6. Când a fost botezat Isus, _____ s-a coborât pe pământ în chip de porumbel și din cer s-a auzit o voce. Acest lucru ne demonstrează cele trei persoane ale lui Dumnezeu: Dumnezeu _____, Dumnezeu _____ și Dumnezeu _____. Este vorba despre Sfânta Treime.
7. În deșert Isus a fost ispitit de _____.
8. Primul ucenic al lui Isus era de meserie _____.
9. Isus a întâlnit doi oameni care erau posedați de demoni. Cum I-a ajutat Isus pe acești oameni? Cum au reacționat localnicii la ceea ce a făcut Isus?
10. Cu ce fel de oameni a mâncat Isus de a ajuns să fie criticat de Farisei ?
11. Este mai bine să fii un mare păcătos care a fost iertat sau o persoană cu mai puține păcate dar cu o inimă nepocăită?

Isus a chemat doisprezece bărbați să fie ucenicii Săi, adică oameni care să fie aproape de El și pe care să-i pregătească. El a dat acestor oameni putere peste duhurile rele și putere de a vindeca tot felul de boli. Le-a spus că trebuie să dea fără bani, căci au primit fără bani. Printre bărbații care au fost trimiși se afla și Iuda Iscarioteanul.

Isus I-a trimis în toate colțurile țării Israel pentru a chema poporul evreu la pocăință și la credința în Isus Hristos. El le-a dat acestor bărbați și un mesaj: „Orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de

oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.”

Isus Însuși a mers prin toată Galileea învățând, predicând și vindecând tot felul de boli. Dar oamenii din Galilea, aceia cu care petrecuse atât de mult timp, L-au respins. Orașul Capernaum, locul în care și-a început lucrarea publică, L-a respins.

Văzând acestea, Isus s-a dus să vorbească cu Tatăl Său și I-a zis: „Te laud Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, Te laud, pentru că așa ai găsit Tu cu cale. Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu, și nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl. Nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să I-L descopere. Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară”.

După ce a spus aceste lucruri, Isus împreună cu ucenicii Săi au trecut pe lângă niște lanuri de grâu. Era într-o zi de Sabat. Ucenicilor le era foame, așa că s-au oprit, au cules niște spice și le-au mâncat.

Fariseii, amintiți-vă că aceștia erau liderii religioși, au văzut lucrul acesta și i-au acuzat, pentru că era împotriva legii iudaice să muncești în ziua Sabatului. Isus le-a răspuns zicându-le că ei încă nu înțeleg legea lui Dumnezeu deoarece Scriptura spune: „Milă voiesc, iar nu jertfă”.

De la lanurile de grâu, Isus împreună cu ucenicii Săi s-au dus la sinagoga evreiască și acolo au întâlnit un om cu mâna uscată. Isus I-a zis omului să-și întindă mâna și apoi l-a vindecat acolo în sinagogă în plină zi a Sabatului.

Fariseii, mâniați, au plecat de acolo și au format un consiliu pentru a complota împotriva lui Isus, ca să-L omoare. Isus, știind ce plănuiesc, a plecat și El din locul acela. O mare mulțime de oameni L-au urmat. El I-a vindecat pe toți și I-a rugat să nu mai spună că El Îi vindecase.

Isus și-a continuat lucrarea în acea regiune pentru o perioadă mai lungă, învățându-I pe oameni și vindecându-I de boli. De două ori oamenii L-au urmat în pustie, unde au stat lungi perioade de timp, ascultându-I cuvintele, fără măcar să mănânce. De două ori, Isus a luat mai puțin de șapte pâini și câțiva pești și a hrănit peste patru mii de oameni.

Pe când lucra încă în Galileea, Isus le-a explicat foarte clar ucenicilor Săi că în curând va merge la Ierusalim iar acolo se vor întâmpla lucruri groaznice. Le-a mai spus că trebuie să sufere multe din partea conducătorilor iudeilor, că va fi omorât dar trei zile mai târziu va învia.

Întrebări

1. Ce sarcină le-a dat Isus ucenilor?
2. Ce a spus Isus că va face pentru cei care-L mărturisesc înaintea oamenilor? Dar pentru cei care se leapădă de El înaintea oamenilor?
3. Cum au reacționat locuitorii din Capernaum și cei din alte multe orașe, unde Isus a făcut majoritatea minunilor, la mesajul Său?
4. Isus le-a spus tuturor celor trudiți și împovărați să vină la El. Ce a promis că va face pentru acești oameni?
5. De ce s-au oprit în lanul de grâu, Isus și ucenicii Săi ?
6. De ce l-au criticat Fariseii pe Isus atunci când a cules grâu?
7. De ce erau Fariseii împotriva lui Isus, atunci când El L-a vindecat pe omul cu mâna uscată?
8. Care era scopul consiliului creat de conducătorii evrei?
9. Isus le-a spus celor ce-l urmau că I se vor întâmpla anumite lucruri. Ce a proorocit El?

Adevăruri Spirituale – Lecția 4

Matei 10 – 16

1. Pe cei ce vor mărturisi Numele lui Isus înaintea oamenilor, îi va mărturisi și El înaintea Tatălui Său. Dar pe cei ce se vor lepăda de El înaintea oamenilor, Se va lepăda și El înaintea Tatălui Său care este în ceruri.
2. Mulți L-au urmat pe Isus doar pentru că vroiau să beneficieze de minunile pe care le făcea El, însă nu doreau o relație cu El, nu doreau să asculte cuvintele Lui. Ei nu vroiau să se pocaiască de păcatele lor. Ei doreau doar să profite de mila lui Dumnezeu. Sunt astăzi mulți oameni ca ei? Cunoașteți vreunul?
3. Singurii care au acces la Tatăl sunt Isus Hristos și cei care vin la Tatăl prin Isus Hristos. Nu este alt mijlocitor la Dumnezeu decât Isus Hristos. Există doar un singur Dumnezeu și doar o singură cale către El, iar Biblia ne învață că această cale este Isus Hristos.

*Poate v-ați gândit să vă rugați lui Dumnezeu printr-un alt mijlocitor în afară de Isus Hristos. Cine sunt acești alți mijlocitori: dumnezei, profeți sau oameni buni din trecut? Biblia ne spune că poate au fost oameni buni, dar nu sunt Dumnezeu.

Sunteți de acord cu Biblia, că nu există decât UN SINGUR mijlocitor între Dumnezeu și oameni, Isus Hristos?

4. Isus vrea să ne ducă poverile și îngrijorările. El este blând și smerit cu inima. El vrea să ne scape de greutatea pe care le purtăm. În El putem găsi odihnă pentru sufletele noastre, dacă acceptăm jugul Său, adică dacă acceptăm ca El să domnească și să conducă viața noastră.

5. Lui Isus Îi pasă de nevoile noastre fizice. Ucenicilor le era foame iar Isus le-a asigurat hrana știind că acest lucru va stârni mânie și persecuție din partea Fariseilor. Lui Dumnezeu, Creatorul universului, îi pasă de nevoile fizice ale fiecăruia dintre noi.

„Milă voiesc, iar nu jertfă”. Ce înseamnă cuvântul “jertfă” pentru dumneavoastră? Ați fost învățați de conducătorii religioși să faceți sacrificii pentru Dumnezeu, poate pentru a obține favoruri sau iertare de păcate? Vă este greu să credeți că Dumnezeu nu dorește să-I dovedeți nimic prin sacrificii?

Aceasta este a doua oară când Isus încearcă să le explice Fariseilor că Dumnezeu nu este mulțumit de jefele noastre umane. Pentru oamenii religioși, însă, deseori acesta este un lucru greu de acceptat. Toate religiile ne învață că trebuie să facem ceva pentru a evita mânia lui Dumnezeu sau pentru a obține favoarea lui Dumnezeu. Mulți oameni trec prin multe dificultăți pentru a încerca să-L răsplătească pe Dumnezeu pentru promisiunile pe care le-au făcut, să plătească pentru păcate din trecut sau pur și simplu pentru a-și arăta credințioșia față de Dumnezeu. Dar acestea nu-I demonstrează NIMIC lui Dumnezeu. El vrea să aibă o relație cu noi. El vrea să ne arate milă; nu vrea sacrificiile noastre. Isus știa că va suferi multe și apoi va muri. Dar după trei zile va învia din morți.

Aceasta a fost o parte din planul lui Dumnezeu. El a încercat să le explice ucenicilor Săi, dar ei nu puteau înțelege de ce trebuia să moară și apoi să învie.

*În ultimele trei lecții din acest studiu, vom încerca să înțelegem semnificația morții și învierii lui Isus. Acest eveniment unic va schimba istoria și lumea pentru totdeauna.

Acest singur eveniment are puterea de a rupe legăturile păcatului și de a transforma viețile noastre.

„Trădarea lui Isus” – Lecția 5

MATEI 20 – 26

„Pe când Se suia Isus la Ierusalim, pe drum, a luat deoparte pe cei doisprezece ucenici și le-a zis :”Iată că ne suim la Ierusalim și Fiul omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei îl vor condamna la moarte și îl vor da în mâinile Neamurilor, ca să-L batjocorească, să-L bată și să-L răstignească, dar a treia zi va învia”. Matei 20: 17-19

Recapitulare

1. Isus s-a născut dintr-o fecioară numită _____.
2. Tatăl său, _____, a avut un vis în care Dumnezeu i-a spus să fugă în Egipt deoarece regele Irod vroia să-l _____ pe Isus .
3. Ioan Botezătorul a trăit în deșert predicând și botezându-i pe toți cei ce _____ de pacatele lor.
4. Isus nu a avut nici un _____, dar l-a rugat pe Ioan Botezătorul să-L boteze.
5. Ce înseamnă cuvântul “pocăință”?

80

6. Când s-a botezat Isus _____ s-a pogorât în chip de porumbel și o voce s-a auzit din cer spunând: „Acesta este _____ în care îmi găsesc plăcerea.”
7. În deșert Isus a fost ispitit de _____.
8. Isus a întâlnit doi oameni care erau posedați de _____. Isus a demonstrat că are puterea să _____ demoni.
9. Ce este mai bine, să fii un mare păcătos cu multe păcate dar pocăit sau să fii o persoană cu puține păcate dar să nu te pocăiești niciodată?
10. Isus a spus că dacă Îl mărturisiți în fața oamenilor, El vă va _____ în fața _____ Său care este în ceruri.
11. Mulți galileeni, inclusiv oamenii din orașul Capernaum, _____ Cuvântul lui Dumnezeu. Ei îl urmau pe Isus doar pentru minunile pe care le făcea.
12. Ei nu voiau să se pocăiască de păcatele lor. Din nou, ce înseamnă cuvântul „pocăință”?
13. Isus a spus că va da _____ tuturor celor trudiți și împovărați pentru că jugul Său e _____.

14. Fariseii nu vroiau ca Isus să-l vindece pe omul cu mâna uscată pentru că era într-o zi de _____ și era împotriva religiei să muncești de _____.

15. Fariseii au pus la cale un plan ca să-l _____ pe Isus.

16. Isus știa că Fariseii plănuiau să-L omoare, dar continua să facă multe minuni, inclusiv înmulțirea celor doi _____ și câteva _____ pentru a hrăni mai mult de patru mii de oameni.

Isus, împreună cu ucenicii Săi, a făcut o călătorie din Galileea la Ierusalim. Când era aproape să sosească în Ierusalim, Isus a rugat doi ucenici să treacă pe lângă un anumit oraș și să-I aducă o măgăriță și un mânz de care avea nevoie. Isus a călătorit pe mânz până în orașul Ierusalim.

A intrat în oraș încununat de glorie și succes. Multimile s-au adunat în jurul Lui de-o parte și de alta. Un mare număr de oameni și-au așezat hainele pe jos pentru a face un covor pe care Isus să intre în cetate. Unii rupeau ramuri de finic și le presărau pe drum în cinstea Lui. Cei ce mergeau înaintea și în urma lui Isus strigau: „Osana, Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului! Osana în cerurile preainalte!

Întreaga cetate a Ierusalimului a fost mișcată de acest eveniment măreț și neobișnuit. Toată lumea din cetate întreba: „Cine este acesta?”. Unii răspundeau: „Acesta este Isus, profetul din Nazaretul Galileii.”

Deci Isus a intrat în cetate și s-a dus la templul iudeilor. Acolo i-a gonit pe toți vânzătorii. A răsturnat mesele schimbătorilor de bani care-și făcuseră tarabe în templu. El le-a zis: „Este scris, casa Mea se va chema o casă de rugăciune, dar voi a-ți făcut din ea o peșteră de tâlhari.” După aceasta a rămas în templu să-i vindece pe orbi și pe șchiopi.

După ce Isus i-a învățat multe lucruri pe oameni și după ce a făcut multe semne și minuni în templu, liderii religioși s-au adunat ca să se sfătuiască să-L omoare pe Isus. Au vorbit cum să-l atragă printr-o viclenie și să-l omoare. Totuși, se temeau să-L omoare în timpul Paștelui, așa că au decis să aștepte până avea să se termine Paștele și apoi să se ocupe de Isus.

Acum unul dintre cei doisprezece ucenici, numit Iuda Iscarioteanul, s-a dus să se întâlnească cu marele preot și i-a zis: „Ce îmi dai dacă ți-L voi aduce?” Au căzut de acord să-i dea treizeci de arginți. Din ziua aceea Iuda a început să găsească o ocazie să-L trădeze pe Isus.

Pentru că era săptămâna Paștilor, ucenicii au pregătit cina pentru praznic întocmai după cum le spusese Isus. În noaptea praznicului, Isus s-a așezat împreună cu cei doisprezece ucenici și le-a zis: „Adevărat vă spun că unul din voi Mă va vinde.” După ce a zis aceasta, ucenicii s-au întristat foarte tare și fiecare a început să întrebe: „Sunt eu Doamne?”

Isus le-a răspuns: „Cel ce a întins cu Mine mâna în blid, acela Mă va vinde. Negreșit, Fiul omului Se duce după cum este scris despre El, dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut.”

Iuda, cel ce avea să-L vândă, a întrebat: „Învățătorule sunt eu?” Isus I-a răspuns: „Tu ai zis.”

Deci au mâncat împreună în seara aceea și în timp ce mâncau încă, Isus a luat o pâine, a binecuvântat-o, a rupt-o și a zis: „Luați, mâncați. Acesta este trupul Meu.”

Apoi a luat paharul, a mulțumit lui Dumnezeu și li l-a dat, zicând: „Beți toți din el căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.”

După ce au terminat de mâncat, au cântat un imn și împreună s-au dus la Muntele Măslinilor. Acolo Isus a continuat să-I învețe multe lucruri, unele dintre ele cu privire la cele ce aveau să se întâmple curând.

Apoi Isus I-a dus la un loc numit Ghetsimani unde aveau să se roage împreună cu El toată noaptea. Atunci Isus I-a luat pe Petru, Iacov și Ioan împreună cu El deoarece se întristase foarte tare. I-a rugat să rămână și să vegheze împreună cu El, apoi s-a dus puțin mai departe să se roage Tatălui Său singur. S-a rugat în noaptea aceea pentru lucrurile care aveau să se descopere. Cuvintele Sale au fost înregistrate după cum urmează:

Tată, dacă este cu puțință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.

Este înregistrat că Isus s-a rugat exact aceeași rugăciune de trei ori și inima I-a fost cuprinsă de o întristare de moarte.

Cu toate acestea, ucenicii nu au putut să-și țină ochii deschiși nici măcar o singură oră și au adormit. La urmă, Isus I-a trezit și le-a spus: „Sculăți-vă, haidem să mergem. Iată că se apropie vânzătorul.”

Întrebări

1. Pe ce fel de animal a intrat Isus în Ierusalim?
2. Cum l-au tratat oamenii pe Isus atunci când a intrat în cetate?
3. Ce a făcut Iuda ca să-L vândă pe Isus?
4. Ce praznic se sărbătorea în cetate?
5. Cum l-a înștiințat Isus pe Iuda că știa că Îl va trăda?

6.Ce a spus Isus despre vin la cină?

7.După spusele lui Isus, pentru ce este necesară vărsarea de sânge?

8.Isus I-a luat pe ucenici la Ghetsimani pentru a-și petrece noaptea în rugăciune. Câți dintre ucenici au putut să stea treji toată noaptea și să se roage?

9.Care a fost rugăciunea pe care Isus a spus-o în noaptea în care a fost vândut?

Adevăruri spirituale – Lecția 5

Matei 20-26

1.Dumnezeu controlează toate lucrurile. Fariseii unelteau să-L prindă pe Isus prin vicleșug, însă Dumnezeu, în tot acest timp, îi folosea pentru a-și exercita voia Sa perfectă pe pământ. Din totdeauna voia lui Dumnezeu a fost ca Isus să moară pe cruce.

2.Dumnezeu știe ce este în inima noastră, chiar și lucrurile pe care nimeni nu le cunoaște. Isus a știut tot timpul că ucenicul Său Iuda, îl va vinde.

3.Isus ne iubește și ne tratează cu aceeași dragoste chiar dacă noi Îl respingem. Iuda a fost atât de bine tratat de Isus încât nici un alt ucenic nu a crezut că el este trădătorul. În același fel, Isus ne iubește și ne tratează cu dragoste, chiar dacă noi îl trădăm sau Îl respingem pe El sau voia Lui pentru viața noastră.

4.Sângele lui Isus s-a vărsat pentru noi ca să ne curețe și să ne ierte păcatele. Ucenicii, la acel timp, nu au înțeles faptul că Isus trebuia să moară. Ei nu au înțeles că Dumnezeu cere fiecărei persoane plata pentru păcatele din viața sa și că această plată este vărsare de sânge. Ei au înțeles că Isus îi iubea și că aveau păcatele ieratale, dar le mai trebuia încă timp să înțeleagă prețul pe care L-a plătit Isus pentru a le putea ierta păcatele.

*mulți oameni știu că au păcate în viața lor. Unii poate au auzit chiar povestea lui Isus și că Isus îi iubește, dar foarte puțini înțeleg că Dumnezeu cere sânge ca plată pentru păcat. Isus, pentru că este Dumnezeu, este singura persoană care a trăit sau va trăi pe acest pământ fără nici un singur păcat. Datorită incredibilei Sale iubiri pentru noi, El a ales să-și predea viața ca o jertfă pentru a plăti prețul pentru păcatele noastre și nu numai pentru ale noastre ci pentru ale întregii lumii. Datorită acestei jertfe avem noi acum ocazia să primim iertare de păcate și pace cu Dumnezeu.

Săptămâna viitoare vom privi la detaliile răstignirii lui Hristos.

„Răstignirea lui Isus” – Lecția 6

Matei 26-27

„Da”, i-a răspuns Isus, „sunt”! „Ba mai mult, vă spun, că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu, și venind pe norii cerului.”

Matei 26:64

Recapitulare

1. Isus a fost născut de o fecioară a cărei nume era _____.
2. Așa cum Scriptura a prevestit, Isus s-a născut în orașul _____.
3. Așa cum Scriptura a spus, Isus a ieșit din ținutul _____, pentru că a fugit de regele Irod.
4. Tatăl lui Isus, _____, a avut un vis, prin care i s-a spus să se întoarcă în Israel pentru că regele Irod a murit. Iosif, speriat încă de fiul regelui Irod, și-a mutat familia în provincia _____, într-un oraș numit Nazaret.
5. Isus a început lucrarea sa publică fiind botezat de _____.
6. Pe când ieșea Isus din apa _____ un porumbel s-a coborât din cer, și de asemenea glasul _____ i-a vorbit din cer spunând,
„Acesta este Fiul Meu preaiubit în care îmi găsesc toată plăcerea.”
7. Isus a vindecat mulți oameni și a iertat mulți oameni de _____.
8. Chiar după multe minuni, mulți oameni din regiunea Galileii _____ mesajul lui Isus și nu au vrut să se pocăiască de păcatele lor.
9. Ce înseamnă cuvântul „pocăință”?
10. Pe când mergea Isus în cetatea Ierusalim o mare mulțime de oameni îl însoțea. În timpul procesiunii Isus stătea pe un _____.
11. În noaptea celebrării Paștelor, Isus le-a spus ucenicilor lui că unul dintre ei Îl va _____ pe El. La vremea aceea, nimeni nu știa care dintre ei era acela.
12. Isus a vorbit despre vinul pe care ei îl beau. El a spus că el reprezintă sângele care va fi vărsat pentru _____ păcatelor.
13. Ucenicii au auzit aceste cuvinte, dar încă nu puteau înțelege că Isus mergea la _____ pentru păcatele lor.

14. După cină, au mers toți pe Muntele Măslinilor și apoi în Ghetsimani. Isus s-a rugat în timpul nopții pe când ucenicii _____.

15. Isus s-a rugat, „Dacă este cu putință să treacă de la Mine paharul acesta! Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum _____voiești.”

În timp ce Isus îi trezea pe ucenicii Lui, Iuda, cel care-L trădase, a ajuns cu un grup mare de oameni printre care se aflau și mai marele preoților și alți lideri religioși, mulți purtând săbii și ciomege. Iuda a ajuns la Isus și l-a sărutat, spunând, „Te salut Învățătorule!” Isus i-a răspuns „Prietene, de ce ai venit?”

Deodată, unul dintre ucenicii lui Isus a scos sabia, a lovit pe robul mai marelui preot și i-a tăiat urechea. Atunci Isus i-a oprit pe ucenici, s-a atins de urechea omului acela și l-a vindecat. El le-a spus ucenicilor că dacă ar dori douăsprezece legiuni de îngeri gata de luptă ar veni, dar toate acestea s-au întâmplat pentru ca voia Tatălui din Scripturi să se îplinească.

Atunci Isus s-a întors spre mulțimea care venise și a întrebat: „Ați ieșit ca după un tâlhar, cu săbii și cu ciomege, ca să Mă prindeți? În toate zilele stăteam și învățam poporul în templu, și n-ați pus mâna pe Mine. Dar toate acestea s-au întâmplat ca să se îplinească scripturile proorocilor.”

Atunci toți ucenicii L-au părăsit și au fugit, lăsându-L singur.

Ei au aranjat ca mulți martori mincinoși să depună mărturie împotriva Lui pentru a-l condamna la moarte. Chiar dacă au venit mulți martori mincinoși, ei nu au putut să aducă suficiente dovezi pentru a-L condamna la moarte până când însuși mai marele preoților a venit pentru a-L interoga. La sfârșit el l-a întrebat pe Isus: „Te jur pe Dumnezeu cel viu să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu!”

„Eu sunt” a spus Isus, „și veți vedea pe Fiul Omului stând la dreapta puterii și venind pe norii cerului.”

Auzind acest răspuns, mai marele preoților și-a rupt hainele și a zis, „Blasfemie!” Atunci cei care erau strânși acolo L-au luat pe Isus și au început să-L scuipe pe față. Unii L-au bătut cu pumnii iar alții L-au palmuit zicând: Hristoase, procește-ne: cine te-a lovit?”

Când a venit în sfârșit dimineața, preoții și liderii religioși L-au luat pe Isus, L-au dus și L-au predat guvernatorului Pilat din Pont. Spunându-i că Isus se pretinde împăratul iudeilor.

Pilat L-a luat și L-a întrebat zicând, „Ești tu împăratul iudeilor?” Isus i-a răspuns, „Tu ai spus.”

Dar chiar și după tot interogatoriul, Pilat nu a putut găsi un motiv pentru a-L răstigni pe Isus. Pe lângă toate acestea, soția lui a avut un vis înspăimântător și l-a înștiințat pe soțul

ei să nu-i facă nici un rău lui Isus. Pilat știa că liderii iudeilor L-au adus pe Isus înaintea lui din invidie, dar nu știa ce să facă pentru mulțimea agitată.

În fiecare an, în timpul Paștelui, era obiceiul ca Pilat să elibereze un prizonier la alegerea mulțimii. În acest an, era în închisoare un cunoscut tâlhar, pe nume Baraba. Așa că el i-a adus pe Baraba și pe Isus și le-a făcut mulțimii o propunere, „Pe care din amândoi voiți să vi-l eliberez? Pe Baraba sau pe Isus, care se cheamă Hristosul?” Dar mulțimea care era în legătură cu fariseii, striga tare, „Baraba!”

„Dar ce să fac cu Isus care se numește Hristosul?” i-a întrebat Pilat. „Să fie răstignit”, i-au răspuns cu toții.

Când a văzut Pilat, că mulțimea adunată era revoltată, a luat un lighean cu apă și și-a spălat mâinile, înaintea mulțimii spunând:” Eu sunt nevinovat de sângele acestui om drept.” El l-a eliberat pe Baraba mulțimii și l-a trimis pe Isus să fie biciuit.

Soldații lui Pilat l-au luat pe Isus, l-au dus în pretoriu și acolo l-au torturat și și-au bătut joc de El. Au adunat toată cohorta în jurul Lui, L-au dezbrăcat de hainele Lui și L-au îmbrăcat cu o haină stacojie. Au împletit o cunună de spini pe care i-au pus-o pe cap. I-au pus o trestie în mâna dreaptă ca pe un sceptru și îngenunchiau înaintea Lui, își băteau joc de El și ziceau, „Plecăciune, împăratul iudeilor!” Și scui-pau asupra Lui, luau trestia și-L băteau peste cap. După ce L-au batjocorit, L-au dezbrăcat de haina stacojie, L-au îmbrăcat cu hainele Lui și L-au dus la un loc numit Golgota „Locul numit Căpățâna”, acesta fiind locul unde a fost crucificat. Isus a fost crucificat acolo, și romanii au pus pe cruce, deasupra capului Lui, o placă, pe care scria, „Acesta este Isus, Împăratul Iudeilor.” Isus a fost crucificat între doi tâlhari, unul la dreapta Lui și unul la stânga Lui.

De la ceasul al șaselea până la ceasul al nouălea, în timp ce Isus atârna pe cruce, s-a făcut întuneric peste toată țara. Și pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare, zicând: „Eli, Eli, Lama Sabactani?” adică, „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu pentru ce M-ai părăsit?” Puțin mai târziu El a strigat din nou. Cu acest strigăt El și-a dat Duhul. În timpul când El și-a dat Duhul, deodată s-au întâmplat mai multe lucruri ciudate. Perdeaua templului s-a rupt în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat. Ei au ieșit din morminte după învierea Lui, au intrat în Ierusalim și au fost văzuți de mulți oameni.

Întrebări

1. Cum a fost trădat Isus?
2. Unul dintre apostolii lui Isus, a făcut ceva, încercând să-L apere pe Isus. Ce a făcut și care a fost reacția lui Isus?

3. Ce au făcut toți ucenicii Lui atunci când Isus a fost trădat?
4. De unde din grădină L-au luat oamenii pe Isus?
5. Chiar dacă au fost mulți martori mincinoși, cum au reușit să-L condamne pe Isus de blasfemie?
6. De ce conducătorii iudeilor l-au luat pe Isus dimineața devreme?
7. După ce la interogat, Pilat nu l-a găsit pe Isus vinovat, dar fiindu-i frică de oameni, le-a oferit acestora posibilitatea să aleagă. Care a fost oferta pe care el le-a făcut-o oamenilor și care a fost alegerea lor?
8. Cum l-au tratat soldații pe Isus?
9. După trei ore de întuneric, Isus a strigat către Dumnezeu. Care e traducerea acestui strigăt?
10. Care sunt unele dintre lucrurile care s-au întâmplat când Isus și-a dat Duhul?

Adevăruri Spirituale – Lecția 6

Matei 26-27

1. Cine este Isus? „Fiul Omului care stă la dreapta puterii și va veni pe norii cerului.” Acesta a fost răspunsul pe care Isus l-a dat mai marelui preoților și acest răspuns a fost ultimul pe care l-a dat înaintea crucificării Sale. A fost un răspuns pe care acei oameni nu l-au putut accepta. Dar fiecare persoană trebuie de asemenea să se confrunte cu aceeași întrebare. Cine este cu adevărat Isus? Pentru că, dacă Isus cu adevărat stă la dreapta puterii și va veni pe norii cerului, fiecare dintre noi trebuie să hotărască cum îi va răspunde?
2. Isus a fost crucificat în locul lui Baraba, un criminal disprețuit; și Baraba a fost în schimb lăsat liber.

*Poate că eu nu sunt un criminal disprețuit, dar la fel ca Baraba, eu sunt un păcătos și înaintea lui Dumnezeu eu de asemenea sunt vrednic de pedeapsa cu moartea. Biblia spune în Romani 6:23, „Plata păcatului este moartea.” Aceasta înseamnă, că noi toți merităm să murim, din cauza lucrurilor rele pe care le-am făcut în viața noastră. Nu contează dacă noi avem multe păcate, ca și în cazul lui Baraba, sau am fost o persoană relativ bună, așa cum au fost unii dintre ucenicii Lui.
3. Isus a fost torturat, judecat și omorât pentru a plăti pedeapsa pentru păcatele din viața noastră.

Acesta a fost motivul pentru care Isus a venit pe pământ. El a vrut ca noi să fim capabili, să stăm, înaintea lui Dumnezeu, iertați de păcatele noastre. Unii oameni au spus, că Isus a fost un martir sau un profet. Dar acest lucru nu este adevărat dacă ne gândim la propria mărturie a lui Isus. El a pretins că este Dumnezeu și că a venit pe pământ, ca să moară pentru păcatele noastre.

4. Isus și-a dat Duhul. În orice moment Isus ar fi putut coborî de pe cruce. El ar fi putut să-i omoare cu un singur cuvânt pe toți acei oameni care și-au bătut joc de El. Dar, prin propria-i alegere, El a suportat umilințele și a stat pe cruce până la ceasul ales. Și atunci, la timpul ales de El, El și-a dat Duhul. El a ales să moară, pentru că a vrut să plătească datoria pentru păcatele noastre. Biblia spune în Ioan 3:16 că, „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară ci să aibă viață veșnică.”

*În lecția viitoare, vom studia despre învierea lui Isus. Deoarece, adevărul este că Isus nu este mort, ci este viu și astăzi El vrea să vină în viața ta. El vrea să-ți curățească inima de toate păcatele și să-ți transforme complet viața.

„Învierea lui Isus” – Lecția 7

Matei 27-28

„Nu vă temeți, căci știu că voi căutați pe Isus Cel răstignit. Nu este aici, căci a înviat, așa cum a zis.” Matei 28:5-6

Recapitulare

1. Isus a fost născut de o fecioară pe nume _____.
2. Isus și-a început lucrarea Sa publică, fiind _____ de un om numit Ioan Botezătorul.
3. La botezul Lui, _____ s-a coborât peste Isus, în chip de porumbel și vocea Lui Dumnezeu a vorbit din cer spunând. „Acesta este _____ Meu preaiubit, în care mi-am găsit toată plăcerea.” Aceasta ne arată cele trei persoane ale Trinității: Dumnezeu _____, Dumnezeu _____, și Dumnezeu _____.
4. Isus a vindecat mulți oameni de boli și a iertat mulți oameni de _____ lor.
5. Dar chiar și după multe minuni, mulți oameni care trăiau în Galileea au respins cuvintele Lui și nu au vrut să _____ de păcatele lor.
6. Ce înseamnă cuvântul „pocăință”?
7. Isus a spus că vinul reprezintă sângele Lui care poate fi _____ pentru mulți spre _____ păcatelor.
8. Fariseii l-au atacat pe Isus în grădină când se ruga și L-au dus la casa mai marelui _____ a cărui nume era Caiafa.
9. Mai marele preoților l-a întrebat pe Isus dacă El era _____ și Isus a spus că El era. În acest timp oamenii au venit după Isus și _____ pe fața Lui, _____ El, și L-au lovit cu _____ mâinile lor.
10. Când s-a făcut dimineață, fariseii L-au luat pe Isus și L-au dus la Guvernatorul roman a cărui nume era _____.
11. Pilat nu L-a găsit pe Isus vinovat, dar a acceptat să fie crucificat, deoarece s-a speriat _____ între oameni.
12. Soldații romani L-au torturat pe Isus. Ei i-au pus o coroană _____ pe cap și l-au lovit peste cap cu o _____, pe care ei i-au dat să o țină.

13. Când era Isus așezat pe cruce, era o placă pe care scria, „ACESTA ESTE ISUS, _____ IUDEILOR.”

14. De la ora a șasea până la ora a noua, a fost _____ pe pământ. Era un om foarte bogat, numit Iosif din Arimatea, care era, de asemenea, ucenicul lui Isus. Acest om, l-a întrebat pe Pilat dacă poate lua trupul Lui Isus, pentru a-L așeza pe Isus în mormântul lui. Pilat a fost de acord și Isus a fost așezat într-un mormânt nou. După ce Isus a fost așezat în grotă, o piatră mare a fost rostogolită la ușa mormântului.

În ziua următoare, fariseii s-au adunat împreună și s-au dus la Pilat, pentru că și-au amintit cuvintele pe care le-a spus Isus că El va învia a treia zi. Ei i-au cerut lui Pilat ca mormântul să fie păzit, până a treia zi, pentru ca să nu se întâmple ceva cu trupul lui Isus. Așa că, Pilat le-a dat permisiunea ca ei să păzească mormântul cum vor ei. Ei s-au dus la mormânt, au pus gărzi în fața mormântului și au sigilat piatra.

În prima zi a săptămânii, Maria Magdalena și cealaltă Maria au mers la mormântul unde Isus fusese pus. Când au ajuns acolo, a fost un cutremur de pământ, piatra care era pusă la ușa mormântului a fost mutată, și un înger al Domnului a stat pe piatră. Cei ce păzeau mormântul au tremurat de frica lui și au rămas ca niște morți.

Dar îngerul le-a vorbit femeilor și le-a spus, „Nu vă temeți; căci știu că voi căutați pe Isus cel răstignit. Nu este aici, căci a înviat, așa cum a zis. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul. Și duceți-vă repede și spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morți! Și iată, El merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea. Iată v-am spus lucrul acesta.”

Femeile au plecat repede de la mormânt, cu frică și mare bucurie, ca să dea de veste ucenicilor ce s-a întâmplat. Dar pe când se duceau ele să ducă ucenicilor vestea; Isus le-a întâmpinat și le-a zis: „Bucurați-vă!” Ele s-au oprit, s-au apropiat să-I cuprindă picioarele și I s-au închinat. El le-a spus să spună ucenicilor să meargă în Galileea, unde se vor întâlni.

Soldații, care au păzit mormântul, au intrat în cetate și au dat de veste preoților celor mai de seamă despre toate cele întâmplate. Preoții cei mai de seamă s-au adunat împreună, s-au sfătuit și au decis să dea soldaților mulți bani, pentru a răspândi vestea în oraș, că ucenicii au furat trupul lui Isus pe când soldații dormeau. Ei le-au promis soldaților, că dacă va ajunge lucrul acesta la urechile guvernatorului Pilat, ei îl vor potoli și îi vor apăra ei înșiși pe soldați. Și soldații au luat banii și au răspândit cuvântul acesta în tot orașul pentru mai multi ani.

Cei unsprezece ucenici s-au dus în Galileea, la muntele unde Isus le spusese că se vor întâlni. Când L-au văzut, cu toții I s-au închinat, dar unii s-au îndoit.

Isus le-a vorbit pentru ultima dată spunând: „Toată autoritatea mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate popoarele botezându-i în numele Tatălui și

al Fiului și al Sfântului Duh! Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit! Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” Amin

Întrebări

1. Ce i-a cerut Iosif din Arimatea lui Pilat?
2. Fariseilor le era frică că se va întâmpla ceva cu trupul lui Isus în ziua a treia. De ce?
3. Cine s-a dus să-l vadă pe Isus în prima zi a săptămânii, și ce au aflat acele femei când au ajuns la mormânt?
4. Pe când se întorceau ele să le spună ucenicilor ce au descoperit, pe cine au întâlnit?
5. Isus le-a spus ucenicilor Săi că se vor întâlni într-un alt loc lângă Ierusalim. Unde?
6. Pe munte, Isus a avut o poruncă foarte importantă să le dea ucenicilor Lui. Încearcă să completezi spațiile libere cu cuvintele Lui Isus: „Duceți-vă și faceți _____ din toate popoarele, _____ în numele Tatălui, a Fiului și al _____, și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit! Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

Adevăruri Spirituale – Lecția 7

Matei 27-28

1. Isus este viu astăzi. Isus nu este un om care poate fi întemnițat și omorât. El este Dumnezeu veșnic. El este fără început și fără sfârșit. Planul lui Dumnezeu, de la începutul lumii, a fost ca să vină pe pământ ca om, ca un slujitor care suferă. A fost voia Lui ca să fie crucificat, într-o zi și într-un anume fel. Planul Lui nu poate să fie frustrant și nici nu poate cineva să-L învingă. El este și va fi întotdeauna Dumnezeu, singurul Dumnezeu adevărat.
2. Fariseii au crezut cuvintele lui Isus, așa că au pus soldați să păzească mormântul Lui, după moarte, deoarece El promisese că va învia din nou. Ei au crezut cuvintele soldaților când ei le-au spus ce s-a întâmplat. Așa că ei i-au plătit pe soldați pentru a minți despre ceea ce s-a întâmplat. Aceeași conducători au fost prezenți când Ioan Botezătorul l-a botezat pe Isus, și însuși glasul Lui Dumnezeu a vorbit din cer mărturisind cine este El. Acei bărbați au fost martori la multe miracole pe care le-a făcut Isus. Ei au fost chiar mândri pe El, când El l-a vindecat pe omul cu mâna uscată în Sabat. Ei l-au văzut pe Isus scoțând mulți demoni din oameni chinuți și l-au văzut iertând oameni de păcatele lor. Aproape nimeni nu știa mai multe lucruri despre viața și mesajul lui Isus, decât fariseii. Dar acest grup de oameni nu au acceptat dragostea lui Dumnezeu, pe care, Isus a oferit-o, pentru propriile lor vieți. Ei nu s-au pocăit de păcatele lor. Ei nu au cedat controlul vieții

lor autorității lui Isus Hristos. A avea o relație personală cu Isus Hristos este mai mult decât a învăța și a crede întâmplările din viața Lui. Este mai mult decât o religie nouă și diferită. Isus dorește ca noi să ne pocăim de păcatele noastre, să credem în El și să-i dăm lui viețile noastre. El dorește să devină Domnul și conducătorul vieților noastre.

El vrea să controleze fiecare zi din viața noastră.

3. Cine este Isus

- Isus s-a născut dintr-o fecioară
- Isus a pretins că El era Dumnezeu
- Isus a înfăptuit multe miracole și i-a iertat pe oamenii care s-au pocăit de păcatele lor.
- Isus a murit pe cruce pentru a plăti prețul pentru păcatele din viața noastră înaintea dreptății lui Dumnezeu.
- Isus a înviat din morți și astăzi este viu.
- Isus vrea pentru mine, deasemenea, să mă pocăiesc de păcatele mele și să-i dau Lui viața mea.

Biblia ne învață, că Isus nu a murit pentru a deveni un exemplu, El a murit pentru a fi un înlocuitor pentru noi, care meritam, să dăm socoteală lui Dumnezeu, pentru toate lucrurile greșite din viața noastră.

Biblia spune că „Oricine va chema numele Domnului va fi mântuit.”

Romani 10:13

Aceasta înseamnă că în ceea ce privește trecutul meu, eu pot să-I cer lui Isus să vină în viața mea și El mă va ierta de toate păcatele mele și va trăi în viața mea.

Înseamnă că din momentul în care Isus intră în inima mea, toate păcatele mele din trecut, păcatele din prezent și păcatele din viitor, sunt DEJA iertate înaintea lui Dumnezeu. Și aceasta nu este pentru că am făcut ceva. Nu este pentru că eu am ales o religie bună. Nu este pentru că am devenit o persoană morală. Nu este pentru că părinții mei sunt dintr-un anumit grup etnic sau dintr-o anume clasă socială. Este NUMAI pentru că am acceptat jerfa pe care Isus a depus-o deja când a murit pe cruce.

Înseamnă, că, de acum înainte, în ochii lui Dumnezeu sunt o persoană curată, fără păcat. Biblia ne învață că plata păcatului este moartea, dar moartea lui Hristos este suficientă pentru a mă transforma într-o nouă creatură. Dacă aleg să-L urmez pe El.

Dacă dorești iertarea lui Dumnezeu chiar acum în viața ta și dorești să fii un urmaș al lui Hristos, tu poți să-i ceri Lui să intre în inima ta chiar în acest moment. Nu este necesar să fii într-un loc religios special și nu este necesar să spui cuvinte speciale sau magice. Este

important, doar să vii înaintea lui Dumnezeu și să declari că tu crezi că Isus este Dumnezeu și dorești ca El să fie Domnul sau stăpânul vieții tale.

Tu poți spune o rugăciune ca aceasta:

„Tată, știu că sunt un păcătos. Cred că Isus a murit pe cruce și că s-a ridicat din mormânt pentru a mă salva de păcatele mele. Mă pocăiesc de păcatele mele. Vino în viața mea și iartă-mă de toate păcatele mele. Îți dau ție viața mea. Îți mulțumesc pentru dragostea pe care o ai față de mine. În numele lui Isus. Amin”

4. „Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

Biblia spune în Ioan 14:2, „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi.”

Isus ne promite că ORICINE își va da viața lui/ei în mâna Lui își va petrece veșnicia cu El într-un loc numit cer. Cerul este casa Tatălui. Toți cei care l-am primit pe Isus în viața noastră, ne vom petrece veșnicia cu Isus. Aceasta înseamnă că Isus va fi cu noi aici pe pământ, dar când vom muri ne vom petrece veșnicia cu El în cer.

Dragostea pe care Isus o are pentru noi, este într-adevăr, veșnică!